

SVITANJE NA ZAPADU

IGOR BELEŠ

SADRŽAJ

DIO PRVI	
„ČISTI POE“	1
Glava prva	2
Glava druga	9
Glava treća	17
Glava četvrta	23
Glava peta	28
Glava šesta	35
Glava sedma	43
DIO DRUGI	
„ČISTA DANIELLE STILL“	46
Glava osma	47
Glava deveta	51
Glava deseta	59
Glava jedanaesta	69
Glava dvanaesta	77
Glava trinaesta	85
Glava četrnaesta	98
Glava petnaesta	105

Glava šesnaesta	114
Glava sedamnaesta	122
Glava osamnaesta	129
Glava devetnaesta	134
Glava dvadeseta	140
Glava dvadeset i prva	145
Glava dvadeset i druga	149
Glava dvadeset i treća	156
Glava dvadeset i četvrta	161
Glava dvadeset i peta	171
Glava dvadeset i šesta	176
Glava dvadeset i sedma	184
Glava dvadeset i osma	195
DIO TREĆI	
„ČISTI SHAKESPEARE“	203
Glava dvadeset i deveta	204
Glava trideseta	213
Glava trideset i prva	221
Glava trideset i druga	229
Glava trideset i treća	243

Glava trideset i četvrta	247
Glava trideset i peta	249
Glava trideset i šesta	257
Glava trideset i sedma	262
O autoru	268
Impresum	269

DIO PRVI

„ČISTI POE“

GLAVA PRVA

„Jebena priroda“, opsuje, „uopće se ne čudim što je čovječanstvo pokušava uništiti.“ Glasno je hraknuo, još uvijek zanesen mislima, i ispljunuo žutozeleni izbljuvak na mokru travu koja se prostirala s obje strane šljunčanog puta kojim je trčao. Ljudi najčešće bježe od snijega i sklanjaju se od njegove hladnoće u toplinu svojih skloništa. Ali ne i Charles. On je upravo u čistoći i bjelini snijega vidio spas, stoga je uporno trčao prema savršenim ledenim kristalima koje je vjetar otpuhivao dalje od njega.

Iza sebe je začuo ledeni huk, ne onaj zimskog vjetra, nego nečeg još hladnijeg što svakako nije zvučalo obećavajuće. Taj ledeni huk, koji je imitirao zvuk metalne oštrice dok siječe sve pred sobom, od trave pa do samog zraka i surove realnosti, kao da je dopirao sa svih strana svijeta. Kako se približavao, zvuk je ispunjavao golemi prostor okružujući Charlesa sve dok više ništa drugo i nije mogao čuti.

Od jeze i straha počne se tresti cijelim svojim tijelom koje je već prešlo šezdeset i sedam godina. Nošen strahom, potrči poput dječarca. Lijeva-desna, lijeva-desna... još je više ubrzao sve dok ga lijeva noga nije izdala. Spotaknuo se i pao na nimalo mekan niti udoban šljunak.

- Jebena lijeva, prokletnica! - vikao je obraćajući se svojoj nozi. - Izdajnice! Trebao sam te amputirati u mladosti. U Charlesovom se umu pojavi slika njega samog dok nestrpljivo stoji pred bolničkim šalterom i zbunjenoj sestri daruje svoju lijevu nogu. Pridigao je svoje bolno i izgrebano tijelo koje ga je, s lijevom nogom kao predvodnicom, polako izdavalo. Sada se, uz nepoznatog progonitelja, morao boriti i s pobunom vlastitoga tijela.

- Samo da se domognem snijega - rekao je sebi u bradu. Iz nekog razloga, smatrao je da će mu snijeg i njegova bjelina pružiti barem privremeni spas. Tome se nadao, ali nada i realnost ne plešu uvijek istim ritmom.

Njegovo još uvijek snažno, ali ipak godinama istrošeno i staro tijelo, drhtalo je u ritmu panike i gole prestravljenosti poput mladog vojnika u prvoj bitci. Metalni huk približavao se svojim sablasnim i hladnim prisustvom, neprirodnim poput snježne oluje u tropima.

- A, jebi ga... - reče hrapavim, zadihanim glasom. - Prije ili poslije...

Polagano je okrenuo glavu. Vratne mu žile zaškripe poput istrošenih šarki. Nad krošnjama drveća nadvilo se sivilo sumraka, a nad nedalekom šumom noć je već dominirala svojom

prozračnom, istovremeno gustom tminom. Negdje na polovici puta između šume i Charlesa trčala je spodoba u crnom. Lice joj nije mogao vidjeti jer je bilo skriveno crnom kukuljicom, ali jedan, oku ne baš ugodan detalj, dao je naslutiti njene crte lica – nije ih imala; mogao je vidjeti samo obrise gole lubanje. S licem ili bez, spodoba je u desnoj ruci nosila kosu koja je proizvodila taj jezivi metalni huk.

Smrt se poput iskusnog etiopijskog maratonca približavala Charlesu koji se, utažene znatiželje, još brže zaputio ka snijegu.

– Snijeg! Oh, da... snijeg – ponavljao je poput mantre, kroz uzdahe pokušavajući ugrabiti čim više zraka koji je nestajao u metalnom huku.

Njenom blizinom jačao je i metalni huk, kao i hladnoća, kao i strah koji se probijao do koštane srži, čak i one mentalne. Sve je oko Charlesa trenutno bilo veliko i ljepljivo. Ponovno je zastao, snaga ga je izdala i nije mogao dalje.

„Ako nastavim“, pomislio je, „samo ću smrti učiniti uslugu.“ Srce mu je udaralo poput crkvenog zvona čije konope poteže svećenik nakon mlade mise, još opijen od vina. *Huuuuk* – smrt se približavala, a Charles ju je promatrao. U nedostatku boljeg rješenja, pribjegao je onom iskonskom. Zgrabio je u hrapave dlanove par povećih kamena sa šljunčanog puta i krenuo je njima gađati, ali nažalost po njega, niti jedan nije pogodio cilj. Smrt je predviđela njegov očajnički potez i počela trčati u cik-cak linijama, malo lijevo, malo desno, ali i dalje prema Charlesu, sve dok mu se nije približila na svega nekoliko nebitnih metara. „Čudno je to“, pomislio je, „kada se metri pretvore u najbitnije sekunde života, kada si svakim metrom kojim se udaljavaš, zapravo, produžuješ život. Metri se dijele na decimetre pa konačno i milimetre sve dok jednostavno (ne)staneš.“

Hladni, metalni huk sada je bio jači no ikad, smrt je zamahnula kosom i...

Charles se probudio moka, ne od znoja, već mokraće. Otvorio je oči i prva stvar koju je ugledao bio je izrazito bijeli strop iznad njega, što ga u prvom trenutku podsjeti na mramornu nadgrobnu ploču. Naglo je okrenuo glavu u pravcu prozora i ugledao jutarnje sunčeve zrake kako se stidljivo probijaju u unutrašnjost sobe. Drvo koje se nalazilo ispred prozora bacalo je sjene svojih grana na bijeli zid sobe broj 24, staračkog doma Verona, u kojoj su obitavali Charles i njegov cimer Max.

Na zidu sobe ugleda sjenu vrapca ili slavuja (ili pak neke druge ptice, bilo je teško reći) i u toj pernatoj životinjici, sinonimu za slobodu, Charles pronađe barem privremenu utjehu.

Međutim, trebalo se pozabaviti drugim problemom, onim natopljenih gaća. Charles je često imao mokra buđenja iako se trudio da ne konzumira nikakvu tekućinu nakon 18 sati. Unatoč tome uredno se nakon svakog noćnog susreta s dotičnom gospodičnom olakšao za barem litru mokraće. Kao da posjeduje neiscrpnu zalihu pišaline.

- Mogao bih je pakirati u boce i prodavati ostalim stanarima doma kao najnoviji lijek za reumu. Ionako su stari i smrde, njima je svejedno.

Pogledao je na sat s likom Pere Kojota Genija na istrošenom noćnom ormariću koji je izgledom više pripadao nekoj poljskoj bolnici u vrijeme Prvog svjetskog rata, nego *de luxe* staračkom domu *Verona*. Da su *de luxe* bile samo prazne riječi na papiru, znali su svi osim ravnatelja koji ih je jednostavno obožavao koristiti u svakoj prilici. Njemu je sve bilo *de luxe*. Od podruma pa do krova, sve je bilo *de luxe* u *de luxe* staračkom domu *Verona*. Krevet u kojem je Charles ležao bio je izrađen od *de luxe* ruzinavog željeza, a kao potpora madracu služila su trula ormarska vrata skinuta s *de luxe* Charlesovog ormara. Da stvar bude još gora, čak je izgovarao tu frazu na potpuno pogrešan i iritantan način. Iz njegovih usta je to zvučalo otprilike kao „deee luheeee“! Užas. „Vjerojatno mu je i vlastito govno *de luxe*, ako ga posere na *de luxe* toaletu u *de luxe* staračkom domu *Verona*“, pomisli Charles i brzo izbije iz glave *de luxe* govnaštog ravnatelja te vrati pogled na starog dobrog kojota koji je sada pokazivao 8 i 30.

Do prve vizite napornih dadilja u jednoličnim uniformama s dizajnerskim potpisom Majke Tereze, imao je još pola sata. Sasvim dovoljno vremena da obavi ono što se obaviti mora. Charles, prgav i ponosan kakav je bio, nikako nije mogao dopustiti da ga netko uhvati zapišanog poput derišta, zato je osmislio plan koji se već nekoliko puta pokazao uspješnim.

Prvo je trebalo provjeriti načinjenu štetu. Plahta je u središnjem dijelu bila natopljena kao voćka poslije kiše, donji dio pidžame u predjelu prepona bio označen mokrim lukom, a gaće da ne spominjemo. Brzo je ustao i krenuo prema ulaznim vratima sobe, tek tako, za svaki slučaj, iako je iz svog boravka u ovoj rupi (iz nekog razloga nazvanoj *Verona*) znao da nikada, ama baš nikada, „negodovateljice“ nisu uranile. Tiho je otvorio vrata sobe. Ne zbog obazrivosti prema svom usnulom cimeru Maxu, jer je taj pajac spavao otkad je Charles došao u dom, već zbog još uvijek prisutnog osjećaja straha spram crne maratonke iz noćne more koji je ostao visiti kao memorijabilija iz nekog od svjetskih ratova. Sjećanje na san još je odzvanjalo prostorima njegove svijesti, a metalni huk kose kao da mu se urezao u mozak. S druge strane vrata nije ugledao smrt, već dobro poznat prizor pustog hodnika čiji je sivi mramorni *de luxe* pod blještao svojom čistoćom. Negdje desno od sobe 24 čulo se glasno

hrkanje nekoga tko očito nije imao problema s noćnim morama. Charles uzdahne od olakšanja, zatvori vrata i krene u realizaciju svog savršenog plana.

Lagani propuh, koji je uvijek strujao hodnikom i na trenutak ga osvježio, brzo je zamijenio vonj ustajale mokraće i prdeža dvojice cimera. Prvi je Charlesov poriv bio da otvori prozor i pusti malo kasnojutarnje jutarnje svježine, ali ubrzo shvati da to nije najbolja ideja unatoč smradu. Zbog njegovog plana bolje je da negodovateljice misle kako nije ustajao iz kreveta.

Jedna od prednosti *de luxe* staračkog doma bila je u tome što su sve sobe, uključujući i inventar, bile identične. Svaki krevet u svakoj sobi bio je isti. Zašto? Navodno su time sprječavali eventualnu ljubomoru i zavist koje su u poznim godinama itekako prisutne, a problemi s cijenom boravka time su svedeni na najnižu moguću razinu. Ovako su automatski svi jednako *de luxe* sretni koliko se može biti u mjestu kao što je starački dom. Kako je to ipak *de luxe* starački dom, ravnatelj je išao u takve krajnosti da su čak i pidžame bile iste (naravno, za one nesretnike koji nisu imali za vlastite), a kako niti Charles niti Max nisu imali nikoga od uže (Charles čak niti šire) obitelji koji bi ih posjećivali i donosili im poklone i pidžame, obojica su uvijek bili u tamnozelenim *de luxe* pidžamama s oznakama staračkog doma *Verona*. Samo su im još nedostajali brojevi pa da izgledaju poput pravih zatvorenika. Al' u svakom nedostatku treba pronaći prednost, a Charles je u tome bio velemaistor.

Najprije se tiho približio svom nikad budnom cimeru i lagano ga protresao. Kako nije bilo popratne reakcije u obliku buđenja, lagano približi svoje usne Maxovom uhu i polutiho zafučka. Kako niti to nije davalo nikakvog efekta, on se prebaci na sljedeću razinu svog plana. Prvo je sklonio prekrivač s Maxa i svukao mu donji dio pidžame zajedno s gaćicama. Tada shvati zašto Max stalno spava. Njegov je dragi cimer imao erekciju. I to kakvu erekciju, kao da se nalazi među deset mladih Šveđanki na nudističkoj plaži. Charles, koji erekciju nije doživio duže vrijeme, zapita se stoji li njegov mišonja tako uspravno dok on sanja. Nakon što je na pod odložio Maxove gaćice i donji dio pidžame, polako dogura svoj mokri krevet pokraj Maxovog i nježno, što je nježnije mogao, prebaci Maxa na svoj pišalinom natopljeni madrac. Nadao se da se Max neće baš sad odlučiti probuditi ili još gore prdnuti, ali ništa se od toga nije dogodilo. Max je i dalje mirno spavao, s erekcijom napaljenog magarca.

Nakon što se presvukao u Maxovu pidžamu i navukao njegove smrdljive, ali ipak suhe gaćice, Charles odgura Maxov suhi krevet na mjesto gdje je do maloprije stajao njegov, a Maxa, u zapišanom krevetu, vrati na njegovo mjesto, nakon što ga je prethodno obukao u svoje zapišane gaćice i pidžamu. Brzo se zavukao u suhu i zagrijanu posteljinu, okrenuo se prema prozoru i pustio da ga pogled na ranojutarnje sunce odvede mislima daleko, na neko

drugo mjesto. Zatvorio je oči i počeo razmišljati o prošlosti.

Uvijek je razmišljao o prošlosti jer budućnost više nije imala smisla. Činjenica je bila da niti njegova prošlost nije imala nikakvu vrijednost, ali u nedostatku boljeg rješenja, razmišljao je o prošlosti i o svim lijepim stvarima koje je mogao učiniti, a nije. Zapravo, Charles se nije mogao sjetiti niti jedne lijepe stvari koju je napravio. Njegovo je sjećanje bilo jedna velika hrpa ružnih trenutaka i iz te ružne gomile uspomena nije mogao izvući niti jednu lijepu. Možda poneku zabavnu, na pomalo morbidan način, ali nikako lijepu. Često je tako, što iz dosade, što iz osjećaja žaljenja (iako taj osjećaj nikada nije priznavao) boravio u svojim mislima koje su mu uglavnom reflektirale doživljaje iz prošlosti.

Ponekad je imao osjećaj da mu je mozak jedna velika, prazna kino-dvorana u kojoj mu na velikom bijelom platnu vlastita kuja od savjesti projicira samo horor filmove. U ovom koji se trenutno vrtio, vrištali su oni koji su na bilo koji način bili povezani s Charlesom.

Sam Charles vrištao je samo jednom i to prilikom svog rođenja. Prema priči roditelja vrisak je bio toliko snažan i zastrašujući da vjerojatno još i danas odzvanja kutevima rađaonice. Kao da je zapamtio vrisak, život je posvetio misiji da i drugi oko njega vrište identičnim intenzitetom. To prokletstvo i manu (Charles je to smatrao darom i vrlinom) stekao je valjda rođenjem, iako je strog katolički odgoj zasigurno pripomogao u kreiranju Charlesove persone. Bilo je tu raznih epizoda, od njegovog rođenja (kada je još bio relativno mirno i zlatno dijete) do ranog djetinjstva kada je već naveliko tukao svoju mlađu sestru Theresu samo jer je mlađa i jer je to mogao, pa zatim kasnog djetinjstva kada je zapalio spavaću sobu svojih roditelja (mama mu je tada zadobila opekline od kojih se nikada nije potpuno oporavila), sve do školskih dana u kojima je bio uvjerljivo najgori učenik. Jednom je kao tinejdžer u misno vino stavio tucet tableta za spavanje tako da se svećenik onesvijestio prije završetka mise i završio u bolnici na ispumpavanju. Vjernici su ostali šokirani, Charles naravno izgnan iz crkve, zauvijek proklet od šokiranih vjernika, a svećenik se nakon oporavka odrekao mantije i vjere, pobjegao u Aziju i tamo oženio Tajlandanku duplo mlađu od njega, napravio petoro djece i umro na prilično bizaran način – od nedostatka sna. Sve se to nastavlja s epizodama njegovog besciljnog tumanaranja po raznim gradovima u potrazi za raznim nestalnim poslovima, pa sve do danas i staračkog doma *Verona* te zapišane epizode s cimerom Maxom kao glavnom žrtvom. Ove epizode, koje su se odigravale u njegovom umu, polako zamjeni lagani drijemež pa zatim ponovno nemiran san, ali ovog puta glavni junak nije bila smrt već klaun obučen u svećenika koji lovi i jede starce, a malo je djeci omiljena igračka. Charlesa su iz tog nemirnog psihodeličnog sna u javu vratile njegovateljice koje su

došle u jutarnju vizitu.

- Dobro jutro - reče jedna od njih, Charles još nije otvorio oči pa nije znao točno koja.
- Mokro jutro - odgovori druga. - Ovaj pajac ovdje ponovno je zapišao sve oko sebe.
- Pizda im materina - taktično će prva. - Gori su od male djece.
- Dobro jutro želim i vama - posprdno reče Charles, na što ga obje njegovateljice samo bljedilo pogledaju.
- Jeste li i vi možda mokrili u krevet - upita starija od njih, iako im je točnu dob zaista bilo teško odrediti. Sve su nosile identične svijetloplave odore i kape šilterice s uvezenim purpurnim slovom V. Charles se isprva trudio zapamtiti njihova imena, ali nakon nekog vremena shvatio je da su sve one iste po ponašanju, namrgođene i njurgave, a sad mu se sve čine i fizički slične.
- Ja još uvijek znam gdje se nalazi WC-školjka. Sjetim se toga svaki put kad pomislim na vas - odrješito će Charles.
- Ti bezobrazni, stari magarče! - reče mu njegovateljica broj 2.
- Nema te uvrede koju ja već nisam čuo - reče pa ustane iz kreveta i krene prema vratima sobe.
- A što se tiče mog prijatelja Maxa, molim vas da budete nježne prema njemu jer bi vas, u protivnom, jednog jutra mogla dočekati i kakica koja, vjerujte mi, najsladše miriše kada izađe iz 60 i nešto godišnjaka - reče i zaputi se dugačkim hodnikom prema kupaonici. Iz sobe je sada začuo smijeh. Vjerojatno su njegovateljice primijetile Maxovu erekciju.

Krenuo je prema zajedničkoj kupaonici, iako tamo nije imao što raditi, budući da se već ispraznio u krevet, a zube ionako nema. Charles uđe u kupaonicu, zaputi se prema prozoru pa se zagleda u panoramu grada Londonderryja ili za neke samo Derryja.

Verona se nalazila u istočnom, pretežno katoličkom dijelu grada i to na brežuljku popularno zvanom *Posljednji uspon* pa se s prozora pružao pogled na gotovo čitav grad i njegove podjele. Kada je riječ o Londonderryu, prvenstveno se misli na vjerske, a tek onda planske i geografske podjele. Lijep je to grad, čak je i vječno kritičan Charles morao to priznati, iako je u njemu tek tri godine od čega je jednu proveo u *Veroni*.

Charles duboko uzdahne. Sam spomen protjecanja vremena bio mu je psihički teret i smetnja, nešto poput stalne upale nožnih mišića. Starost, nužna poput zraka, poželjna poput tumora na mozgu. Al' svemu jednom dođe kraj. Tada zora svane na zapadu života i odjednom se čini da se sve moglo odigrati drugačije.

Pogled mu se zaustavio na plavoj crti koja se protezala kroz grad, na rijeci Foyle čija se plava vodena nit ljeskala na sve jačem suncu, stvarajući tako privid ljepote i mirnoće.

Grad je već bio budan i užurban. Automobili su prolazili ulicama, djeca su išla u školu svojim uvijek bezbrižnim i skakutavim hodom dok su odrasli izgubljeno tamarali za svojim poslovima i obvezama.

U kupaonicu uđe jedan od Charlesovih vršnjaka. Umjesto pozdrava glasno prdne. Charles se okrene i ugleda sijedog i zdepastog starca s *démodé* brčićima u stilu najstrastvenijih alpskih ljubitelja jodlanja. Njegova *de luxe* pidžama jedva je pokrivala njegov trbuh, a dugmad pidžame na tom je dijelu odavno već rekla zbogom. Pružao se pogled na starčev pupak veličine kratera na mjesecu. Starac se nasmije i pokaže svoja preostala četiri zuba zagasitosive boje. Estetski gledano to i nije bila lijepa slika, ali još su ga uvijek dobro služili koliko se dalo zaključiti prema njegovoj tjelesnoj konstrukciji. Charles samo kratko mahne rukom i nastavi gledati kroz prozor.

Kada se vratio u sobu, njegovateljice su već otišle, ostavivši Maxa suhog i svježeg. Sa sebe je skinuo Maxovu pidžamu i obukao svoje jedino smeđe odijelo od tvida u kombinaciji s tamnoplavom kariranom košuljom. Odras u ogledalu odavao je 183 centimetra visokog starca s proćelavom, sijedom kosom, izrazito plavih očiju i velikog nosa. Njegovo blijedo lice uspjelo je skriti dobar dio bora, ali i ovaj vidljivi davao je prilično jasnu predodžbu o starosti ponosnog vlasnika. Iako je svojim izgledom ozbiljno brisao granicu između beskućnika i klauna, s primjesama zlog goblina, Charlesu to očito nije predstavljalo problem. Pohvali samog sebe i živahno napusti sobu pa se zaputi prema gradu i prvoj sunčanoj terasi na kojoj će popiti veliku šalicu kave.

GLAVA DRUGA

Sunce je grijalo neuobičajeno jako za rujan kada jesen više ne kuca strpljivo na vrata, već naprasno lupa i provaljuje. Nakon sinoćnje more sa snijegom ovakav kontrast na Charlesa je djelovao poput droge. Najviše od svega dojmio ga se je miris dana i kasnog ljeta. Miris koji je podsjećao na jabuke. Sjeo je na klupicu i strpljivo s ostalima čekao liniju 23 gradskog autobusa koja vodi do centra grada odnosno parka koji se nalazi tik uz rijeku Foyle. Dok je čekao, promatrao je ljude, u sebi tiho strahujući da među njima nema još kojeg stanovnika *Verone*. Posljednja stvar koja mu je u ovome trenutku bila potrebna je da mu se prikrla neka bolesna i stara spodoba koja je uvjerena da moraju biti najbolji prijatelji zato što dijele zajednički životni prostor.

„E, pa neće moći“, pomisli Charles i neprimjetno zaklima glavom lijevo-desno u znaku negacije.

Charles nikada nije imao prijatelja, čak niti kao dječak. Oduvijek je mrzio ljude te im je volio činiti zlo. Htio-ne htio, morao se nekako povezati s drugima. Sada, sa svim godinama pod petama, on je još uvijek, iako sve manje, uživao u svojoj samoći.

U trenutku kada je iz pravca iz kojeg je došao primijetio dvije starije gospođe (nesumnjivo stanarke doma *Verona*), jednu ružniju od druge, sređene za šetnju s umjetnim licima poput Michaela Jacksona, autobus se zaustavi na stanici. Charles prije svih uskoči iznenađujućom brzinom i vitalnošću, izazvavši par glasnih psovki uglavnom pripadnica nježnijeg spola.

„Obzirom na težinu i grubost psovki koje su izrekle, teško da se dotične uopće i mogu smatrati nježnijim spolom“, pomisli i brzo se smjesti u stražnji dio autobusa. Koliko god brz bio, nije uspio izbjeći svoje sustanarke koje su se ukrcale u autobus puno kulturnije i civiliziranije. Naravno da su ga odmah primijetile, očima skrivenih iza tone šminke i pudera. Njihove trajne frizure savršeno su stajale unatoč godinama i evidentnoj prorijeđenosti kose. Sijede su im vlasi bile vidljive jedino na tjemenu glave, a njihove šarene haljine i pletene torbice kao da su ovaj tren sišle s modnih pista. Nezgrapan i ukočen hod ipak je odavao činjenicu kako moderne cipele s visokom petom njihovim stopalima nanose više boli nego zadovoljstva. „I onda kažu mladost jednako ludost“, pomisli Charles, „Za starost bi onda trebalo izmisliti potpuno novi pojam ludila.“

Martha i Bertha samo su kratko odmjerile Charlesa, iskrivile usta u obliku naopakog

smiješka, što Charlesa još više podsjeti na već spomenutog Jacka, te sjele ispred njega demonstrativno mu okrenuvši leđa. Zapuhne ga smrad jeftinog parfema pomiješanog sa staračkim znojem i on glasno podrigne.

- Ah, ti muški! Prave su neodgojene svinje – reče Martha.

- Imaš pravo – odgovori Bertha. – Moj pokojni Alojz nikada to nije radio na glas.

- Imaš pravo – reče Martha. – Niti moj pokojni Steve, a bome niti moji sinovi.

- Imaš pravo – reče Bertha. – Niti moji unuci također, a sigurno neće niti djeca mojih unuka.

Charlesu postane mučno. Nije znao je li to zbog njihovih parfema ili razgovora, ali odluči izaći na sljedećoj stanici i dalje nastaviti pješice. Uostalom, šetnja je zdrava za njegovu dob. Prije nego li je izašao iz autobusa dobacio im je:

- Ćao, koke, vidimo se večeras, može i u troje... Nadam se da je cijena ista kao i neku večer – reče s iskrenim osmijehom na licu i brzo napusti autobus. „E da mi je znati je li sada jedna od njih rekla ‘imaš pravo’“, pomisli i krene laganim hodom prema gradu.

Kada je stigao u park koji se prostirao uzduž rijeke, već se umorio pa odluči sjesti na prvu slobodnu klupu uz samu rijeku, al' k'o za vraga lijepo je vrijeme izmamilo van cijeli grad i sve su klupe bile zauzete. Charles se još jednom prisjeti svih razloga zašto ne voli ljude i dugačkoj listi pridoda još jedan. Ipak, krajičkom oka spazi jednu poluslobodnu klupu i krene prema njoj. Na klupi je sjedio dječak od svojih sedam ili osam godina i zdušno je rukama i ustima kidao veliki busen šećerne vate. Charles sjedne pokrajnjega, ne zamarajući se pitanjem je li mjesto slobodno. Dječak mu se nasmiješi, a Charles mu otkine komad šećerne vate i stavi ga u usta. Slatki okus nije mu nikako odgovarao pa napravi grimasu. Dječak se nasmije i ponudi ga s još šećerne vate. Charles nije mogao vjerovati kakva se idiotska djeca rađaju. Nešto im ukradeš, a oni se smiju i pružaju ti još. Iziritiran dječakovim ponašanjem, ustane s klupe i zaputi se prema kafićima. Potom sjedne na terasu obližnjeg kafića i naruči najveći cappuccino uz koji (iako bi ga njegova doktorica ubila čak i prije same smrti da ga vidi) pripali cigaretu. „Jebeš doktoricu! Sudeći po morama, ionako mi nije puno ostalo od života“, pomisli Charles.

Dan je postajao sve topliji kako se približavalo podne i Charles više od svega poželi hladno pivo. Iako mu je i to bilo striktno zabranjeno, on ispije jedno pa drugo te krene naručiti treće. Unatoč alkoholu i cigaretama, jedinim preostalim porocima u kojima je još 'mogao'

uživati, vrijeme mu je prolazilo presporo. U prolaznike nije volio gledati, a da bulji u istu točku na rijeci, to bi dosadilo i novom Dalaj Lami. Zvukovi koje su proizvodili svi ti ljudi oko njega, koji se međusobno sudaraju, viču, žvaču, srču kao da su sami na svijetu, dovodili su ga do ludila. „Kao da nema ljudi koji bi u miru i tišini popili svoje pivo“, pomisli Charles. „Kao da nema ljudi poput mene. Pa zapravo i nema...“ Sve u svemu – Charles koji je noću bježao od smrti danju je pak umirao od dosade.

U nedostatku boljeg rješenja, ponovno utone u projekcije svoje prošlosti. Kao tridesetogodišnjak zaposlio se u pogrebnom poduzeću u Belfastu. Bila su to gadna vremena stalnih vjerskih sukoba i posla je, barem što se pogrebnika tiče, bilo preko glave pa se vlasnik i nije puno zanimao za njegovu prošlost. Prva Charlesova „mušterija“ bio je cijenjeni protestantski svećenik. Kada je nakon bdijenja ostao sam s mrtvim svećenikom, za oko mu je zapeo veliki, zlatni prsten. Njemu je značio samo privremeni spas od bilo kakvog posla. U svećenikovim sklopljenim rukama nalazila se i nekakva knjižica. Nju je stavio u džep, a prsten je uz popriličan trud skinuo s mrtvačeve ukočene ruke. U tom je trenutku u prostoriju ušao vlasnik, kako se kasnije ustvrdilo zbog istih lopovskih pobuda, i zatražio prsten. Charles je to odbio učiniti, a kada je vlasnik nasrnuo na njega, ovaj mu je slomio nos i vilicu. Očajan vlasnik je tada zatražio da podjele zaradu od prstena, ali mu Charles nije dozvolio da završi prijedlog jer ga je jednim udarcem onesvijestio. Na brzinu je mrtvog popa sakrio u ormar, a onesviještenoga stavio u mrtvački sanduk. Što je poslije bilo s vlasnikom i popom, Charles nikada nije saznao jer je isti dan napustio Belfast. U vlaku za Dublin, u džepu je našao knjižicu koju je ukrao svećeniku. Na njegovo iznenađenje, to nije bio molitvenik, već njegovi memoari. Nisu ga zanimali pa ih je bacio kroz prozor.

Charles je još neko vrijeme razmišljao o nikada pročitanom sadržaju te knjižice i tada mu sine genijalna zamisao zbog koje, uzbuđeno poput djeteta kada ugleda Djeda Mraza, naruči još jedno pivo kako bi nazdravio novoj ideji i potencijalnoj zanimaciji. „Sve u svemu, današnji će dan promijeniti sve“, pomisli. „Napisat ću autobiografiju i tako drugima objasniti razloge zbog kojih sam napravio svu tu hrpetinu sranja.“ Hvala Bogu, materijala mu nije nedostajalo... Pa barem on svakodnevno gleda u retrospektivu svog života kao da vozi automobil koristeći samo retrovizor. Ono što je trebao učiniti sljedeće bilo je obaviti kupovinu i nabaviti sve što je jednom novopečenom piscu amateru potrebno za uspješan početak priče: notes, olovke i neograničenu količinu papira.

Zaputi se prema obližnjim ulicama u kojima su se uglavnom nalazili dućani i butici. Pogledao je u stare zidine koje su opasavale grad i duboko uzdahnuo, još jednom shvaćajući kako je

ovo unatoč svim podjelama ipak lijep grad, samo nije mu bilo jasno zašto je u gradu tolika koncentracija vjerskih fanatika. Niti jedan natpis na kojem je pisalo Londonderry nije imao onaj London zadugo. Uglavnom je taj London bio prefarban. Stare barokne zgrade na brdovitim ulicama izgledale su kao da su vidjele sve, ali su i dalje bile konsternirane današnjim krajnostima. Charles je još nekoliko trenutaka ostao stajati pa se naposljetku zaputi prema glavnoj trgovačkoj ulici. Sav uzbuđen uđe u prvu papirnicu koju je ugledao i stane pred pult za kojim je radio mladić jarkocrvene kose. Na pločici s imenom pisalo je *Patrick*.

- D' dan - reče Patrick s jakim irskim naglaskom.

- D' dan i tebi - posprdno reče Charles. - Trebao bih jedan notes, deset olovaka i jedan paket papira.

- Malo vam je to puno za oporuku - reče mladić očito izazvan Charlesovim ponašanjem.

- Ti malo puno pričaš, lukoglavi. Možda ja ne želim napisati oporuku već pritužbu tvom šefu na tvoju ljubaznost.

- Moj je šef ujedno i moj otac - reče Patrick, očito misleći da je ovom izjavom definitivni pobjednik ovog verbalnog dvoboja.

- Što samo potvrđuje da je glupost nasljedna. U tom slučaju želim dva paketa papira jer trebat će sve to detaljnije opisati. Znaš i sam, debilima nikada dosta objašnjavanja...

- Ovdje - prekine ga crvenokosi, a i lice kao da mu je poprimilo sličan odsjaj - nećeš dobiti niti WC papir, a što prije izađeš van tim bolje za tebe - reče i zgrabi lijevom rukom nož za papir.

Charles napusti papirnicu, jer bilo je glupo ginuti radi par olovaka, ponovno stupivši na prometnu i užurbanu, prilično živahnu, glavnu ulicu Londonderrya koja mu nije dala priliku da se razgiba jer je već nakon niti 10 metara naišao na novu papirnicu čudnog imena *Djeca Novog zavjeta*. U izlogu papirnice, izuzev nekih top proizvoda uredskog materijala, stajala je Biblija, uz veliko drveno raspelo. To u gradu vjerski podijeljenom na katolike i protestante i nije bilo toliko čudno, ali da je baš toliko daleko otišlo, da vjerskim simbolima ukrašavaju i izloge papirnica, to je čak i Charlesu bilo neobično. Prodavač u ovoj „sakralnoj“ papirnici bio je sušta suprotnost lukoglavom Patricku, ali i ovaj je išao u krajnost. Mogao je imati najviše 24 godine, glava mu je bila izbrijana i laštala se kao neprocjenjivi muzejski eksponat, no da

to ipak nije bila nekakva svjetska kulturna baština, pokazao je vrlo brzo. Bio je obučen u crnu odjeću, a na kožnom su prsluku visile zakovice u obliku svastike svih verzija i oblika. U pozadini je svirao CD s njemačkim šlagerima iz ranih tridesetih, a kamo god da se osvrnuo ugledao je sliku s likom pape Benedicta XVI. Charlesu se činilo kao da je ušao u trgovinu s oružjem, a ne u papirnicu.

- Dobar dan - rekao je više zbunjeno nego s namjerom da bilo koga pozdravi. Čelavi ga je mladić samo promatrao i naposljetku upitao:

- Izvolite? - s jakim, ali ipak lažnim militarističkim naglaskom.

- Trebao bih jedan notes, deset olovaka i jedan paket papira.

- Ah, autobiografija - reče čelavac. - Evo, tu vam je sve - nastavi i položi stvari na pult. - A mogu li vam ponuditi ovaj prelijepi držač za papir u obliku svastike? Ili možda želite s likom našeg pape?

- Ne, hvala - reče sad već zabrinuto. - Vrlo ste ljubazni, ali uzet ću samo ovo.

- Onda dobro - reče čelavac i osmijehne se, a Charles primijeti da su mu zubi krnji i crni kao da je sam Himmler na njima vršio eksperimente.

- Hvala vam - reče Charles i brže-bolje napusti nacipapirnicu. „Takve bi stvari trebalo zabraniti“, pomisli Charles, „ali pokraj živog Nicolasa Sarkozyja ima li smisla ovom mladiću oduzeti posao? Vjerojatno ne.“

Ponosno je nosio vrećicu s papirima kao da se radi o Sauronovom prstenu. Konačno će mu život dobiti neki smisao, a kad napiše autobiografiju možda čak dobije i nekakvu svrhu. Možda.

Gledao je ljude, izloge i ulične svirače. Upijao je sve, cijeli svijet oko sebe, koji će poslije prenijeti na papir. Cijeli svijet oko njega pretvorit će se u riječi napisane njegovom rukom. U tom trenutku, Charles se osjećao velikim, većim od onoga što je bio. A onda je ponovno začuo onaj sablasni huk mrtvačke kose, preglasan da ne bi bio stvaran.

Sve se dogodilo iznenada. Taj glasni zvuk nije bio onaj mrtvačke kose iz njegova sna, već zvuk kočnica i trube gradskog autobusa. Razmišljajući o autobiografiji, koja je dobila priliku pretvoriti se u epitaf, nije primijetio da je stupio na cestu, iako na pješački prijelaz, dok je na semaforu bilo crveno. Vozač gradskog autobusa glasno je zatrubio i pritisnuo svom snagom

pedalu kočnice, ali vjerojatno to ne bi bilo dovoljno da spasi Charlesa od gotovo sigurne smrti da nije bilo brze reakcije starije gospođe koja ga je povukla natrag na nogostup. Charles se odjednom našao na tlu.

- Trebali biste pripaziti kuda hodate - reče gospođa, otprilike nešto mlađa od njega, dok ju je ovaj pod utjecajem šoka gledao kao duha. Nije znao što se upravo dogodilo. Je li to bio huk smrtne kose ili autobus? Da li se sada nalazi na cesti ili na pločniku? Sve što je znao bilo je da je upravo ugledao dva najljepša plava oka svoje spasiteljice, a znao je i to da mu se, zbog prevelike koincidencije zvukova između ovog događaja i njegovog sinoćnjeg sna, mjehur sam od sebe ispraznio. I sada je stajao tu pred svim znatiželjnicima i svojom spasiteljicom sav zapišan, u rukama i dalje stišćući vrećicu iz nacipapirnice, poput nekakve amajlije. Netko je iz gomile doviknuo:

- Stiže hitna pomoć!

Iz daljine se jasno čulo zavijanje sirena. Vozač autobusa, proćelavi sijedi muškarac dotrčao je do Charlesa i ljutito ga pogledao, ipak, ljubazno upitavši:

- Jeste dobro?

Charles ga je zbunjeno pogledao.

- Sve je u redu - reče Charlesova spasiteljica i prođe rukom kroz svoju crnu, ofarbanu kosu. Vjerojatno joj je ta navika ostala iz mladosti kada je njena duga, crna kosa izazivala uzdahe. Sada joj je kosa, iako pomno održavana, ipak bila nešto rjeđa. - Malo se uplašio i to je sve - nastavi.

- Malo se i upišio - reče netko iz okupljenog mnoštva.

- Hajde, hajde ljudi, nije ovo cirkus - dobaci netko drugi iz okupljene gomile.

- Hitna je upravo stigla - reče vozač i ponovno se obrati Charlesu. - Želite li da vam pomognem? - primi ga ispod mišice i lagano ga povuče prema vozilu hitne pomoći čije su sirene sada zavijale kao na sudnji dan. Charles je još uvijek gledao plave oči, njezinu crnu kosu i shvati: „Ona je nešto najljepše što sam ikada ugledao!“. Međutim, ubrzo nakon dolaska hitne pomoći, ona se izgubi u mnoštvu i Charles je više nije mogao vidjeti. Sljedeća stvar koju je ugledao bio je doktor čija je impozantna nosina mogla poslužiti kao jedro u novom nastavku *Pirata s Kariba*.

- Brzo ga smjestite u vozilo - reče nosati i krene prema Charlesu. - Ništa se vi ne brinite - udobno ga smjesti na krevet unutar vozila. Pritom malo namršti nos, u njegovom slučaju doimalo se kao da je pokrenuo polovicu glave, kada je shvatio da je Charles sav zapišan.

Nosati doktor tada napravi kobnu grešku. U namjeri da rastereti ozlijeđenoga nepotrebnog tereta, krenuo je uzeti vrećicu iz nacipapirnice, ali Charles je na to reagirao kao da mu doktor, u najmanju ruku, želi iščupati oko. Glasno je vrisnuo, pridigao se i ugrizao nosatog doktora za prste koji bi zasigurno bili odgriženi da je Charles kojim slučajem posjedovao prave zube. Doktor je glasno jauknuo. Sudeći samo na temelju zvukova, neupućeni znatiželjnik mogao je vozilo prve pomoći zamijeniti za kakvu ljudsku klaonicu.

- Jadan stari čovjek - reče netko iz sve rjeđe gomile promatrača.

Charles ustane i pobjegne iz vozila hitne pomoći, ostavljajući iza sebe i nosatog doktora i svoje zubalo koje je negdje ispalo kada je doktor konačno uspio izvući svoje prste iz Charlesovih usta.

Charles zaobiđe skupinu prisutnih kojima tek sada ništa nije bilo jasno i potrči u pravcu jedinog mjesta u kojem se mogao skriti, *de luxe* staračkog doma *Verona*. Nedaleko od mjesta „zločina“, odustane od brzog hoda i uspori na, za njega, primjereniji pužev korak, da bi naposljetku sav iscrpljen ipak sjeo na autobus koji ga je dovezao tik do doma. Dan je već polako izmicao, a zajedno s tminom dolazili su i tmurni, kišni oblaci koji će zasigurno još prije noći zasuti grad svojim mokrim teretom.

Kada je stupio u svoju sobu, ona je još uvijek mirisala na svježje opranu posteljinu i prdeže njegovog uspavanog cimera.

Nakon što se otuširao, Charles uredno spremi papir, olovke i notes u *de luxe* noćni ormarić.

- Od sutra okrećem novu stranicu - reče glasnije. - Sutra počinjem pisati svoju autobiografiju.

Duboko i uzbuđeno uzdahne, nakon što se konačno oporavio od šoka i svog drugog bliskog susreta sa smrću toga dana, krenuo je na večeru, ali se na vrijeme sjeti da više nema gornje zubalo. „Ništa zato“, pomisli pa se ponovno približi Maxovu krevetu i uzme njegovo zubalo iz posude s noćnog ormarića. Charles stavi Maxovo zubalo u svoja usta i začudi se kako mu dobro pristaje. „Još jedna od staračkih prednosti. Izgubiš zube, jednostavno, brzo i efektno ukradeš zube“, nasmije se i zaputi prema *de luxe* blagovaonici na vrlo vjerojatnu *de luxe*

splačinu od večere. Nakon večere prošetao je do zajedničke društvene prostorije gdje je pogledao večernje vijesti s ostatkom stanara kojima većinom nije znao imena. Svi su hipnotizirano buljili u TV ekran kao da se u njemu krije nekakav zdenac mladosti, svi izuzev dvojice pajaca koji su već tjednima igrali istu partiju šaha jer su konstantno izmišljali nova pravila, ali Charles uopće nije mario. Mrzio je bilo kakav oblik druženja s njima, a većina njih ionako nije bila luda za njim. Martha i Bertha, njegove jutrošnje suputnice iz autobusa, demonstrativno su napustile društvenu prostoriju kada je Charles ušao.

- Ah, što ćeš - reče glasno Charles. - Ljudi bez informacija očito mogu, ali za hranu će progutati i ponos veličine *Empire State Buildinga* - nasmije se, više onako za sebe i uključi se u izvještaj iz centra Londonderrya. Zgodna reporterka obavještavala je znatiželjno pučanstvo o bizarnom pružanju prve pomoći jednom anonimnom starcu u kojem je lakše ozlijeđen, ni manje ni više, nego doktor koji je prvu pomoć i pružao. U krupnom se planu pojavi nosati doktor imena Stewart zbog čega kamerman promijeni kut snimanja jer je doktorov nos toliko dominirao kadrom da je netko mogao pomisliti da se radi o satelitskim snimkama tek otkrivenog planeta. Stewart je ukratko ispričao kako se sve odigralo i pokazivao ozljede od ugriza na lijevoj ruci i Charlesovo zubalo kao krunski dokaz. Najavljivao je tužbu protiv nepoznatog počinitelja i, prilično neukusno za njegovu struku, prijetio osvetom. Charles se samo glasno nasmijao i pomislio: „Ah, još materijala za moju autobiografiju.“

GLAVA TREĆA

Tu je noć kiša neprestano padala, kao da silom bezbrojnih kapljica vode želi isprati i posljednje sjećanje na ljeto. Kišne kapi nošene vjetrom lijepile su se i klizile niz prozorsko okno sobe 24. Charlesu kiša nije smetala, dapače, budući da je iz više razloga probdio cijelu noć, učinila ju je zanimljivijom. Dugo je gledao u park ispred doma, u krošnje borova nošene vjetrom, u grane koje su poput pohlepnih ruku pokušavale uhvatiti što više kišnih kapi, te naposljetku u usnuli grad koji se sada za kišne noći doimao spokojno. Razmišljao je o svojoj autobiografiji gledajući kišu. Tražio je rješenje svog problema koji se zvao POČETAK. Uostalom, kako se uopće piše autobiografija? Spopao ga je napad panike. Charles legne u krevet i zagleda se u strop koji ga je još jutros podsjećao na nadgrobnu ploču. Sada ga je taj isti strop podsjećao na veliki bijeli prazni papir koji neće moći ispuniti riječima. Možda je taj bijeli prazni strop njegova autobiografija, pomisli i zaključi da zapravo mrzi taj jebeni strop. Okrene se na lijevu stranu i zagleda se u crne obrise svog cimera. Njegovo ujednačeno disanje ga malo smiri i odluči da će poglavlje posvećeno Maxu nazvati *Moj život s Trnoružicom*.

Negdje pred zoru, konačno je zaspao i probudio se oko podneva. Nije se sjećao snova, ali po suhom donjem dijelu pidžame zaključio je da nisu bili ružni. Kad se pošteno ispraznio u WC školjku, ponovno se osjećao poput čovjeka.

Zapalio je cigaretu i gledao u užurbani grad koji je pulsirao ispod stotine šarenih kišobrana. Bio je to lijep prizor, poput duge koja se spustila na zemlju. Sve te ljude kako žurno hodaju ulicama skriveni od kiše, svaki sa svojim problemima, svojom srećom i tugom, svojim životima i biografijama. Charles shvati da je cijeli svijet zapravo inspiracija, jedna velika pozornica ili neprekidni film u kinodvorani veličine našeg planeta. „Možda sam to trebao prije vidjeti“, pomisli. Konačno je došlo vrijeme da se jedna uloga iz tog neprekidnog filma izdvoji i dokumentira. Došlo je vrijeme za njegovu autobiografiju.

Dovrši cigaretu, sjedne za radni stol i pažljivo na njega položi bijeli papir, uzme olovku u ruku i napiše:

CHARLES DOWN
AUTOBIOGRAFIJA

Moje je ime Charles Down i ovo je moja autobiografija.

Nakon što je napisao prvu rečenicu, odloži olovku, uzme papir u ruke i ponosno pogleda u produkt svog drhtavog rukopisa. „Savršen početak“, pomisli. „Kratak i jasan.“ Ponovno položi papir na stol, uzme olovku u ruke i zastane.

- A što sad? - upita sebe. - Mogao bih nastaviti s time gdje i kako sam rođen - odgovori samome sebi i shvati da bi to bilo glupo jer što zapravo znači pitanje kako sam rođen? „Pa nije me valjda roda donijela“, pomisli. „Možda bih trebao početi sa scenom kada sam prvi puta namlatio mlađu sestru?“ Ubrzo odustane i od te ideje jer shvati da bi to možda bilo preteško za početak.

- A da krenem u rikverc - reče. - Od starosti ka rođenju? Ne, ne... Kakva je to autobiografija naopačke? Ipak, drhtavim rukopisom doda još jednu rečenicu:

Sada živim u staračkom domu *Verona* u Londonderryu.

- Uh - reče i zadovoljno protrlja ruke, kao da ih zagrijava za erupciju riječi koja nadolazi. Odluči napraviti malu pauzu pa zapali cigaretu i ode do prozora. Ponovno je gledao kišnu panoramu grada, ali više nije razmišljao o tom vodom zamagljenom prizoru... Još dok je pokušavao završiti osnovnu školu (srednju nikada nije ni pokušavao upisati) poznavao je jednu djevojku koja je u Charlesu vidjela ostvarenje svih svojih snova o muškarcima. Bila je niska, debela i uvijek odjevena u crno, a počasno mjesto u njenom srcu Charles je dijelio s vragom. Rafaela se zvala, ali je sama sebi dodijelila nadimak Darka. Charles u mislima prizove njezinu oblu tamnu figuru i nasmije se. Sjetio se i njezinih pisama koje je uvijek pisala na pogorjelom papiru i koja su uglavnom bila jednolična, uvijek uz pozdravne riječi *Pakao s tobom*. Ostatak pisma najčešće je govorio o paklu i Charlesu, kao jedinom muškarcu uz Sotonu, za kojeg ima mjesta u njenoj maloj, ali ipak zavidno crnoj duši. Charles, naravno, nikada nije ni pomislio provesti i sekundu nasamo s Darkom, ali mu je odgovaralo misliti kako je u njegovom životu postojala barem jedna osoba kojoj je bio drag...

Sjeo je za stol, zagrijanih dlanova uzeo olovku, ali papir je uporno odbijao primiti bilo što osim crte početnog slova.

- Majku mu, pa do malo prije sam bio poput kipućeg kotla inspiracije - glasno opsuje. -
Zašto mi sada ne ide? Umjesto odgovora začuje Maxovo glasno hrkanje pa napiše:

Moj cimer je Max i on glasno hrče i prdi pa moram stalno otvarati prozor.

Odmah potom ljutito je precrtao rečenicu pa umalo poderao prvu stranicu svoje autobiografije. Umjesto toga napisao je:

Ja sam jako ljut.

I ponovno je precrtao rečenicu.

Toga dana više ništa nije napisao. Ponovno je pokušao sutradan, ali iz njega jednostavno nije izašla niti jedna riječ, a kamoli rečenica. Njegova je inspiracija bila suha poput jesenjeg lišća koje je polako punilo krajolik Londonderrya. Dugo je Charles gledao kroz prozor svoje sobe u panoramu grada ne bi li tamo pronašao inspiraciju i sve što je uspio napisati bilo je:

Londonderry je jako lijep grad.

I sam Hemingway bi mu pozavidio. Charles pomisli da su blokade kod pisaca česte pojave koje kada se jednom prevladaju (ako se prevladaju) za sobom nose erupciju smislenih riječi koje se pretvaraju u knjigu. Uzme notes u ruke i zaputi se u gradski park. „Možda će gradska vreva i živost, pomiješani sa zelenilom parka i bistrom rijekom ‘probuditi’ pisca u meni?“

Gotovo da je i bio u pravu. „Tmurno popodne u gradskom parku i šetnjica uz rijeku, koji bi pisac mogao poželjeti više“, pomisli Charles. Šetao je tako uz rijeku i gledao čas u sivo nebo, čas u rijeku. Prošao je i pokraj fontane koja je i dalje unatoč kiši, prskala vodu na sve četiri

strane svijeta. Fontana je bila poput Charlesove inspiracije samo što je imala otvor kroz koji ta inspiracija može proći. U zraku se osjećala jesenska svježina pomiješana s posljednjim ljetnim izdisajima. Zrak je bio dobar. Ali svejedno kada bi pokušao napisati neku smislenu rečenicu u svoj notes jednostavno nije išlo. Kao da su mu misli bile golemi spremnik prepun sjećanja čiji je otvor netko svojski zatvorio. Sve što je uspio napisati bilo je: „Kiša je padala i opet će padati.“ Što je to bilo?! Od ljutnje se jedva odupro porivu da notes pošalje zajedno s rijekom prema Atlantiku.

- Pa nisam ja neki jebeni meteorolog - reče sebi ljutito i važno. Umoran, odlučio je potražiti slobodnu klupu s dobrim pogledom gdje će malo počiniti i, što je najvažnije, po tko zna koji put promisliti i pokušati nešto smisljeno napisati. Bilo je nekoliko slobodnih klupa u parku, ali Charles se ipak zaputi ka jednoj zauzetoj i tamo ugleda poznato lice. U prvi trenutak nije mogao vjerovati čudnoj slučajnosti, ali ipak krene ka klupi, pa ponovno zastane. Zašto ju je uopće htio pozdraviti? Ona je sjedila sama na klupi i hranila golubove. Sada ih se već skupilo dvadesetak i nije bila sigurna hoće li ih uspjeti sve nahraniti. Bila je zaokupljena svojim mislima, a sudeći po tuzi koja je boravila u njenom pogledu borila se s nečim što Charles nije mogao razumjeti. Činilo se da je, tako sjetna i tužna, mislila zaplakati kad joj se obratio.

- Dobar dan - reče. - Slobodno? Na trenutak zbunjeno, ali ipak s naznakama prepoznavanja pogleda u Charlesa i reče:

- Slobodno, izvolite.

Njezine plave oči i dalje su bile vlažne, brzo skrene pogled ka golubovima i mehanički im nastavi bacati sjemenke.

- Moje je ime Charles Down - reče i pruži ruku. - A kako se zove dama koja me prije dva dana spasila od skoro sigurne smrti?

- Ophelia Sparks. I molim vas da ne pretjerujete. Ja sam samo refleksno postupila kako bi i svatko drugi, vjerujem - reče i prihvati Charlesovu ruku.

- Ne znam kako da vam zahvalim. Možda jednom šalicom kave ili čaja?

- Ma ne, ne trebate mi zahvaljivati - reče stidljivo Ophelia i rukama počne ravnati nabor na svojoj sivoj suknji. - Ali ipak hvala vam na ponudi.

- Često ste ovdje? - upita Charles koji je i sam bio iznenađen svojom iznenadnom ljubaznošću prema Opheliji. Djelovala je tužno i usamljeno, okružena golubovima i njihovim

drekom, a istodobno prelijepo.

- Gotovo svaki dan, kad mogu, dođem ovdje i hranim ove gladne ptice – reče Ophelia tužnim glasom. – Zna, dani u staračkom domu znaju biti tako dugački i usamljeni – nastavi.

- Oh, vjerujte mi, znam. I ja sam štićenik jedne takve ustanove. A također volim pobjeći od svih i družiti se jedino s golubovima, oni su tako nježni, znate... – zbunjeno će Charles nevjerujući vlastitim ustima koje su izrekle takvu bezočnu laž. Golubove je, od svih ptica, najviše mrzio.

- Zaista? – reče Ophelia, tobože začuđeno. Na Charlesu se iz helikoptera moglo uočiti da živi u staračkom domu. Tako zapušten i izgubljen čovjek zasigurno ne dolazi iz skladne obiteljske kuće. – A u kojem ste domu Vi smješteni?

- *Verona*. A Vi?

- *Orange House* – reče smireno Ophelia i po prvi puta uputi Charlesu smiješak. – Zna, s obzirom na situaciju između naša dva doma mi sada ne bismo smjeli razgovarati.

- Znam da se u ovom gradu sve dijeli, pa tako i starački domovi, ali ipak ne bih rekao da su otišli tako daleko da nam i razgovarati brane.

- Vi pišete nešto? – upita Ophelia, rukom pokazujući na Charlesov notes.

- Ja sam pisac – slaže. – Trenutno pišem autobiografiju.

- Oh, pa to je divno – reče Ophelia. Charlesu te riječi hvale zvuče poput odobrenja s neba.

- Još malo pa će biti spremna za objavljivanje – ponovno slaže Charles.

- To je svakako nešto što ne bih htjela propustiti – reče Ophelia više ljubaznosti radi, te baci i posljednje sjemenke prema sivocrnoj pernatoh hrpi golubova koji su na to odgovorili živahnim i anarhičnim skakanjem.

- Već je petnaest i trideset – reče Ophelia. – Vrijeme mi je da pođem. Bilo mi je jako ugodno razgovarati s vama – reče i polako ustane, kako ne bi uznemirila golubove.

- I meni je jako drago. Sigurno ne želite kavu ili čaj? – reče Charles i krene ustati, ali se spotakne o vlastitu lijevu nogu i padne točno među golubove koji su instinktivno poletjeli na sve četiri strane svijeta. – Ja, ja... – započne Charles i pogleda u Ophelijine oči iz kojih su

sada tekle suze.

- Zašto ste to napravili? Vi, vi... - reče ljutito Ophelia i jecajući se udalji.

- Oprostite, ja... - poviče Charles uzaludno. - Ja nisam htio - reče, ali Ophelia je već bila predaleko da bi ga mogla čuti. Charles se lagano pridigne i ponovno sjedne na klupu.

- Jebeni golubovi - reče za sebe. - Kao i uvijek, zaseru sve.

Charles je sjedio tako na klupi i gledao u rijeku Foyle. Osjećao se jako čudno, nekako preplavljeno i emocijama ugrijano. „Ophelia, kako predivno ime“, pomisli, a pomisao na njezino ime izazove iskrenje u nutrini, poput golicanja perom. Na samu pomisao na ptičje pero, sve mu se smrkne.

- Idiote - obrati se samom sebi. - Baš si morao pasti među golubove i povrijediti Opheliju.

Sada je razmišljao o njezinim predivnim plavim očima i boli koju je vidio u njima, kako je ta bol uspjela zasjeniti plavost njenih očiju. Iznenada, iz Charlesa poteknu prve smislene riječi autobiografije.

GLAVA ČETVRTA

Ulomak iz Charlesove autobiografije:

Život je duga. Šareni nebeski svod koji vječno varira između tame i svjetlosti jer upravo ta igra svjetla i tame dugu i stvara. Kišni crni oblaci predstavljaju lošu stranu, a s druge strane svjetlost sunca – dobru stranu života. Život je duga vječno smještena između dobra i zla. Nekad sam izabereš dobro ili zlo, a nekad jedno od njih dvoje izabere tebe i tek onda kada te više ne bude shvatit ćeš da je sve bilo kratko i prelijepo, poput duge na nebu. Boje koje su nekada na mojoj dugi bile jarke polako blijede i postaju prozirne. Bliži se kraj njenom sjaju. Tmasti i crni oblaci već pokrivaju moje izblijedjele krajeve. Želio bih još jedanput uzeti sunce i rastjerati oblake. Ne znam hoću li u tome uspjeti. Zato i pišem ovu autobiografiju, kao konačnu bitku pred kraj. Bijeli papir neće postati bijela zastava. Otići ću, a ove moje riječi dokazat će da sam ipak unatoč svemu nešto i vrijedio.

Charles prestane pisati. Kiša koja je padala nije ga uspjela otjerati s klupe sve dok još jednom nije sve pročitao i tada se zadovoljno zaputio prema autobusnoj stanici. Vožnju autobusom nije niti osjetio. Duboko se unio u razmišljanja o autobiografiji i stidljivo skretao misli na Opheliju. Toliko je bio odsutan da je zaboravio izaći na stanici kod doma te se iskrcao dvije stanice dalje. Hodao je tako nazad po pljusku, na zalazu dana. Hladni je vjetar činio njegovu šetnju još neugodnijom, ali Charles ga nije osobito primjećivao. Štoviše, godio mu je što ga je iznenadilo, pa mu je i to iznenađenje godilo. Nekako se osjećao lakšim, kao da se pomladio; trenutno je simpatizirao sve u svom okruženju: pločnik, otpalo lišće, nebo, sve... I konstantno je razmišljao o prelijepoj Opheliji. Kada je konačno stigao do doma, otišao je ravno u svoju sobu i legao na krevet još dugo gledajući u prozor i kišu na njemu sve dok nije zaspao.

Opet je imao noćnu moru. Ovoga puta Smrt ga je progonila kroz pusti gradski park. Dok je Charles bježao, kiša je nemilice padala. U ruci je stiskao notes. Kako mu se Smrt približavala, notes je počeo krvariti, a Charles, kada je to vidio, vrištati. Dotrčao je do klupe gdje je upoznao Opheliju i tu iscrpljen stao. Smrt se nalazila točno iza njega, mogao je

osjetiti njen ledeni zadah. Okrene se prema svojoj noćnoj progoniteljici taman u trenutku kada je ona zamahnula svojom vječnom metalnom kosom. Charles, i ne znajući zašto, vrisne Ophelijino ime što na trenutak zbuni Smrt. Ona odloži svoju kosu pokraj sebe.

- Ophelia? - upita Smrt svojim hladnim i vječnim glasom koji kao da nije dolazio iz nje, već iz cijelog okolnog svijeta. - Tko ti je pak to, jebote?

Charles ustukne dva koraka, ne znajući što bi odgovorio.

- Nitko! Šta te briga! - odgovori zbunjeno. Iako nije bilo hladno, Charles se tresao, a iz njegovih zadihanih usta izlazili su mali oblačići pare. „Tajna je u oblačiću“, sjetio se neke debilne reklame za osvježivače prostora.

- Nitko kažeš - ponovi Smrt. - Eh, pa postoje načini kojima ja mogu saznati sve, ali prvo ću se pozabaviti tobom. Vidiš čak sam i novu kosu nabavila zbog tebe. Ovo ti je super moderan model od titana iz Japana što mi je jako bitno jer one iz Kine ništa ne valjaju. Pokosiš desetak ljudi i već se sva savije i mora na popravak, a ne dolazi s garancijom. Ti ćeš prvi isprobati ovu japansku - reče Smrt i ponovno zamahne svojom vječnom alatkom.

Golubovi su se pojavili niotkuda. Na desetke, na stotine njih sumanuto se razletjelo na sve strane i Smrt ga od sve te pernate mase jednostavno nije uspjela dohvatiti, a on se u međuvremenu probudio sav znojan i zapišan. Probudio se samo s jednom mišlju: „Moram ponovno vidjeti Opheliju.“

Te noći više nije mogao zaspati. Čekao je još par sati sve dok tama nije počela uzmicati pred prvim, doduše, sivim, ali ipak dnevnim svjetlom. Nije bio raspoložen za mijenjanje svog zapišanog kreveta s Maxovim, već je sam promijenio svoju pomokrenu posteljinu s rezervnom koja se uvijek nalazila u njegovom ormaru. Presvukao se u čistu i suhu pidžamu, a zapišane je stvari odnio u praonicu. Tako nešto nikada do sada nije učinio i iako je još uvijek u potpunosti bio nesvjestan promjena koje mu se događaju, znao je da je učinio nešto ispravno. Čak je i sam namjestio krevet, a da nisu negodovateljice došle možda bi čak i prozore oprao. „Ova biografija baš utječe na mene“, pomisli. „Kako je to moguće?“

O noćnoj mori nije razmišljao sve dok se ponovno nije vratio u sobu i bojažljivo uzeo notes u ruke. Laknulo mu je kada je shvatio da na notesu nema nikakvih tragova krvi. Sjeo je za stol, namjeravajući nastaviti pisati. Za početak je htio opisati svoju noćnu moru. Prislonio je vršak olovke na bijeli papir i koliko god da je stravična i živopisna noćna mora bila, vršak se olovke nije pomjerio niti milimetar. S nevjericom je gledao u prazni papir. Kako je moguće da je još

jučer lijepo i produktivno pisao, a danas, nakon svega što mu se u međuvremenu dogodilo, ne može niti crticu povući?

- Za sve je kriva smrt - reče glasno. Umjesto potvrde svoje tvrdnje začuje jedino Maxovo hrkanje i nekakvo komešanje u hodniku, isprva tihi žamor raznih glasova, zatim vrisak, pa plač. Probudene znatiželje, brzo spremi notes u ladicu i izađe iz sobe.

Sa svoje lijeve strane ugledao je grupicu od desetak svojih sustanara kako stoje poput šahovskih figura na vječno ulaštenom kvadratastom podu hodnika. Njihovi izrazi lica nisu odavali strah, već čisti užas. Polako krene prema grupici i sobi broj 12, u čiju su unutrašnjost svi gledali. Dok im se približavao, jedan od njih, Wilson, mislio je, iako mu ime zaista nije znao, kleknuo je na koljena i počeo se moliti. Iz unutrašnjosti sobe čuli su se glasni jecaji. Kada se približio, nitko ga nije niti primijetio, svi su odreda hipnotizirano gledali u sobu. Charles, koji je sada već bio zabrinut koliko i znatiželjan, stupi u prostoriju i ugleda Marthu s izrazom neopisive jeze na licu. Martha kao da je započela još jače urlikati kada ga je ugledala. Njezine suze pomiješane s maskarom i tri sloja debelim ružičastim sjenilom davale su njenom licu groteskan izraz. Izgledala je poput klauna kojem je lav za vrijeme cirkuske predstave odgrizao jednu ruku. Charles je u pauzi između Marthinih jecaja začuo tiho zujanje. Zvuk kakav proizvodi dječji automobil na baterije. Tih, ali iritantno prisutan.

- Martha, što ti je? - upita Charles željan objašnjenja.

Martha ga samo pogleda svojim razmazanim i vlažnim očima koje su sada izgledale kao da ih je vodenim bojama uređivalo trogodišnje dijete te izokrene svoje crvenim ružem namazane usne i zaplače još strastvenije i energičnije. Charles nije znao što bi radije htio - da prestane Marthin plač ili to iritantno zujanje nekakve igračke koje ga je podsjetilo na noćnu moru. Iza Charlesa se pojavio Wilson, još uvijek ponavljajući sve tri glavne katoličke molitve.

- O, Oče naš... O, Zdravo Marijo... O Slava Ocu... - ponavljao je i ponavljao Wilson. Njegove preostale tri sijede dlake na golom tjemenu kao da su plesale u ritmu njegovog ponavljanja.

- Dobro, Wilson - reče Charles, još uvijek nesiguran da se taj pajac zaista tako zove. Mislim da je to dovoljno jedanput izmoliti. Wilson je na trenutak stao, zašutio, pogledao ga svojim sivim očima, a zatim se zagledao u suprotni kut sobe, onaj koji je Charlesu bio skriven histeričnom Marthom, i ponovno kao da se ništa nije dogodilo nastavio: - O, Oče naš... O,

Zdravo Marijo... O, Slava Ocu...

Charles kimne glavom lijevo-desno, pogleda još jednom u Marthu, koja je stajala poput misice zore živih mrtvaca, i zagleda se u kut sobe. Odmah pokraj prozora nalazio se krevet, identičan svim drugim krevetima u staračkom domu *Verona*, a na tom je krevetu netko ležao i nije, poput Maxa, spavao. Charles zaobiđe Marthu i približi se krevetu. Iritantno zujanje igračke sada je postalo glasnije. Pogleda krevet i na njemu ugleda Berthu kako nepomično leži na leđima, pogleda odsutnog, ali neizmjereno zadovoljnog. Oči su joj još gledale u pravcu stropa i izgledale su kao da su gledaju najdivniju stvar na svijetu, iako te oči nisu gledale ništa. Njezino lice, iako mrtvo, odavalo je izraz neopisive sreće, a osmijeh je imao neki blještavi sjaj, unatoč nedostatku zubne proteze.

- Barem je umrla sretno - pomisli Charles, kojeg je sada taj zujavi zvuk dovodio do ludila. Zvuk kao da je dolazio iz same mrtve Berthe. Charles koliko iziritiran, toliko i znatiželjan krene ka Berthinom pokrivaču.

- Mislim da to nije dobra ideja - oglasi se Wilson. Charles ipak povuče prekrivač i ugleda uzrok svoje zujave iritacije.

Martha, ako je to uopće moguće, još glasnije zavrišti, a Wilson se još energičnije započne moliti. Mrtva je Bertha bila polugola, prizor koji Charles zasigurno nije želio vidjeti, ali povratka nije bilo. Svilena roza spavaćica bila je podignuta sve do Berthinog pupka, a gaćice nije nosila. Charles se, istina, u životu nagledao i gorih stvari, ali ovo što je sada ugledao konkurirat će u top-deset najgorih. Zvuk je sada bio glasniji no prije i Charles konačno ugleda njegov izvor. Iz Berthine mrtve pice živahno se meškoljila nekakva crna naprava. Charles bez oklijevanja pruži ruku ka Berthinom, do smrti zadovoljenom spolnom organu, i izvuče crni vibrator dužine 30-ak centimetara, koji je se i dalje glasao pomjerajući se lagano lijevo-desno, desno-lijevo. I ne znajući zašto Charles pomisli kako ga sigurno pokreću Duracell baterije, koje su se ovoga su se puta pokazale zbilja izdržljivima. Charles konačno ugasi spravicu i još se jednom zagleda u nju. Na vrhu je vibratora bio nacrtan mali, i donekle simpatični vražićak, a ispod njega crvenim je slovima pisalo: SEX PREDATOR.

- Eh, predator zasigurno jest - reče Charles i odloži vibrator kraj Berthinog tijela, te se priključi grupici znatiželjnika ispred sobe 12.

Ubrzo su stigle i negodovateljice, praćene bolničkom ekipom, popularno u kuloarima doma zvanom Cobra 11. Oni su odmah izbacili Marthu iz sobe, a ona je i dalje neprestano ridala, i

zatvorili vrata za sobom, uskrativši tako svaki daljnji detalj grupici staraca. U nedostatku boljeg rješenja, oni su se odmah dali u prepričavanje događaja kasnije znanog kao „Berthin svršetak“ i odmah su se pojavile razne verzije istog događaja. U kratkom su vremenu, koliko je Charlesu trebalo da se vrati do svoje sobe, postojale već tri službene verzije. Jedna je od njih glasila da je Bertha skončala svoj život zbog vibratora veličine atletske motke. „Ah, ti ludi starci“, pomisli Charles, „Ali mašta im barem za razliku od moje radi besprijeckorno.“

Onaj manji dio znatiželjnika skupio se u krug oko Marthe, gdje su je svi tješili. Smrt, ma koliko god bila česta u mjestima poput staračkog doma, nikada nije ugodna. Uvijek se postavlja pitanje tko je sljedeći, a sljedeći može biti bilo tko. Charles je zbog svojih noćnih mora pretpostavljao da je on u laganoj prednosti.

Pogledao je kroz prozor svoje sobe i ugledao stidljivo sunce koje se konačno probilo kroz tamno jesensko nebo. Sunčeva ga svjetlost nakratko ispuni optimizmom i on ponovno sjedne za stol, ispred sebe položivši notes. Dugo je gledao u prazan papir i razmišljao o Berthi i na kraju sve što je uspio napisati bilo je: „Jedna je duga danas zauvijek izbljedila i napustila nebeski svod“.

GLAVA PETA

Vrijeme do Berthinog sprovoda protjecalo je sporo, ali obveza je bilo napretek. Trebalo je dati razne izjave raznim doktorima i mrtvozorniku. „Ne, ja nisam bio blizak s Berthom“, „Nisam bio kraj nje u trenutku njene smrti“ i „Ne, ja joj svakako nisam prodao vibrator“ Charles je, kao jedan od svjedoka, morao razgovarati sa svima njima i nikako se nije mogao oteti dojmu da su se svi ti bolničari, upravitelj i njegovateljice uglavnom zabavljali kada je prepričavao dio sa seks predatorom. Izraz njihovih zajapurenih lica mogao je značiti tri stvari: strahovitu bol, nelagodu izazvanu proljevom ili pak mogućnost da se spremaju puknuti od smijeha.

Noć prije sprovoda Londonderry je zahvatila prva jesenska oluja, iako za vrijeme sprovoda nije kišilo tako strašno. Charles je lagano koračao u sredini kolone od pedesetak ljudi, svi odreda stanovnici staračkog doma *Verona*. Na kraju se uspostavilo da su sve one priče o Berthinoj tobože velikoj obitelji zapravo laž. Bertha je još kao jako mlada ostala udovica u braku koji su dogovorno sklopili njezini roditelji s roditeljima njezinog pokojnog supruga. Ovdje ljubav nikada nije postojala, a da stvar bude još gora, za Berthinog se supruga samo pretpostavljalo da je mrtav jer nikada nije pronađeno njegovo tijelo, kao niti puno dokaza za njegov nestanak. Nitko nije mogao direktno povezati Berthu s njegovim nestankom, ali nemaštovitim ljudima nije lako povezati te dvije stvari. Tako je Bertha postala sretna, mlada udovica pod prilično sumnjivim okolnostima, što je sada kada je svo prljavo rublje izašlo na vidjelo, samo još više dalo krila gerijatrijskim naklapalima i strasnim prepričavaocima zgone poznatije pod kodnim imenom „Berthin svršetak“. Predvodnik i huškač svih tih priča bila je, sada nakon što je saznala da ju je najbolja prijateljica godinama lagala, upravo Martha. Čista zloba i licemjerje. Njezino uplakano i razmazano lice od prije dva dana, danas je zamijenilo postojano, uredno našminkano lice koje više nije odavalo tugu, već podsmijeh. „Život je varljiv“, pomisli Charles. „A kakva li je tek onda smrt?!“

Kolona se sporo približavala mrtvačnici gdje se nalazio lijes s Berthinim tijelom. Sprovod je u potpunosti plaćao dom i Charles je s nestrpljenjem čekao da vidi kakav su *de luxe* lijes odabrali za Berthu. Uz njega je hodao Wilson koji je konačno prestao ponavljati svoje molitve. Čak je i on, nakon što je saznao neke sočne detalje iz Berthine prošlosti, promijenio ploču.

- Sve u svemu i nije bila loš komad – reče Wilson.

- Nije bila moj tip – strogo odgovori Charles.

- Tvoj tip? – ponovi Wilson i tiho se nasmije. – Zar ti imaš tip? – upita.

Već pomalo iziritiran prisustvom Wilsona i njegove tri dlake koje su stršale poput radio antena, Charles odgovori:

- Da, ja imam svoj tip žene – reče i pomisli na Opheliju. Pomisao poprati ugodno-neugodni grč u želucu. – A ti bolje nemoj ni razmišljati o tome jer moj se tip žene ne pali na trodlake starce.

Wilson se nije dao smesti pa nastavi:

- Eh, prijatelju nisi ni ti nekakav Brap Ditt. Kladim se da bih prije tebe pokupio i Berthu i taj tvoj tip žene.

Charles, kojem je čak i ovo indirektno spominjanje Ophelije izazvalo bijes i ljubomoru, jedva se suzdrži da ne opali Wilsona točno u njegovu zubnu protezu.

- Možda nisam – smireno odgovori Charles – nekakav poznati glumac, ali dovoljno znam da ti kod mog tipa žene ne bi prošao niti kao potencijalno zgodan, čak i da te promatra s 200 metara udaljenosti. A što se Berthe tiče, još ti je mogu srediti. Pretpostavljam da je još uvijek malo topla, a s obzirom na to kako je umrla, sumnjam da bi je ti još mogao dodatno zadovoljiti.

Wilson na ovo konačno zašuti i požuri naprijed ka početku kolone i nastavi pokunjeno hodati uz Marthu.

Kada su konačno stigli do mrtvačnice, kiša je počela stidljivo rominjati, kao da i ona želi neprimjetno sudjelovati na Berthinom posljednjem ispraćaju. Svi su se okupili unutar malene i zagušljive prostorije. „Pa gdje je taj, barem simboličan, vjerski optimizam“, upita se Charles. „Navodno se ide na bolje mjesto“, ali se brzo sjeti životnih navika pokojnice i zaključi da Bertha sada sigurno nije na nebu, ako Biblija govori istinu. „A i što će tamo“, pomisli, „Ionako s neba konstantno kiši.“

Svi su unutar mrtvačnice bili tihi, ne iz dostojanstva, već zbog straha. Staviti grupu od pedesetak gerijatričara u tako malu prostoriju u kojoj svaki predmet, a posebno središnji plato na kojem se sada nalazio jeftini *de luxe* smeđi lijes bez ijedne ukrasne rezbarije, ravan poput vječnosti podsjeća na smrt isto je kao da klaustrofobičnog dijabetičara zatvorite u

čokoladnu kutiju.

Svi su, uključujući i Wilsona, Marthu i Charlesa gledali u pod i jedva čekali da sve ovo završi. Svećenik je došao u svojoj bijelo-ljubičastoj halji i otpočeo misu. Njegov jaki irski naglasak naglo je prekinuo „smrtu“ tišinu i nekako je svima odjednom bilo zanimljivo promatrati tog 30-godišnjeg pastoralca čija je bradica više podsjećala na imidž nekakve rock-zvijezde, nego li svećenika. Charles se zapitao postoji li katolički *fashion guru* i zaključio da je nakon inkvizicije u katolika apsolutno sve moguće. „Ako zaista postoji katolički *fashion guru*, zar se ne bi onda Papa trebao nekada i presvući, a ne da je stalno u istom odijelu?“ Pokušao je nastaviti pratiti misu, ali se nije mogao usredotočiti. Gorak okus noćnih mora na ovom mjestu bio je jači no ikad. Bojao se smrti kao i svi, a zbunjivala ga je činjenica da je donedavno prema smrti bio koliko-toliko ravnodušan. A sada, kada piše autobiografiju, kada i sama pomisao na Opheliju u njemu izaziva neobičan osjećaj, te nakon Berthine smrti, konačno je shvatio da ne želi umrijeti. Barem ne još. Ne dok ne dokaže životu da je nešto vrijedio.

Svećenik rock-zvijezda naloži im da sjednu, što oni i učiniše, da bi potom nastavio misu svojim monotonim i jednoličnim glasom. Govorio je o životu, i o životu, i o životu, i o nebu, i o životu.

- Život je rijeka - reče svećenik. - Ne, ne, život je more - nastavi naglo pa se predomisli. - Život je također i cvijet u kosi ove naše pokojnice. Niti jednom riječju nije spomenuo smrt, iako je držao misu u mrtvačnici. Charles na trenutak zadrijema. Usnuo je san koji je podsjećao na njegovu, već klasičnu, noćnu moru. U snu se nalazio i svećenik rock-zvijezda koji više nije govorio jednolično i monotono, već snažnim afektirajućim glasom. U lijevoj je ruci omamljeno držao kalež iz kojeg se prolijevalo vino, a desnu je optuživački usmjerio ka Charlesu.

- Ti! - vikao je svećenik. Ti si stavio tablete za spavanje u moje vino. Zbog tebe se urušila moja vjera u Svevišnjeg! Ti, prokletniče!

Iza svećenika se odnekud pojavio onaj naciknjižničar u jednoj ruci držeći fotografiju Pape, a u drugoj veliki transparent na kojem je pisalo CHARLESA NA LOMAČU. Negdje iza skupine pripadnika staračkog doma *Verona* začuo je upraviteljev glas kako govori:

- Charlesa na deee luheee lomaču! Ovo je rezultiralo općim odobravanjem svih štićenika, s upraviteljem, Wilsonom i Marthom kao predvodnicima. Charles se samo uznemireno skupio.

Da se mogao nekako skriti u sebe, to bi vjerojatno i učinio. Mislio je na Opheliju, ali nje barem u ovom snu nije bilo.

Svu tu huškačku graju prekinu potmuli zvukovi iz Berthinog lijesa. Začulo se TUP-TUP-TUP! Poput glasa iz nekog drugog svijeta koji nikako ne bi smio biti prisutan. Opet potmulo TUP-TUP-TUP. Svi u mrtvačnici zašute i barem nakratko skrenu svoju pozornost s Charlesa koji nije bio siguran što je trenutno gora opcija. Njegova lomača ili Berthino uskrснуće.

Lijes se polako otvori. Njegove šarke zaškripe onostranim užasom i iz njega izađe Bertha, jedva prepoznatljivog lica odjevena u crnu haljinu. Kao da je već godinama mrtva, a ne tek dva dana. Bertha se uspravi i osovi na noge još uvijek ne napuštajući lijes. U desnoj je ruci držala vibrator. Njegova žarko crvena slova kojima su ispisane riječi SEX PREDATOR Charlesu su djelovale prijeteće, ali stvar koja se nalazila u Berthinoj lijevoj ruci užasne ga još više. Bio je to njegov notes, njegova autobiografija. Bertha pogleda unutar notesa svojim tupim i bezbojnim očima i počne se smijati glasom koji je besprostorno odjekivao. Charles se strese od jeze i, iako je htio oteti svoj notes iz Berthine ruke, ostane kao ukopan na svom mjestu u mrtvačnici, na gradskom groblju Londonderrya.

- Mislio si da možeš pobjeći smrti - obrati mu se mrtva Bertha svojim jezivim glasom. - Nitko ne može pobjeći smrti - reče i baci notes na pod. Charles se pridigne, ali u to Bertha iskoči iz lijesa i stane između Charlesa i njegovog notesa.

Bertha upali vibrator koji počne zujati onim iritantnim zvukom i čvrsto ga uhvati za rame, okrene ga i krene svojim SEX PREDATOROM ka njegovoj stražnjici. Charles počne histerično vrištati, toliko glasno da je sam sebe probudio usred mise.

Iz sna se trgnuo tako naglo da je pao sa stolice i dalje vrišteći što je za sobom povuklo gotovo erupcijsku reakciju ostatka grupe. Najprije je počeo vrištati Wilson, što iz straha, što iz zbunjenosti, zatim Martha kojoj su se priključili ostali. Starci, koji su s obzirom na okolnosti ionako bili na rubu panike, svi su odreda počeli vrištati i bježati iz mrtvačnice.

- Ljudi moji - netko iz grupe panično vikne. - Pa Bertha ustaje iz lijesa!

Ove su riječi samo još dodatno pojačale sveopću pomutnju. Svećenik rock-zvijezda zgrabio je Bibliju i kalež s vinom te se, također, dao u paničan trk pred masom uplašениh i dezorijentiranih staraca. U mrtvačnici je ostao jedino Charles koji se zbog stampea tek sada uspio dignuti s poda. Vani su vriskovi i plač dosegli svoj kakofonični vrhunac, da bi potom polako jenjavali, dok je glasovnu dominaciju sve više preuzimao upravitelj,

pokušavajući smiriti uznemirenu rulju. Charles laganim korakom izađe van, još uvijek ne shvaćajući da je upravo on uzrok svoj toj strci. „Valjda je misa već završila“, pomisli, ali nakon što je izašao svi su pogledi bili upereni u njega, a niti jedan nije djelovao prijateljski.

Svećenik koji je u ruci još uvijek držao pun kalež vina reče:

- Mislim da bi to bilo to, barem što se mise zadušnice tiče. Amen - zaključ i eksira vino iz kaleža.

Ubrzo su došli nosači lijesa pa se grupa ponovno konsolidirala i dostojanstveno u povorci, s Charlesom na začelju kolone, nastavila pratiti Berthin lijese. Kiša je na trenutak prestala padati što je malo olakšalo ovu i onako tešku dužnost. Sam je ukop prošao bez incidenata. Svećenik je izmolio još par molitvi, grobari su položili lijes u raku i zemljom zauvijek sakrili Berthi pogled, pa makar i na oblačno nebo. Nitko nije plakao, ali su svi odreda bacili komad zemlje u raku, na jeftin lijes kojeg je upravitelj ponosno svima pokazivao. Svećenik je odjurio, na crnoj vespi na kojoj se ispod sjedala nalazila naljepnica s natpisom *Megadeath*, za svojim pastoralnim poslovima, a ostali se polako, u koloni zaputili prema izlazu gradskog groblja Londonderrya.

Negdje na polovici puta, grupa štićenika staračkog doma *Verona* naišla je na grupu štićenika staračkog doma *Orange Housea* koja je ondje ispraćala nekog svog preminulog prijatelja. Grupa od pedesetak staraca predvođena protestantskim svećenikom, tiho je hodala iza lijesa.

- Uh, evo ih prokleti protestanti - reče Wilson koji je sada opet hodao uz Charlesa. Charles samo digne glavu i oči mu se dvostruko otvoriše, a sva ostala čula pojačaju svoju osjetljivost. Grč u želucu sada je bio najjači, gotovo bolan. „Možda je Ophelia među njima“, pomisli i zamalo to izgovori naglas, pred Wilsonom.

Središnja aleja gradskoga groblja bila je, na svu sreću, široka dovoljno da se mimoiđu dvije grupe staraca, ali to, ipak, nije spriječilo verbalne okršaje.

- Govna protestantska - netko je glasno rekao iz grupe *Verona*.

- Katoličke pedofilčine - začulo se iz grupe staračkog doma *Orange House*. - Dobro smo zapamtili ovo groblje jer ćemo se vratiti i pišati vam po grobovima - opet se začulo iz protestantske skupine.

- Skršit ćemo vam taj vaš starački dom, protestantski bezubnici - vikne Wilson nimalo

taktično, s obzirom na činjenicu da ni on nije imao zube.

- Nama katolkinje bez zuba bolje puše - uzvratila netko od protestanata.

Charles, koji se nije obazirao na ova katoličko-protestantska staračka dobacivanja, pogledom je tražio Opheliju i njegov se trud isplatio. Ugledao ju je, a i ona njega, i u Charlesovojnutrini nešto se preokrenulo. Koraćala je u drugom redu kolone obučena u crninu. Na glavi je nosila crni šešir ispod kojeg je uredno bila skrivena njena crna kosa. Pogledala ga je, na što joj je on mahnuo rukama veselo poput djeteta u vrtiću koje silno želi biti primijećeno, čak je i veselo poskoćio ne bi li što više izrazio svoje prisustvo. Ona je samo lagano kimnula glavom te nastavila svoj tužni pohod iza lijesa koji je bio nešto skupocjeniji i ljepši od Berthinog.

Bio je izvan sebe od veselja i oduševljenja što je vidio Opheliju i što ga je pozdravila. Nije znao kako to može znati, ali bio je siguran da će moći pisati. „Valjda joj nije preminuo nitko previše blizak“, pomisli zabrinuto i odluči da mora učiniti sve kako bi ponovno došao do nje. „Moram je utješiti“, pomisli i ponovno se oraspoloži zbog same pomisli na njihov ponovni susret. „Oh, Bertha, hvala ti“, pomisli. „Da nisi umrla, tko zna kad bih je ponovno vidio. Donosit ću cvijeće na grob, obećajem“, veselo je razmišljao dok nije začuo tup i šupalj udarac pored sebe.

Netko je iz protestantske skupine bacio kamen koji je pogodio Wilsona točno u čelavi potiljak. Wilson je, više zbog šoka nego udarca, izgubio ravnotežu i pao na zemlju. Glasno je jauknuo, a iz potiljka mu poteče krv. Charles se sagne i pridigne povrijeđenog Wilsona na noge koji ponovno glasno zajauče kako bi privukao pažnju ostatka grupe.

- Tko je bacio kamen?- povikao je Wilson.

- Onaj koji je bez grijeha - začulo se iz grupe protestanata.

- Svi ćete vi gorjeti u paklu - vikne im Martha.

- I to kaže katolička kurva koja vjeruje u bezgrješno začće - vikne netko od protestanata.

I tako su se međusobna dovikivanja i psovke nastavile, a dvije su se grupe staraca doimale poput protivničkih navijačkih tabora pred nogometni derbi. Svu tu viku i verbalno vrijeđanje zaustavio je upravitelj staračkog doma *Verona* s jedne te protestantski svećenik s druge strane.

- Bježite, ha? - vikne još jednom Wilson. - Neće to samo na ovome završiti, kažem vam ja.

Upravitelj ponovno ušutka Wilsona pa ubrza korak prema autobusu, popularno zvanom „jednosmjerac“, koji su uvijek iznajmljivali u ovakvim prilikama.

Bertha nikome više nije bila niti u primozgu. Svi su govorili samo o osveti prljavim protestantima iz protivničkog staračkog doma *Orange Housea*, a Wilson se pretvorio u tragičnog, ali ipak junaka jer je unatoč ozljedi verbalno bio najaktivniji.

Charlesa sve to zajedno uopće nije interesiralo, niti ga je itko u svoj toj strci i pitao za mišljenje. Bilo mu je čak i lijepo promatrati starce, koji se u normalnim okolnostima ne podnose, sada ujedinjene u svojoj mržnji i bijesu djeluju kao homogeno biće.

Kada je „jednosmjerac“ stao ispred doma, Charles prvi izađe iz autobusa i hitro se zaputi prema sobi kako mu ne bi pobjegla ideja za nastavak autobiografije.

GLAVA ŠESTA

Ulomak iz Charlesove autobiografije:

Oči su zrcala duše, a duša je sve ono iskonsko i istinsko u nama bez obzira bilo to dobro ili loše. Ono što se u očima ugleda ne može se mjeriti niti s jednim krajolikom, umjetničkim djelom ili pak nekakvim revolucionarnim tehničkim otkrićem jer sve su to prolazne stvari. Krajolici se mijenjaju, umjetnička djela plagiraju, a tehnološka otkrića atraktivna su onoliko dugo dok netko ne izmisli nešto bolje. Duša ostaje, čak i kada vlasnika više ne bude, duša ostaje. Pritajena i prisutna u svakom kutku gdje je njen vlasnik boravio, u svakom predmetu koji je dotaknuo i u svakoj riječi koju je napisao jer duša se ne može zaboraviti.

Danas sam ugledao dva najljepša plava oka na svijetu i u njima sam vidio predivne stvari. Obično kada pogledam u svoje oči vidim tračnice. Dvije jednosmjerne željezne pruge kako se protežu naprijed. Nekada su mi se te tračnice činile beskrajnima, ali sada više ne. Tornjevi i signalna svjetla posljednje postaje već se prijeteći naziru na horizontu. Signalna svjetla crvene boje više se i ne gase, a tornjevi posljednje postaje mirno stoje. Crni u svojoj vječnosti, zauvijek strpljivi. Znam, da ću kada stanem ispod tih tornjeva ja nestati i nije mi žao zbog toga. Žao mi je što sam cijeli život prosjedio u tom vlaku puštajući da me vozi i da neuki životni skretničari upravljaju mojim putovanjem. Zašto jednostavno nisam iskočio iz tog vlaka? Istina, bilo bi mi teže i opet bi na kraju završio ispod tih tornjeva, ali... Mogao sam na posljednju postaju doći sretan i zadovoljan, znajući da sam proživio svoj život i da sam napravio mnoge stvari na koje bih bio ponosan. Ovako ću stajati ispod tornjeva sam i prazan. Pogled će mi se stalno vraćati unatrag, a natrag se ne može. „Nažalost, platili ste kartu samo u jednom smjeru“, rekao bi kondukter.

Danas sam u tim plavim očima ugledao priliku za taj kratkotrajni, ali ipak jedini skok iz vlaka. U tim plavim očima ugledao sam skretanje sa svoje zacrtane putanje i to ću skretanje iskoristiti. Iako sam svjestan da tim potezom ništa neću odgoditi jer vlak ima svoju brzinu i svoj cilj i kada strojovođa konačno zakoči tu svoju

kompoziciju ja ću biti tamo na ovaj ili onaj način. Razlika je u doživljaju, odnosno proživljenom vremenu koje je ispred mene. Mogao bih ostati u vlaku i voziti se još to preostalo vrijeme i s neizmjernim žaljenjem napustiti ovaj svijet ili mogu iskočiti iz tog zacrtanog i besmislenog pravca i dalje nastaviti pješice, nadam se u pratnji dva najljepša plava oka. Pa ako i ne uspijem, barem ću znati da sam pokušao i tada kada mi karta za vožnju vlakom istekne bit ću zadovoljan.

Charles je odložio olovku više zbunjen nego zadovoljan. Bio je zadovoljan, istina, ali zbunjen otkrićem nečega što je mislio da je nemoguće. Brzo je spremio olovku i notes, bojažljivo kao da su ti predmeti odjednom za njega postali opasni. Nakon što ih je dobro spremio na dno ladice, brže je bolje legao u krevet i pokrio se pokrivačem preko glave. Stisnuo se u položaj fetusa, starog 67 godina i počeo lagano drhtati. Iako je bilo vrijeme večere, hrana je trenutno bila posljednja stvar na svijetu o kojoj bi razmišljao. Stalno je ponavljao: – To je nemoguće, to je nemoguće, to je nemoguće... Čvrsto je zatvorio oči, ali san nikako da dođe. Prevrtao se drhćući po krevetu, toliko izbezumljen nesanicom da je čak poželio i noćnu moru, samo kako bi nakratko napustio agoniju jave. Negdje pred jutro Charles je uspio zaspati, ali spavao je kratko i nemirno, a kad se probudio tiho i zabrinuto reče:

– Jebote, pa ja sam zaljubljen!

I tek što je tiho izgovorio te riječi otkrivenja, oštar zvuk lomljivine stakla prenio ga je iz ljubavnih misli. Najprije instinktivno pogleda prema Maxu, ali on je i dalje bio uigran u svoju ulogu Trnoružice. Pogledao je potom prema ulaznim vratima i nemalo se iznenadio kada je tamo ugledao Wilsona s izrazom lica šestogodišnjaka koji je napravio pizdariju.

– Wilsone, što to radiš? – upitao ga je Charles.

– Ja, ja... – reče Wilson i pokaže lijevom rukom prema prozoru. U desnoj je ruci držao neobičan predmet i instinktivno ga sakrije iza leđa. Charles pogleda prema prozoru i ugleda da stakla skoro pa i više nema u prozorskom oknu.

– Isuse, Wilsone, što si to napravio? – vikne Charles.

– Ni-ni-sam ja-a-a... – zamuca Wilson.

– Pa, nego tko je onda? Možda je Max prdnuo i razbio prozor. Wilsone, što si to napravio?

- Ni-ni-sam ja-a-a, ne-go-go pra-ra-ćka - reče Wilson i pokaže tajanstvenu drvenu pračku loše ručne izrade. - Za protestante - odlučno će Wilson. - Gađao sam pticu, ali nisam primijetio da je prozor zatvoren. Znaš vid mi je malo oslabio u zadnje vrijeme, pa...

- Oslabio je tebi mozak - ljutito će Charles. - Brzo se gubi kod ravnatelja prije negoli ja tebe razbijem - vikne Charles i krene se ustati iz kreveta što je Wilsonu bilo i više nego dovoljno da hrabro pobjegne.

- Kakav idiot - reče Charles glasno i zaputi se ka prozoru procijeniti nastalu štetu. Ubrzo su došle i negodovateljice i sada s razlogom negodovala, a nakon njih se pojavio i upravitelj iza kojeg se pokajnički skrivao Wilson koji je iz nekog razloga još uvijek bio u pidžami oslikanoj žutim i crvenim automobilima.

- Sve će biti u redu, ništa se vi ne brinite - reče upravitelj. - Majstori su već na putu s novim staklom i sve će biti riješeno u de luheeeeeee kratkom vremenu - reče iritantno upravitelj i obrati se Wilsonu. - A što se vas tiče, gospodine Wilson, vjerujem kako ćete mi sada predati tu vašu igračku.

- Ali... ali, gospodine upravitelju, protestanti se mogu pojaviti i ponovno me pogoditi kamenom u glavu. Ovo je za samoobranu - reče Wilson.

- Bit će da je taj kamen učinio više štete na tvojoj glavi nego što se to moglo odmah uvidjeti - reče upravitelj.

Charles se zaputi prema kupaonici.

Kada se vratio u sobu, nered je već bio počišćen, Max je i dalje spavao, a njegovateljica mu je poručila da će majstor biti ovdje za nekih sat vremena. Sasvim dovoljno vremena da doručkuje, pomisli Charles, i iz ladice uzme svoj notes i olovku. „Danas ću pisati vani“, odluči i zaputi se prema blagovaonici gdje je pojeo gotovo sve što se nudilo. Dugo već nije imao ovako dobar apetit. Kao da su pisanje i njegovo novonastalo ljubavno stanje nekako pozitivno utjecali i na njegove fizičke potrebe. Jede dobro i zdravo i, ako se ne računa ono od jutros, već danih nije mokrio u krevet. Nakon što je doručkovao, zaputi se prema parku koji je okruživao starački dom. Sjeo je na klupicu i otvorio svoj notes te još jednom pročitao svoj jučerašnji zapis.

- Naprosto nevjerojatno - reče glasno sam sebi. Prislonio je olovku na papir s namjerom da nastavi gdje je jučer stao, ali ništa se nije dogodilo. Dugo je tako gledao u prazan papir,

naprežući moždane vijuge, ali sve to nije urodilo plodom. Zamišljao je Opheliju i plave oči i grč u želudcu je postao jedna neprestana bolna konstanta koja je samo jačala svoj pritisak na njegovu nutrinu tako da se i on sam počeo grčiti. U svom tom bolnom, gotovo porođajnom transu izrodila se jedna rečenica: „Ja sam se zaljubio u Opheliju“. Pogledao je tu rečenicu napisanu drhtavim rukopisom i tada je shvatio da on jedino može pisati kada vidi Opheliju.

Od tog saznanja bolni je grč doživio svoj vrhunac i sada je prijetio katastrofalnim i smrdljivim epilogom što ga je natjeralo da pomisli kako bol u njegovom želucu, koju je pripisivao zaljubljenosti, možda ima veze s previše hrane. Zatvorio je notes, spremio olovku u džep i trčeći se korakom zaputio prema najbližem WC-u. Trenutak olakšanja nije dugo potrajao, uskoro je morao opet trčati do WC-a, pa opet, pa opet... Bio je zaljubljen tek kratko vrijeme, a već je proklinjao taj osjećaj.

- Jebena ljubav. Prvi je put osjetim i već dušu iz sebe poserem – reče poluglasno sebi u bradu tijekom jednog od brojnih posjeta WC školjci. Bio je sada siguran da je pojeo nešto pokvareno u *de luxe* blagovaoni pa poniženo i uvrijeđeno, po prvi puta otkako je stanovnik *Verone*, zatraži liječničku pomoć.

Dežurnog doktora, Stevea Stevensa, uvijek se moglo naći u njegovoj ambulanti u sklopu staračkog doma. Da kojim slučajem nije vazda bio obučen u doktorsku bijelu kutu, mogao je komotno proći kao još jedan od senilnih staraca kakvih je u domu bilo napretek. Na pitanje zašto nikada nije otišao u mirovinu, odgovorio bi poprilično bizarno, hrapavim i drhtavim glasom: – Meni nije problem otići u mirovinu, ali užasavam se staračkih domova.

Nakon što je Stevens pregledao Charlesa mesijanski je podigao ruke u zrak i svečano objavio istrošenim glasom:

- Ovo je daleko iznad mojih moći iscjeljivanja – reče i rukama prođe kroz samovoljnu sijedu čupu od kose koja se sekundu nakon što ju je on svjesno ili nesvjesno pokušao urediti, vratila u prvobitni, anarhični položaj. – Mislim da je vrijeme da okrenemo magični broj gradske bolnice.

- Čekajte, doktore, pa... – započne Charles koji se užasavao bolesti, a još više boravka u nekoj ustanovi gdje bolesti caruju, a zaraze vrebaju iz svakog ugla.

- Ne, ne, niti riječi da čujem – reče Stevens. – Prijatelju moj, ako to ne napravimo od tebe će ostati jedino hrpa govana, a to svakako ne želimo, jel' tako?

- Pa... - Charles je rijetko kad ostajao bez riječi, ali na ovakva proročanstva mesijanskog doktora jednostavno nije imao drugačijeg odgovora.

Službeno vozilo doma *Verona, de luxe* Fiat Uno iz '88. godine prošlog stoljeća, odvezlo je Charlesa u gradsku bolnicu Londonderrya, gdje su ga odmah smjestili u zarazni odjel zajedno s ostalim žrtvama pokvarene hrane. Ironija je bila u tome što se na katu bolnice u kojem se nalazilo dvadesetak pacijenata, koji su trenutno srali barem za dvjestotinjak ljudi, nalazila jedino dva WC-a. Hodnik je bio prepun ljudi koji trpe. Njihova su lica bila zelena, oči suzne, praznog pogleda i svi su skakutali kao da plešu twist. Ubrzo im se pridružio i Charles, nekoliko puta. Na kraju je legao u svoj krevet u sobi koju je dijelio s još petoricom pacijenata istih zdravstvenih problema. Kako prestati neprestano srati? Na svu sreću, Charlesovo stanje nije bilo toliko kritično i doktor koji ga pregledao odmah po dolasku u bolnicu rekao mu je da će uz strogu dijetu i odmor bolnicu napustiti za dva dana.

Kada je konačno legao u krevet, nije imao niti volje niti želje upoznavati se sa svojim bolničkim cimerima. Halapljivo je pojeo dva dvopeka i popio gorki crni čaj, te se ubrzo sklopčao ispod pokrivača i pokušao zaspati. Bilo mu je teško, nije volio bolnice i bio je iscrpljen od tolikih odlazaka na WC. „Mislim da sam danas ispunio olimpijsku normu u utrci na pedeset metara s preponama“, pomisli Charles i malo se oraspoloži. Na kraju krajeva mogao bi ovo iskustvo iskoristiti u pisanju svoje autobiografije. „Ali prvo moram vidjeti jednu osobu. Moram vidjeti Opheliju i to će biti prva stvar koju ću napraviti kada izađem iz bolnice“, čvrsto odluči i utone u san.

Noć je bila nemirna, cijelo je vrijeme trpio bolne grčeve u crijevima i u dva je navrata odlazio na WC, ali tamo se više ništa nije događalo. „Ova bolnička hrana je toliko loša da se čak niti posrati ne može“, zaključi. Negdje pred zoru ipak utone u duboki san iz kojeg ga je vratila jutarnja vizita i poznati glas.

- Oho-ho, koga to ovdje vidimo - reče doktor čiji je nos Charlesu zaklanjao pogled na ostatak prostorije. - Uvijek sam se pitao hoćemo li se ikada ponovno sresti - nastavi nosati doktor imena Stewart.

- Neki su događaji jednostavno neizbježni - skrušeno će Charles.

- Vidim da ste nabavili novo zubalo. A po vašem kartonu mogu zaključiti da vaš kanibalizam ipak donosi neke nuspojave. Sada ste na strogoj dijeti, to znači da vas mogu pregledati bez bojazni da će te me pokušati pojesti.

- Vjerujte mi, sigurni ste - reče Charles. - Nešto tako ogavnog okusa sigurno ne bih ponovno probao.

- Da, vi starci nikada niste zadovoljni, ali ništa se vi ne brinite, ja ću se osobno pobrinuti da vi sretno i zdravo napustite ovu bolnicu - reče Stewart i nasmiješi se smiješkom hijene koja je konačno ulovila dugoočekivani plijen. - Od sada sam ja doktor koji je zadužen za vas i veselim se tome.

- I ja isto - reče Charles, stavi svoje zubalo i iskesi mu se. - Baš sam gladan.

- Doručak, ako se godinama stari dvopek može tako nazvati, stići će brzo, a u međuvremenu propisat ću Vam lijekove koji će ubrzati vaš oporavak - reče nosati Stewart i krene ka izlazu iz sobe. - Radujem se našem ponovnom susretu - reče i konačno izađe. Charles mu pokaže srednji prst, ali prekasno. Nosonja je svojim ekstremitetom već parao atmosferu bolničkog hodnika.

Doručak je zaista brzo stigao i Charles je na tome bio zahvalan jer je ponovno osjećao glad. I to kakvu glad, kao da godinama nije okusio hranu. Pojeo je dvopek kao da je riječ o deliciji iz francuskih restorana. Osjećaj privremenog zadovoljstva zbog utažene gladi brzo zamijeni ponovna mučnina i grčenje crijeva. „Možda sam ipak pretjerao s doručkom“, pomisli. Bolovi su odjednom postali toliko jaki da se morao zgrčiti na krevetu u položaj fetusa, ali i to je donijelo samo privremeno olakšanje. Medicinska sestra, zgodna stažistica smeđe kose i zelenih očiju donijela je Charlesu tablete koje mu je osobno poslao doktor Stewart. Charles koji više nije mogao trpjeti bolove, bez riječi popije dvije tablete smeđe boje i prvi psihološki efekt nakon uzimanja lijekova je bio i više nego uspješan. Bolovi, iako nisu u potpunosti prestali, primirili su se i postali koliko-toliko podnošljivi. S olakšanjem se ispruži na krevetu. „Možda onaj nosati i nije tako loš doktor“, pomisli i u svjetlu svoje metamorfoze dođe na ideju, „Možda mu se i ispričam. Nakon svega, ipak sam ja jedan starac koji će doktore trebati sve češće“, pomisli i zagleda se u isti bijeli strop kakav se nalazio i u njegovoj sobi u domu Verona. „Moram te pronaći, Ophelijo, čim napustim ovo mjesto.“ Pisanje i zaljubljenost uspjeli su zaustaviti one beskrajne projekcije ružne prošlosti i to ga je mijenjalo. Charles je to znao. Postajao je bolji čovjek u svojoj 67. godini. Zloba i mrzovolja, više nisu zauzimale prvo mjesto na njegovoj ljestvici osjećaja. Istisnula ih je ljubav. Sada, ovdje, potpuno sam u bolničkoj sobi, dok mu se crijeva još uvijek bolno grče, čvrsto je odlučio zadržati taj osjećaj koji ga čini sretnim, pod svaku cijenu. „Želim biti s Ophelijom“, odlučno pomisli. „Želim nastaviti pisati i želim...“, zapne pomalo u mislima, „Želim biti dobra osoba... „

Charles za promjenu odluči na bijelom stropu projicirati slike potencijalne budućnosti, kakvu bi želio, i ugleda sebe i Opheliju u ljubavnom zagrljaju, kako zajedno hrane golubove i nevino se smiju. Zatim ugleda Opheliju koja s izrazom neizmjerne ljubavi maramicom briše golubov izmet s Charlesovog rukava dok joj on pruža bunt ljubičica koje je skrivečki nabrao. Njezin osmijeh vječno oslikan poput Mona Lisinog dominirao je Charlesovim umom i on očaravajuće padne u još veći trans. Ugleda sebe potpuno novog i uglađenog, kako se dobro odnosi sa svim sustanarima u domu, kako pokriva Maxa kada otvori prozor, kako propušta Marthi jedino slobodno mjesto u autobusu i kako Wilsona uči gađati praćkom, dok sve to odobravaju Ophelijine plave oči.

Sve te projekcije u njegovu umu odjednom se zamrznu i zavrte poput najbržeg ringišpila na svijetu. Bol u crijevima javila se poput naglo probuđenog demona koji živi od patnje i mržnje. Pokuša ustati i krenuti prema WC-u, ali vrtoglavica i slabost ga prikuju za krevet. Na trenutak je izgubio pojam o tome gdje se uopće nalazi. Krevet, soba i cijeli svijet oko njega su se vrtjeli, i vrtjeli, i vrtjeli... Charles se započne grčiti i izvijati, i zazivati sestre i doktora. Ponovno je pokušao ustati iz kreveta, ali se i ponovno srušio. Sljedeći snažni udar bola bio je presudan. Više nije mogao trpjeti i „napuni“ gaće. Osjećaj privremenog olakšanja ubrzo zamijeni smrad njegovog gotovo probavljenog doručka. Zagledao se u dobro poznatu točku ispred svog kreveta i soba mu se polako prestala vrtjeti. Nos veličine atletskog koplja mrštio se na smrad.

- Veeeelikaaa kakica za velikog dedicu, i to u vašim godinama. Tja, tja - Stewart zaklima glavom lažno suosjećajno, jer osmijeh je odavao da se zapravo ludo zabavlja.

- Molim vas - reče Charles koji je još uvijek bio zbunjen. - Pomozite mi.

- Mi smo ovdje da pomožemo - digne desnu ruku u zrak, izbací kažiprst i počne ga pomjerati lijevo-desno u znaku negacije. - Samo ne odmah - reče tobože skrušeno Stewart. - Hitan slučaj, želim, ali poslat ću nekoga da se pobrine za taj vaš... hm... kako bih rekao, ah da, paket, a do tad morat ćete ga dobro čuvati i okrene se na peti i mahne mu uz pozdrav: - Čao!

Charles ga je promatrao zbunjen i nedoumici. Nije mogao vjerovati što mu se događa. Taman što je odlučio biti dobar, postao je žrtvom zlog i okrutnog svijeta. Ležao je tako sav zasran još pola sata dok konačno nisu stigle dvije mlađe medicinske sestre koje su ga oprale i presvukle. Nisu puno negodovala, valjda su već navikle na sve neugodnosti svog posla, iako se Charles trudio ne gledati ih u oči, što iz srama, što iz straha da ga ne bi negdje na ulici

prepoznale. Još dok je ležao u krevetu natopljen vlastitim drekom, odlučio je učiniti još jednu zlobu za kraj, a poslije toga će postati dobar kako je i zamislio. Samo još jedna zloba i onda će potražiti Opheliju i pokušati svojom dobrotom osvojiti njeno srce. Plan je već imao u glavi.

GLAVA SEDMA

Vrijeme u bolnici ne prolazi ništa brže niti sporije nego u staračkom domu. Dapače, osim vremenske, puno je i drugih sličnosti između tih ustanova. Redovite jutarnje vizite, zajedničke sobe i druge prostorije. Jedina je razlika što vam u bolnici serviraju hranu u krevet. „Kuhar je jednako loš, kao da je brat blizanac kuhara iz *Verone*“, pomisli Charles nakon večere, svog drugog dana boravka u bolnici i prvog koliko-toliko poštenog obroka. Nakon što je još jučer bio na infuziji, doktor Stewart je valjda smirio svoju osvetoljubivost, pa je odlučio zaista pomoći Charlesu. Tako da je za doručak i ručak objavio bezukusnu kašu boje dreka s dvopekom koji je ispečen još u kamenom dobu, dok je za večeru dobio juhu i komad kuhane piletine s crnim kruhom. Nije baš luksuz, ali čovjek se nakon dva dana prisilne dijeta i ne žali previše. Osjećao se bolje, a lijekovi koje je počeo piti još sinoć dali su rezultate – grčevi, kao i bolovi su u potpunosti prestali.

Jutro ga je dočekalo vedro i sunčano, a tako se i on osjećao. Zdrav i čio, zaljubljen i nekako pomlađen. Brzo se ustao iz svog bolničkog kreveta, spremio se i strpljivo sačekao jutarnju vizitu. Grčevi i bolovi bili su stvar prošlosti i Charles sretan poput dobitne srećke odskakuta do prozora i zagleda se u vedar i sunčan dan iznad Londonderrya. „Negdje u tom labirintu kuća, zgrada i ulica nalazi se i moja Ophelia“, pomisli veselo, „još malo pa ćemo se i susresti, Ophelio moja, još malo...“

Nakon što su se i medicinske sestre uvjerile da su Charlesove želučane tegobe prošlost, obje su vidno odahnule.

- Moramo još obavijestiti doktora Stewarta – reče starija sestra Mary. – To neće potrajati dugo. Sat vremena najviše.
- Nema problema – ljubazno odgovori Charles i nabaci svoj najneviniji osmijeh. – Znate, jako sam vam zahvalan, vama i posebno doktoru, pa bih mu se htio nekako odužiti. Kupio bih mu nešto za auto, ali ne znam koji auto vozi, niti koje je boje?
- Bijela Ford *Fiesta*. Parkirana vam je odmah nasuprot ulaza, na posebnom mjestu označenom za doktora Stewarta.
- Znači njegovo ime piše na parkirnom mjestu? – upita nevino Charles.
- Da. Budite spremni za otpust za najviše sat vremena.

- Ići ću do kantine popiti kavu, pa ću vas potražiti u vašem uredu - reče Charles.

- Dobro, ali pripazite s kavom, može vam opet izazvati probavne smetnje.

Charles eksira kavu sa šlagom i šećerom, i umalo trajno oprživši jezik koji brzo rashladi ledenom *Coca-Colom*. Ubrzo naruči još jednu kavu, pa još jednu, pa još jednu, tako su mu crijeva već potpuno prijetila izbacivanjem probavljene večere usred bolničke kantine.

- Vas mora da su izliječili od nekakve neizlječive bolesti ili su vam jednostavno rekli da imate još pola sata života pa vas je strah da ih ne prospavate? - upita konobar, muškarac srednjih godina, izrazitih, njegovanih crnih brkova.

- Samo sam ljubitelj kofeina, - odgovori nevino Charles.

- U vašim godinama tolika količina kofeina... - nastavi konobar. - Vi ili ne želite više nikad zaspati ili želite umrijeti.

- Jednostavno obožavam taj okus. Treba uživati u stvarima koje volite... Život je prekratak za puštanje brkova - reče i napusti kantu.

Na pola puta do sobe grčevi su se ponovno pojavili i ovoga puta znak za uzbunu nije niti prdac uspio zaustaviti. Charles se na brzinu pozdravio sa sestrom Mary koja mu je predala njegov otpusni list, tablete i pokušala mu održati predavanje na temu što mu je sve zabranjeno jesti, ali Charles je već tjeran svojom potrebom krenuo prema sobi dok se sestrina monotona „Nemojte.. „ nabrala i dalje čula iz pozadine. Usput je i malo trčkarao i skakutao jer je potreba da se isprazni bila neizdrživa. Nakon što je spremio sve svoje stvari i šturo se pozdravio sa svojim sad već bivšim cimerima, uzeo je jednu crvenu vrećicu i ponovno otišao do ureda sestre Mary, iako je znao da ona više nije tamo. Nakon što se uvjerio da je ured prazan, brzo je sa sestrinog stola uzeo dva para latex rukavica, izašao iz ureda, te se zaputio kroz sivi bolnički hodnik prema WC-u. Došao je do WC-a u posljednji trenutak, malo je nedostajalo da ponovno napuni gaće. Nakon što se olakšao, navukao je prvi par rukavica i svoj je upravo ispraznjeni teret rukama prebacio u crvenu vrećicu. Skinuo je rukavice, bacio ih u školjku i potegao vodu. „Au, kava sa šlagom je ipak djelovala“, pomisli. Još jednom je otišao u sobu gdje je uzeo svoju torbu, za koju se nije niti sjećao da ju je ponio, te se zaputio kroz hodnik s torbom u jednoj i crvenom vrećicom u drugoj ruci, kada ga je zazvala sestra Mary.

- Gospodine Charles - viknula je, a Charles se „smrznuo“ na mjestu.

Smrad iz crvene vrećice se počeo pomalo širiti.

- Zvali su iz doma *Verona*. Žele doći po vas - reče Mary i krene prema Charlesu koji se panično počne udaljavati od nje.

- Možete im, molim vas, javiti da ću ići autobusom jer imam još obaveza u gradu. Charles se na mjestu počne meškoljiti prebacujući svoje težište čas na jednu, čas na drugu nogu, uspješno skrivajući smrdljivu vrećicu iza leđa - Jeste li dobro? - upita sestra. - Ne morate bježati, neću vam ništa - reče i nasmiješi se.

- Sve je u redu, čak štoviše, osjećam se odlično - odgovori joj i nabaci svoj najuvjerljiviji smiješak. - Samo jedva čekam izaći iz ovog mjesta.

- Da, vjerujem vam. Doviđenja i sretno - reče Mary i malo namršti nos. Valjda je smrad Charlesovog izmeta dopro do nje.

Charles i krene brzo koliko god ga noge nose. Smrad iz vrećice, sada je već i njemu postao nepodnošljiv. - Izdrži još malo - reče sebi. Nakon što je izašao iz bolnice u vedro i sunčano rujansko jutro, Charles prvo duboko uzdahne jer je od smrada već umalo izgubio svijest i zaputi se prema bolničkom parkiralištu.

Dotrajala *Fiesta* stajala je parkirana malo ukoso na desnu stranu i bila je izgrebana sa svih strana. „Nadam se da je Stewart bolji doktor nego vozač“, pomisli Charles i na ruke navuče drugi par latex rukavica. S desne je strane bilo jedva pola metra slobodnog prostora jer, iako se Stewart ukoso parkirao, njegov se kolega doktor Wax (plastični kirurg) svojim BMW-om, ipak, uspio parkirati unutar zadanih linija parkirnog mjesta, što je smanjilo prostor za prolazak, ali je ostalo sasvim dovoljno mjesta da se čovjek može sakriti od radoznalih pogleda. „Odlično“, pomisli, „s ove će se strane poruka vidjeti čim odluči ući u automobil.“ Charles čučne između crnog BMW-a i bijele *Fieste* i rukama iz crvene vrećice zagrabi šaku vlastitog izmeta. Smrad je bio nepodnošljiv pa brže-bolje prvo nagura hrpu dreka na bravu i kvaku vrata, a zatim ponovno zagrabi desnom rukom u vrećicu i drekom ispiše preko cijele lijeve strane bijele Ford *Fieste*: ZA TVOJ NOS!

Skine rukavice, ubaci ih u vrećicu i nogom je šutne ispod *Fieste* pa brzim i živahnim korakom napusti bolničko parkiralište. „Moja posljednja psina“, pomisli i duboko udahne. Ovaj uzdah nije sadržavao žaljenje ili nostalgiju. Uzdah je značio olakšanje. Ovim činom konačno je zatvorio jedno poglavlje svog života koje je trajalo 67 godina. Na redu je bilo novo poglavlje puno sreće, ljubavi i zadovoljstva, barem se tome iskreno nadao.

DIO DRUGI
„ČISTA DANIELLE STILL“

GLAVA OSMA

Novi je dan Charlesovog novog života osvanuo tmuran i kišovit. Hladni je vjetar u nekoliko sati dovukao ne samo jesen, već i zimsku temperaturu. Ustao je iz kreveta i ogledao se po sobi u kojoj je i dalje vladala ista letargija koju je i ostavio, iako mu se sad sve nekako činilo tužnije i nekako usamljenije. Sve je u toj sobi, uključujući i Maxa, suvereno vladalo svojim prostorom kao i do tada. Približi se prozoru i pogleda u prvi pravi jesenski dan. Nebo je bilo prekriveno oblacima svih nijansi sive boje. Ledena kiša nošena hladnim vjetrom na refule je udarala u prozorsko okno, stvarajući tako mutne slike grada i polugoljenog drveća u parku doma *Verona*.

Znao je da će danas pisati, imao je taj poseban osjećaj u glavi, poput ugodnog titraja ptičice koja se tek rađa i napušta svoju ljusku. Misli koje su se rojile u glavi kao da su oživjele i postale riječi na papiru.

Ulomak iz Charlesove autobiografije:

Možda prije ništa nije postojalo. Možda se sve stvorilo upravo sada, u ovom trenutku kada vrh olovke dotiče papir. Ako je to istina, moj život tek sada počinje ovim novim spoznajama i osjećajima. Bit će to kratak život, to znam. Jer malo toga što započne u 67-oj godini života dugo potraje, ali ti osjećaji... Oni su zapravo život, to sada znam, a ono prije... Ono prije je bilo ništa, ništa doli samog hoda po zraku, hoda u ništavilo. Kao da sam lebdio nesvjestan ničega jer ničega zapravo nije niti bilo. Čudno je to. Možda je tako slijepcima koji pred kraj života nekim čudom progledaju i vide svu ljepotu svijeta. Hodao sam amputiran i zaknut kroz život, svojevrijedno. I sada to malo boli. Za sada malo, ali boljet će još više i više. Znam da hoće. Sada, upravo sada želim duboko uzdahnuti ovaj svijet u svoja pluća i ispuniti svoje tijelo novim životom. Držat ću zrak u plućima dugo koliko god mogu jer kada ga ispustim znam da će mom kratkom novom životu biti kraj.

Odloži olovku pokraj papira i duboko uzdahne. Nakon što je izdahnuo, energično spremi svoj uradak u ladicu te odluči krenuti u potragu za Ophelijom. Presvukao se u svoje jedino

odijelo, obukao kaput i ukrao Maxov kišobran pa se zaputio u hladni i kišni dan u potragu za svojom voljenom jer je znao da negdje ispod svih ovih sivih i kišnih oblaka diše njegova Ophelia i on će je pronaći. To je bio njegov jedini cilj novog života.

Vani je jesen bujala svom snagom. Hladni je vjetar nosio krupne i naizgled beskonačne kapi kiše, lišće je prekrilo zemlju zlatnožutim bojama poput tepiha za doček selebritija, ovdje zvanog zima. Priroda je išla svojim putem, a Charles je svojim tempom koračao uz nju. Vani je bila jesen, no u njemu je vladalo proljeće – pravo svitanje na zapadu njegova života.

Dok je stigao do autobusne stanice s Maxovim kišobranom, koji se pokazao korisnim koliko i Max, bio je moker kao miš. No Charles kao da je odjednom postao imun na sve vanjske utjecaje. Pred sobom je imao samo jedan cilj – pronaći Opheliju. „Kako se život može u hipu promijeniti... i to u 67-oj godini života? Možda se ne mijenjam“, poručio mu je drugi glas u glavi. „Možda je ovo samo infantilni egzibicionizam jednog životnog propalice prije smrti.“ Međutim, znao je da tome nije tako, osjećao je to, i to je bio sav dokazni materijal koji je trebao.

Ušao je u autobus koji ga je odveo ravno do gradskog parka gdje je upoznao Opheliju. Na ulazu u park, kupio je vrećicu sjemenki ne bi li se tako iskupio za incident koji je prouzročio kada je nespretno pao među golubove. „Te pernite beštije, da nije bilo njih...“, Charles ljutito pomisli, ali se iznenada smiri. Jače je stegnuo vrećicu sa sjemenkama i zaputio se kroz park prema klupi gdje je upoznao nju. Klupa je sada bila prazna. „Možda će ipak doći“, pomisli i pogleda na veliki sat u središtu parka koji je pokazivao 13 i 30. „Još je rano, a i kiša je“, zaključi i sjedne na mokru klupicu što je njegova prostata vrišteći dočekala.

Sjedio je tako sam na kiši, u jednoj ruci držeći kišobran (više je izgledao kao središnji dio kotača bicikla, na kojem se jedva u tragovima nazirala tkanina), a u drugoj je čvrsto držao vrećicu sa sjemenkama, kao da ista ima neku telepatsku moć prizivanja Ophelije. Sljedećih pola sata gledao je čas lijevo, čas desno, čas u rijeku Foyle, ali ništa se bitno nije dogodilo. Isfrustriran svojom nemoći, otvorio je vrećicu i počeo bacati sjemenke na zemlju ne bi li tako prizvao gladne golubove, ali i taj se pothvat pokazao uzaludnim. Kiša je toliko padala da su se čak i golubovi sakrili i nije im padalo na pamet napustiti svoja skrovišta niti zbog hrane. Samo je Charles sjedio sam, sav promrzao i moker – zaljubljen. Kihnuo je jednom, još jednom pa još jednom. Sjedio je tako još neko vrijeme dok se konačno nije počeo tresti od hladnoće pa odluči promijeniti plan, posjetit će još jedno mjesto na kojem ju je vidio, gradsko groblje. Charles se pridigne i brzim korakom zaputi prema autobusnoj stanici. „Osjećam se poput tajnog agenta koji traži serijskog ubojicu“, pomisli pa se brzo prekori što

je nekog tako divnog kao što je Ophelia usporedio s ubojicama. „O, Ophelia, moja Ophelia, reci mi gdje si“, reče sarkastično.

Autobus je stigao brzo i Charles je bio jedini putnik koji se vozio do posljednje stanice. Uspio se malo ugrijati pa nešto bolje volje i pun nade krene prema sivom groblju.

Hodao je kroz kišom natopljenu glavnu aveniju i sve gledao oko sebe, ali nigdje nikome nije bilo niti traga.

- Ah, što si i očekivao, jarce stari? - upita sam sebe, drhtavim i promrzlim glasom. Para koja je izlazila iz njegovih usta brzo se stapala s maglom i Charles osjeti strah. Prvi se put nakon nekog vremena sjetio noćne more sa smrću. Nalet vjetra je bio žestok i negdje se začuje glasno škripanje. Charles ubrza korak i nesvjesno zakorači u njemu nepoznati dio groblja pa stane lutati među grobovima, tresući se poput živog mrtvaca.

Vjetar se i dalje igrao njegovom maštom; sada mu se pričinjalo da čuje vrisak i huk smrtno kose. Uspaničeno se osvrne oko sebe i ugleda - smrt. Njegov mjehur skoro ponovno popusti. Razlog što to nije učinio do kraja je bio taj što Charles nije vidio pravu smrt, nego onu naslikanu. Zagledao se u nadgrobnu spomenik koji je na veoma slikovit način opisivao pobjedu vjere nad vječnom pratiteljicom. Iznad mramorne ploče nalazio se veliki bijeli križ, a s njegova dna siktale su munje u smjeru Smrti koja je bila naslikana upravo onako kako ju je Charles doživljavao u svojim morama - u crnoj kukuljici, „lica“ bez lica, pogleda uporno uperenog prema njemu te sablasnom kosom u desnoj ruci. Umalo vrisne kada pored njene slike i prilike ugleda uklesane riječi: I WILL COME. Kad se malo sabrao, shvatio je da je, ustvari, vidio samo ime pokojnika, IRWIN CAINE.

Charles se više nije osjećao najbolje i brzo napusti Irwinovo grobno mjesto te se panično da u bijeg. Više mu se nije sviđala ova potraga za Ophelijom. Negdje iz pozadine kao da je kroz vjetar začuo zlokobno dozivanje: „Charles... I WILL COME“. Charlesu utroba odjednom postane pretijesna, kao da su se svi unutarnji organi odlučili stisnuti i nestati. Ulovi ga napad panike te on gotovo trčeći napusti groblje. Sjedio je ponovno na autobusnoj stanici dok su se prvi, nimalo utješni, tračci mraka ispreplitali s maglom. Snažni naleti vjetra prevrnu lanternu na groblju, a Charles protrne na zvuk njenog sudara s betonom.

Pogledao je uplašeno u smjeru groblja, kao da je glavni glumac u nekom filmu Roba Zombiea, ali tamo se ništa osim magle nošene vjetrom nije kretalo. „Što sve čovjek neće raditi zbog ljubavi“, pomisli, „A sutra sve iz početka. Ophelia, gdje si - da si, ja ću te

pronaći.“

Kada je stigao u dom, prvo se zaputio na večeru u blagovaonicu. Bio je petak i uobičajeni menu tim danom bio je riblji. Iako nije bio veliki ljubitelj ribe, pojede dvije porcije i začudi se koliko ga je ova ljubavna potraga iscrpila. Svi njegovi sustanari u miru su objedovali svoje riblje obroke, muku mučeći s kostima jer jesti ribu s umjetnim zubalima gotovo da je nemoguća misija, u kojoj se najbolje ne bi snašao niti Tom Cruise. U ugodnoj toplini blagovaonice, čovjek je mogao zaboraviti hladnoću i kišu koja je vladala vani; jedino što je donekle dočaravalo jesenski ugođaj, osim tihog rominjanja kiše po prozorima, bilo su topla i prigušena svjetla. Dani su postali kraći, a to je dodatno naglasilo manjak životne energije i radosti u Veroni. Ljeto, sunce i dnevna svjetlost lijepe su i, naizgled, sitne radosti za pripadnike treće životne dobi, dok su noći nešto sasvim drugo. One su duge, crne i nadasve bolne, prepune unutarnjeg nemira i neizvjesnosti, jer nikada sa sigurnošću ne mogu znati hoće li dočekati svitanje novog jutra. Noći su u staračkom domu poput neke morbidne lutrije u kojoj srečke izvlači Charlesova stara poznanica iz noćnih mora. Kada dani postanu kraći, starci se osjećaju pokradeno, kao da je oduzeto ono malo veselja koje je preostalo.

Nakon večere većina se njih povlačila u zajedničku prostoriju gdje su tražili bijeg od stvarnosti praćenjem TV programa i svima omiljenim latinoameričkim sapunicama. Kretali su se tiho i dostojanstveno kao da su na sprovodu, neki su prstima kopali po zubnoj protezi kako bi se uvjerali da im nije promakla niti jedna kost.

Charles nije otišao za njima, imao je on većih briga. Njegova ljubavna potraga i sumorna atmosfera za vrijeme večere natjerale su ga na razmišljanje o životu, ljubavi i Opheliji. Za Charlesa je semantika između sva tri pojma stavljala znakove jednakosti.

Bacio je zadnji pogled kroz hladnu i kišnu londonderrijevsku noć prema parku, ugasio opušak i krenuo u krevet. Prije nego li je zaspao, poželio je da sutra pronađe Opheliju i gotove nesvjesno se počne moliti što nije radio još od vremena kada je bio ministrant, a tada su njegove molitve za razliku od ove današnje bile lažne.

GLAVA DEVETA

Subota je svanula sivilom, ali bez kiše. Oblaci kao da su se umorili od prosipanja kišnih kapi pa su se samo prijeteći nadvili nad Londonderryjem. Charlesov san bez snova, nasilno je prekinuo Wilson.

- Hajde, prika, probudi se - rekao je drhtavim glasom dok je desnom rukom lagano tresao Charlesovo rame.

- Što, što je? - upita zbunjeni Charles. Nije bio navikao da ga netko budi, osobito ne Wilson.

- Nova koka je stigla, eh i to kakva - reče ponosno Wilson.

- Kakva koka? O čemu ti pričaš? - suzdržavao se da ne lupi Wilsona ravno u čelavu glavu.

- Nova, čovječe, znaš koji komad, a nije tako niti stara. Samo 69 godina. S obzirom da sam samac možda bih mogao pokušati? Šta ti misliš, ha?

- Šta se to mene tiče? - ljutito upita Charles i pridigne se u sjedeći položaj. Jedan Maxov sočan prdac pojača trenutnu napetost.

- Pa-a-a-a... s-s... obzirom-om - zamuca Wilson - da si i-i ti-i samac mogao bi mi dati neki savjet, kako da uletim. Znaš, ne bih volio umrijeti, a da se još jednom ne poseksam.

- Misliš ne bi volio umrijeti kao djevac? - upita Charles i iskesi se pokazujući tako Wilsonu svoja šuplja usta bez zuba. Wilson na to samo pocrveni i promrmlja nešto jedino njemu razumljivo te potom reče glasnije:

- Ja je sada idem upoznati, a ti možeš crknuti od ljubomore - reče uvrijeđeno.

- Dobro, dobro, Wilsone. Kako se zove?

- Ah, to! Ne znam točno, Oliva ili Ophelia - odgovori Wilson.

- Molim? - uzbuđeno će Charles prvi puta pokazujući zanimanje za ovaj razgovor. - Što si rekao?! Nemoguće!

- Ja ću te čekati u svojoj sobi - reče Wilson i frajerski mu namigne.

„Ophelia, nemoguće da je to ona“, pomisli Charles. „Ali, ipak, možda i jest“. Charles zatreperi iznutra, a u želucu mu se pojavi neugodni grč pa brže bolje otiđe u kupaoonicu. Nakon što se vratio u sobu, obukao je svoje odijelo koje je vonjalo na vlagu, još uvijek mokro od jučerašnje kiše. Poprska na sebe pola bočice jeftine muške kolonjske vode. Sada je mirisao poput javnog WC-a. Ruke su mu drhtale od uzbuđenja jer je mislio na Opheliju, iako je bio uvjeren da ona ne može biti novi 'komad' o kojem je pričao Wilson. Ophelia je protestantkinja, a njima je ovdje ulaz strogo zabranjen. Ipak, nije nemoguće. Počešlja se i još jednom odmjeri u ogledalu, ne pretjerano zadovoljan onim što se ukazalo. Duboko uzdahne i izađe iz sobe.

Wilson ga je ipak čekao u hodniku ispred svoje sobe, nervozno cupkajući s lijeve na desnu nogu. Takva 'slika', u paketu s rozo-zelenim kariranim pulloverom za kojeg je vjerojatno procijenio da je as u rukavu pri prvom upoznavanju, djelovala je previše apstraktno.

- Pa gdje si do sad? - nervozno će Wilson. - Ona starudija od Thoma je već bila na upoznavanju, pizda li mu materina, a da si vidio kakvu je samo majicu obukao. Od Armade!

- Misliš Armanija?

- Još se sav zalizao, trebao si mu vidjeti frizuru. Ko propali talijanski rafijaš.

- Mafijaš - ispravi ga Charles. - Jesi je vidio?

- Koga? Rafijaša? Samo u filmovima.

- Ma ne mafijaša, Opheliju!

- 'Ko je ona? Isto neka mafijašica?

- Ma, čovječe, Ophelija, nova stanarka!

- Ali sigurno je u sobi, onaj Thom je maločas izašao sam.

- Dobro onda, idemo? - upita Charles i grč u želucu se pojača.

- Idemo, stari! - reče Wilson oduševljeno. - Nas dva Don Juana u borbi protiv vjetrenjača!

Charles odluči ne odgovoriti na ovaj Wilsonov entuzijastički usklik i lagano krene prema sobi 12. Kada su stigli pred vrata, Charles se odjednom sjeti „Berthinog svršetka“ pa zatomi smijeh. Krene pokucati i shvati da mu se ruke previše tresu da bi izveo taj pothvat.

- Wilsone, hajde ti - reče tiho Charles.
- Ah, ne ja - mirno odgovori Wilson.
- Zašto ne?
- Pa da sam u stanju to sam napraviti, ne bih išao po tebe.
- Eh, jak si mi ti neki Don Quijote - reče Charles.
- Don Juan! - ispravi ga Wilson.

Charles duboko udahne i izdahne te pokuca na vrata.

- Naprijed - začuje se iz unutrašnjosti Marthin glas.

Charles ohrabri sam sebe: „Možeš ti to“, i otvori vrata.

Kada je stupio unutra, oblio ga je osjećaj olakšanja, i razočaranja istovremeno. Grč u želucu naglo je popustio, a u sebi je osjećao jal za nečim što je trebao ugledati, a nije.

- Hajde vas dvojica - oštro će Martha koja je dokazivala svoj lažni autoritet svojoj novoj cimerici. - Ulazite i zatvorite ta vrata, Oliva je malčice prehladena.

Da je Oliva bila puno više nego 'samo malčice' prehladena, pokazalo se odmah. Prvi joj je pristupio Charles. Starica smeđe prorijeđene kose, uništene lošim trajnim frizurama, kukastog nosa i zrikavih sivih očiju. Ispod kukastog njušnog ekstremiteta nazirao se lagani val crnih Hitlerovih brčića. Figura joj je bila obla i niska, tek nešto viša od standardne hobitske žene.

- Moje ime je Charles Down - reče i pruži ruku.

- Ja sam Oliva Jaulie - reče kreštavim glasom i kihne ravno u Charlesovu ispruženu ruku. Milijarde bacila u simbiozi s neidentificiranom žućkastom izlučevinom zapečatili su ovo rukovanje. Charles naglo povuče ruku, položi je na Wilsonova leđa i dobro je obriše u njegov apstraktni pulover te ga grubo gurne pred Olivu koja se taman spremala ponovno kihnuti, što je i učinila ciljajući u Wilsonovo lice.

- Oh, oprostite - zakrešti Oliva. - Charles, zar ne?
- Ne, ja sam Wilson, Willy - reče očarano Wilson.

- Ah, da... zaboravila sam - reče Oliva. - Ponekad mi se to dešava.
- Ne, ne - ljubazno će Wilson. - Niste zaboravili, ja vam nisam rekao svoje ime - reče i pogleda prema Charlesu te mu namigne.
- Pa što niste rekli da se zovete Charles?
- Ne, ne, ja sam Wilson, Willy, a ovaj iza mene je Charles.
- Drago mi je... Charles - reče i zbunjeno pogleda prema Marthi koja je samo okrenula očima.
- A tko je ovo? - upita Oliva prsta uprta prema Marthi.
- Martha... Po šesti put, drago mi je - reče ljutito Martha. - Ja ovo više ne mogu trpjeti, moram malo izaći van - izađe zalupivši vratima.
- A gdje su moji konjići? - upita Oliva.
- Kakvi konjići? - zbunjeno će Charles okrećući se prema Wilsonu. - Ova je sto posto luda - reče.
- Moji konjići!!! - zakrešti ljutito Oliva.
- Si-siguran s-sam... - zamuca Wilson kojeg je ovo vrištanje malo prestrašilo - ... da će d-d-doć-ći svaki čas, samo da popasu travu.
- A tko ste vi?
- Ja sam Wilson, Willy...
- Dobro je, dobro je - prekine ga Charles. - Oliva, bilo mi je drago. Mi sad idemo - reče i pogura Wilsona prema vratima.
- Nekako ste mi poznati. Kako vam je ime, molim? - reče Oliva Charlesu.
- Popaj! - ljutito reče Charles i još jednom pruži ruku.
- Popaj, mornar Popaj.
- Drago mi je. Oliva.

- A-a-a ja sam Wilson - pokušavao je izgovoriti dok ga je Charles gurao iz sobe.

Nakon što su neko vrijeme šutke odstajali ispred sobe, još uvijek prikupljajući dojmove, Wilson konačno reče:

- Koji komad! Ja sam zaljubljen!

- Ti si zatupljen! - odgovori Charles i krene prema kupaonici oprati ruke.

Nakon što je doručkovao, Charles nije gubio vrijeme, već se zaputio prema autobusnoj stanici. Htio je iskoristiti relativno suho vrijeme dok je sunce stidljivo izvirivalo iza gomile crnih oblaka. „Danas moram pronaći Opheliju, jednostavno moram“, odluči i sjedne na klupicu autobusne stanice. U ruke je uzeo notes i vrijeme čekanja skratio jednom bilješkom.

Ulomak iz Charlesove autobiografije:

Prva je bila tišina svijeta. Ništa osim meke i nježne tišine, narušene katkada slatkim pjevom ptica. I cvatom ruža. Njihov miris savršeno se ispreplitao s ptičjim pjevom i izlazećim suncem. Dan se rađao, novi život koji obećava. Sve me je ovo čekalo svih ovih godina. Ja sam samo gledao sa zanimanjem slijepca, uporno ignorirao i tek sada na kraju odlučio prihvatiti, ali ne želim sve ovo vidjeti sam. Želim nekog s kim bi to podijelio. Sada sam samo zadovoljan, a kada je pronađem bit ću sretan i potpun. Poput Parsifala i njegovog Svetog grala. Nakon što sam preživio vrištanja, oluje i gromove; naslušao se graktanja zlogukih vrana; nakon što sam prošao kroz sumornu zemlju zvanu „život Charlesa Downa“, sada u šezdeset sedmoj godini, pronašao sam novu zemlju, svoj „Shangri-La“ u danima koje prolazim. Želim s njom dočekati jutro u zemlji vječne ljubavi, tišine, mirisa ruža i cvrkuta ptica.

Iz poetskog piskaranja u stvarnost ga je dozvao glas vozača koji ga je upitao ide li ovim autobusom ili ne. Toliko zadubljen, nije niti primijetio da je autobus došao i da su svi putnici već ušli.

Charles uđe u autobus koji ga je vozio put gradskog parka Londonderryja.

Sunce se nešto više probilo kroz oblake dok se Charles probijao kroz ljude na ulazu. Čak je i zatopilo, a Charles začuje veseli cvrkut ptica koji ga podsjeti na golubove pa on i danas kupi vrećicu sjemenki. Prošao je pored cvjećarne i ponesen današnjom bilješkom iz autobiografije odluči kupiti buket ruža.

Zaputio se prema dobro znanoj klupici šljunčanom stazom koja se protezala rijekom Foyle. Park je bio prepun ljudi, što djece, što odraslih, a on je hodao između njih užurbanim korakom i lagano pjevušio neku pjesmu što je uhvatio na radiju i sad nikako da mu izađe iz glave: *I don't want to be your friend / I just wanna be your lover / No matter how it ends / No matter how it starts*. Smiješio se pritom poput Djeda Mraza na godišnjem.

Kada se približio klupici, prvo je ugledao golubove, a tek onda Opheliju okrenutu leđima. Znao je da je to ona po brižno uređenoj dugoj crnoj kosi. Napravi još dva koraka i onda stane. U trenutku kao da je ponovno proživio noćnu moru sa smrću. Prestravio se poput vrapca koji je ugledao tigra. „Uh, jebote, šta sad?“, pomisli, „Kako ću ja to?“ *The infrastructure will collapse / From voltage spikes* – nastavljala se pjesma u glavi.

Kako se približavao, primijetio je da njegova nesuđena izvodi neobične pokrete rukama kao da maše njima gore-dolje. „Vjerojatno hrani golubove“, pomisli, „pa tih je beštija bezbroj.“ No ubrzo se uvjeri da nije sama; kad je konačno stupio pred nju otkrio je da pored nje sjedi najčudnije dijete koje je ikad vidio.

- Dobar dan, Ophelijo – reče glasom koji nije pripadao njemu već nekoj stidljivoj djevojčici.

- Oh, dobar dan, gospodine Charles – reče iznenađeno Ophelija. Njene oči danas su sjale od sreće.

- Nismo se dugo vidjeli – reče Charles. – Kako ste? – glas mu se malo oporavio, ali ga je grč u želucu toliko stisnuo da se cijelim tijelom počeo tresti, a iz vrećice su počele ispadati sjemenke.

- Pa puno bolje od našeg zadnjeg susreta. Bilo je to na groblju, ako se ne varam.

- Da, upravo tako. Nadam se da vam nije umro nitko blizak.

- Znao kako je u staračkim domovima, svi smo stranci, ali postanemo bliski stranci – reče Ophelia i nastavi. – Oh, baš sam nepristojna, nisam vam predstavila mog jako bliskog prijatelja iz doma. Ovo je Billy.

Charles, koji je bio toliko opčinjen Ophelijom, nije niti primijetio da „dijete jako neobičnog izgleda“, ima bradu i brkove, i da uopće nije dijete.

- Dobar dan, ja sam Billy – reče patuljak i pruži svoju oblú, dlakavu ručicu.

- Drago mi je. Charles – nadoveže se i prospe još malo sjemenki iz vrećice dok ju je prebacivao u ruku u kojoj je držao buket ružičastih ruža, te se rukuje s patuljkom.

Charles potom vrati vrećicu tamo gdje je bila od početka, a patuljasta ruka uhvati Ophelijinu. Gledao je u njihove ruke kao da su uklete. Prva mu je pomisao bila da ih silom razdvoji i zauvijek amputira tu oblú, dlakavu ručicu – poput operativnog odstranjivanja karcinoma.

- Kako napreduje vaša knjiga? – upita Ophelia.

- Koja knjiga? – zbunjeno upita Charles ne skidajući pogleda s njihovih isprepletenih prstiju.

- Pa vaša autobiografija – nastavi Ophelia. – Znaš, Billy, gospodin Charles je pisac.

Charles se konačno pribere i gotovo ljutito odgovori: – Nikad bolje!

- Lijepo cvijeće – reče patuljak Billy grubim glasom. – Za koga je?

Charles se sabere, kontrolirajući poriv da otkine trnje s ruža i polako mu ih nagura niz grlo, i gotovo ljubazno odgovori: – Za prijateljicu iz doma.

- Iz kojeg doma? – nastavi s pitanjima Billy.

- *Verona* – kratko odgovori. Na Billyjeva ustašca navuče se užasnuta grimasa, a Ophelia spusti pogled prema golubovima.

- Ah, *Verona* – reče Billy i stisne Ophelijinu ruku.

Charles ispusti vrećicu sa sjemenkama na veliku radost prisutnih golubova koji su ih odmah krenuli ključati svojim malim kljunovima.

- Oh, sjetio sam se da mi se iznenada žuri. Bilo mi je jako drago – reče Charles i odjuri ljutito bez pozdrava, razočaran i povrijeđen.

- Ona se drži za ruke s jebenim patuljkom – reče ljutito, gestikulirajući. Negdje u daljini, iako je sunce i dalje sjalo, zatutnji udar groma. Neka padne najveći pljusak i neka potopi sve

živo – gundao je i dalje, sam sa sobom, u desnoj ruci još uvijek držeći buket ruža, sada već bez latica. „Koja sam ja budala!“, pomisli sada već pomirljivim tonom. Grč koji mu je do tada stiskao želudac preseli se na srce i Charles proboden iznenadnom boli ipak zastane kako bi uhvatio zraka. Pluća su mu bila prazna, misli užarene poput lave, a srce je stiskalo i prijetilo otkazivanjem. „Samo mi još to nedostaje“, pomisli, „da umrem ovako posramljen i povrijeđen... Ali, ipak, srce mi je slomljeno pa valjda mora boljeti.“ Charles se pribrao i laganim korakom prehodao ostatak puta do autobusne stanice. Kad je sjeo u autobus, već se potpuno fizički smirio. Bio je zbunjen, razočaran i više mu ništa nije imalo smisla. Još jutros je razmišljao o ljepoti svijeta, a sada mu je isti opet nalikovao na mračnu tamnicu ispunjenu jedino ništavilom. Kad se autobus zaustavio ispred Verone, kiša je već počela padati, ali on izađe ne mareći i lijeno se dovuče do ulaska u zgradu. U dom je ušao mokr do kože što je dobro došlo da sakrije suze koje su same od sebe počele teći niz tužno lice. U hodniku je susreo Olivu.

- Lijepe ruže – reče Oliva.

- Ah, da. To je za vas – već je bio i zaboravio na ruže koje su zasigurno probudile neizmjernu dozu znatiželje njegovih sustanara.

- Ne sjećam se da smo se upoznali. Moje ime je Oliva.

- Popaj. Mornar Popaj – reče Charles i po tko zna koji put, rukuje se s Olivom.

- Mornar? – upita Oliva. – A gdje je vaš brod?

- Tu ispred doma – reče i zaputi se ka svojoj sobi, zavidan Maxu na njegovu „vječnu snu“.

„Eh, kad bih barem ja mogao zaspati kao Max i više se nikada ne probuditi“, pomislio je i obrisao suze s umornih obraza. „Ljubav je beštija s tisuću pandži koje sve odreda gule kožu, sloj po sloj dok ne dođu do srca koje onda proždire dvoglavo čudovište zvano ljubav“, zaključio Charles te onako mokr legne u krevet i zaspe.

Te noći oluja je bjesnila iznad Londonderrya, ali nije bila smetnja dubokom, ali nemirnom Charlesovom snu u koji se vratila stara, crna poznanica Smrt!

GLAVA DESETA

Dok se vani kiša miješala s ledom, potpomognuta snažnim vjetrom, Charles je ponovno bio okružen snijegom. Nije bio bijele boje, već crn. Crne ledene pahulje padale su oko njega i po njemu poput izokrenute, zle slike koja je u drugim okolnostima mogla biti lijepa i spokojna. Charles nije bježao, nije imao kamo bježati. U prijašnjim noćnim morama u bjelini snijega tražio je utjehu i spas. Ovog puta snijeg je bio crn kao da netko na nebu mrvli i posipa ledeni ugljen. Charles je stajao na obali prekrivenoj crnim snijegom, a s njegove desne strane valovi su bjesnili poput uznemirenih zvijeri. Desetak metara od njega pristizala je Smrt, koračajući laganim, gotovo plesnim korakom.

- *I'm singing in the rain, I'm singing in the rain* - dopirala je pjesma u reprodukciji glasa Smrti, poput zloglasne grmljavine pred sudnji dan. Stala je pred Charlesa, zabila dno svoje kose u crnim snijegom prekriveno tlo i zavrtjela se oko nje, baš kao da zajedno plešu.

- Charles Down, konačno se ponovno susrećemo - progovorila je hladnim, vječnim glasom. Charles je samo mirno stajao i promatrao. Bilo ga je strah, ali istovremeno mu je bilo svejedno. Nakon današnjeg susreta s Ophelijom i patuljkom kao da je želio umrijeti. Možda je čak i očekivao noćnu moru i cijelo je vrijeme bio svjestan da sanja.

- Pa... ja zapravo i ne bježim - reče Charles. - Samo uživam u ovom poput tebe ružnom vremenu.

- Ha, ha, ha - smijala se Smrt. - Pravi se javio, *mister* ljepote staračkog doma *Verona*. Takav ljepotan mora da šarmira sve bakice i ševi sve u šesnaest!

- Pa trudim se - zbunjeno odgovori.

- Trudiš se, trudiš se, ali sve mi se čini da te preduhitrio patuljak.

More je sada još jače podivljalo i valovi su na obalu počeli izbacivati mrtve golubove, na stotine i stotine mrtvih ptica koje su uskoro bile prekrivene crnim pokrovom.

- Ti ćeš uskoro sa mnom - reče Smrt i usmjeri svoj kažiprst prema Charlesu. U nedostatku boljeg rješenja, on joj odgovori srednjim prstom.

- Drago mi je da je ostalo još malo ponosa u tebi - reče Smrt.

- Mogu li barem ponijeti oštrilo za tvoju kosu? - upita Charles. Njegovo pitanje natjera Smrt na smijeh, a njega da zažali što je uopće išta rekao.

- Moja kosa ne može otupjeti, mislim da ti to znaš.

- Zašto ne? Mozak ti je otupio pa može valjda i komad metala - reče Charles, učini par koraka i spotakne se o mrtve golubove, padne na tlo i probudi se. Još u vakuumu između sna i jave, osjetio je hladni dah koji mu poručuje: *Srest ćemo se uskoro.*

Htjede vrisnuti, ali se naglo predomisli kad ugleda Wilsona na svom krevetu.

- Što ćeš ti ovdje? - upita ga zbunjeno, opijen noćnom morom.

- Šta te briga, ja s tobom više ne razgovaram - reče Wilson i Charles istog trena poželi da se vrati na obalu mrtvih golubova.

- Zašto, Wilsone?

- Dobro ti znaš zašto, sebičnjače stari! - reče Wilson ljutito.

- Ne znam, Wilsone i da ti budem iskren uopće me ne zanima - iskreno će Charles i pridigne se u sjedeći položaj. Bilo je sedam i petnaest, ali se činilo da je mnogo ranije. Dan je bio tmuran, a svjetlost koja je dopirala kroz prozor bila je preslaba. Charles upali noćnu lampu i još jednom pogleda Wilsona.

- Ja ću ti svejedno reći - reče ljutito Wilson i prekriži ruke na prsima.

- I? - upita Charles čije je strpljenje već bilo na izmaku.

- Zašto si ljut na mene?

- Kako zašto? Pa zbog Olive!

Charles se u prvom trenutku nije mogao sjetiti zbog koje Olive.

- Pa šta s njom? - upita Charles.

- Ona je moja ljubav, ne tvoja!

- Super - odgovori Charles. Ništa pametnije i nije očekivao od Wilsona. - Pozovi me na vjenčanje.

- Pa i mislio sam, ali od vjenčanja ništa. Uništio si mi priliku da se konačno oženim! Morao si joj kupiti ruže, baš si morao, ha? Eno je, sad stalno priča o mornaru Popaju, mene niti ne primjećuje!

- Molim? - upita Charles. Konačno je odlučio što će - od srca se nasmijati!

- Još mi se i smiješ? E, pa da znaš, ne namjeravam tako lako odustati. Od sada smo ljubavni suparnici! Da znaš, Oliva će biti moja i samo moja!

- Uvijek sam sumnjao da ti je Golum neki rođak - reče Charles.

- Ja nemam rođake, a pogotovo ne takve koji se zovu Govnum!

- Nije Govnum, nego Golum - ispravi ga Charles.

- Svejedno, suparniče u ljubavi, vidimo se u boju - reče Wilson i ljutito se uputi prema vratima.

- Kakvom boju? - kroz lagani smijeh upita Charles.

- Pa ljubavnom - odgovori ozbiljno Wilson. - A trofej je Oliva - reče zaneseno. - Biti će moja, samo moja! - doda tiho i izađe iz sobe.

Charles zaklima glavom, tiho se nasmije i ode do prozora.

- Ljubavno suparništvo... Wilsone, ti si genije! A ti, patuljče, vidimo se uskoro u ljubavnom boju - reče važno i uperi prst prema gradskom parku. O prozorsko staklo kao odgovor „više sile“ udari par povećih kapi leda i Charles uplašeno poskoči od prozora.

- Niti led, niti smrt, nit patuljak, pa čak niti super ledeni smrtni patuljak, neće me spriječiti da osvojim Opheliju - reče odlučno.

Odmakne se od prozora. U glavi mu je vladao nered i zbunjenost. Volio je i mrzio istovremeno, bio je sretan, a istovremeno i bolno zaljubljen. U svoj toj zbrci emocija, rečenice su se počele nizati u njegovom umu, bistre i blještave poput neonske reklame. Vrhovi prstiju svrbjeli su ga od nestrpljenja.

Ulomak iz Charlesove autobiografije:

Ponekad se osjećam poput otiska na rosi. Svjež i nov, čist poput suze tek rođenog djeteta. Tada zaista živim, ali svaki takav otisak traje tek do pojave prvih sunčevih zraka, kada ispare s kapljicama rose. I zato sam uvjeren da je moj život tek to – otisak na rosi. Proteklih nekoliko dana moj je otisak trajao duže i ja sam živio i uživao u životu. Sve do jučer, kada sam osjetio ljubavnu bol i potom ispario kao da me nikada nije ni bilo. I sve to zbog ljubavi. Pih! Mislim da je ljubav samo optička varka koju je Bog smislio da bi još više zbunio svoje ljudsko stado. Ljubav je kratka poput sunca, koje se ipak na koncu sakrije iza zvijezda kada noćna tama zavlada našim prostorom. Možete satima gledati u zvijezde i nećete uspjeti pronaći mjesto gdje se sakrilo sunce. Tako je i s ljubavlju. Možete je danima promatrati, a da je zapravo ne vidite, a kada konačno počnete uživati u njoj, ona vam se sakrije iza zvijezda u tmini noći.

Charlesovu ljubavnu ispovijest prekine diskretno kucanje. Odmah mu je bilo jasno da nešto nije u redu jer na vrata njegove sobe nikad se nije kucalo. Brzo spremi svoju autobiografiju i ustane otvoriti vrata.

– Gospodine Popaj, tako mi je drago da vas vidim – reče uzbuđeno Oliva, a mali potočić slina pojavi se na rubu njezine desne usne.

– Dobar dan, Oliva.

– Dobar, dabome da je dobar za mene, ali ne znam za vas.

– Zašto?

– Pa nevjeme je i vi sigurno nećete danas moći na more.

– Zašto bih ja išao na more? – zbunjeno će Charles.

– Kako zašto? – upita Oliva. – Pa vi ste mornar, a uz to ste još senilniji od mene – reče i glasno se nasmije.

– Ah, to... – Charles se također nasmije i pogleda na drugu stranu hodnika gdje je stajao ljutiti Wilson.

– Oprostite što sam bila tako slobodna da vas dođem potražiti u vašoj sobi, ali ruže su zaista

predivne i ja vam se želim nekako odužiti.

- Oprostite što smetam - ubaci se Wilson - ali baš sam nešto prolazio i...

- Oprostite - prekine ga Oliva - ali ja sad govorim.

Malo sam se mučila da se sjetim tko mi je poklonio ruže, ali moja cimerica mi je kazala da ste to bili vi, gospodine Popaj.

- Ma nije to ništa - reče Charles. Najradije bi bio okončao ovaj besmisleni razgovor i vratio se svojoj autobiografiji, ali je trebalo organizirati „ljubavni boj“, baš kako je Wilson rekao. - Mali znak pažnje za našu novu, šarmantnu sustanarku.

Wilson se glasno i usiljeno nakašlje da mu je skoro iz usta ispala zubna proteza.

- Oh, hvala vam - uzbuđeno će Oliva. - U znak zahvale, pozivam vas kod mene na čaj, točno u 17 sati.

- Ah, ne znam da li će to moći - ubaci se Wilson. - Mi dečki smo se dogovorili za šah - reče i prijateljski potapša Charlesa po ramenu.

- Mislim da ću danas preskočiti igranje šaha i svoje vrijeme radije posvetiti ovoj dami ovdje - reče i lagano se glavom nakloni prema Olivi, a Wilsonu uputi posprdni pogled.

- Oh, pa to je divno - reče Oliva.

- Oh, pa to je užasno - reče Wilson.

- Onda se vidimo u 5 sati - potvrdi Charles i zatvori vrata, iako je dobro znao da će Wilson ući odmah za njim.

- Reci, Wilsone - reče, ne okrenuvši se.

- Možda si dobio bitku, ali rat je moj!

- Wilsone, mislim da ne razumiješ... - započne Charles.

- Oh, da! Sve ja razumijem, ali ljubavni je boj tek započeo.

- Istina... I tko zna što sve može biti do kraja. Možda se na kraju Oliva zaljubi baš u tebe.

- Misliš? - Wilsonovo se uvrijeđeno lice naglo transformira. - Misliš da imam šanse?

- Naravno. Pa ti si mlađi od mene.
- I zgodniji isto - reče samouvjereno Wilson.
- Tako je.
- Dobro, onda se vidimo u 5 sati - reče Wilson.
- Gdje se vidimo u 5 sati?
- Pa kod Olive, gdje drugdje? Nisi valjda mislio da ćemo igrati šah? Ja ne znam igrati šah - Wilson napusti sobu prije nego li je Charles uspio nešto izgovoriti.

Više nije mogao pisati. Nije niti pokušavao, jednostavno je znao da mu je tok misli za danas preusmjeren. Razmišljao je o genijalnoj ideji koja mu je pala na pamet u razgovoru s Olivom - odlučio je iskoristiti njenu naklonost za svoj ljubavni boj. „Možda Oliva nije patuljak, ali poslužiti će“, pomisli.

Bio je toliko nestrpljiv da dočeka taj čaj, pa je već u 15 sati navukao odijelo. Negdje oko pola četiri u sobu je ušao Wilson da ga pita za savjet što obući.

- Bilo što osim pidžame - kratko mu odgovori Charles.
- Hvala, prijatelju - iskreno će Wilson i stisne mu ruku.

Kada je Charlesov sat konačno otkucao šesnaest i pedeset osam, on izađe iz sobe i zaputi se Olivi. Wilson je već čekao ispred vrata i prigovorio mu da kasni.

- Wilsone, nije da se moramo voziti tramvajem do nje, imamo samo nekoliko metara hoda.
- Pročitao sam u časopisu da je točnost na prvim spojevima presudna - reče Wilson. - Baš je tako pisalo: p-r-e-s-u-d-n-a. Što to znači?
- To znači da si idiot ako ne zakasniš.

Oliva je, naravno, zaboravila da je nekog pozvala na čaj, ali je tu bila sveprisutna i sveznajuća Martha koja ju uredno podsjećala. Ona im otvori vrata i presiječe bilo kakav pokušaj Charlesove kurtoazije.

- Znam, znam zašto si došao - reče uvijek groteskno prenašminkana Martha. - Ajd', ulazi. A tko je tebe zvao, Wilsone?

- Pa Oliva – reče ovaj uvjerljivo i malo pocrveni u licu.
 - Oliva te se i ne sjeća, ali kad si već tu – ulazi.
 - Ljubim ruke – reče Wilson, ponosan na svoje prve korake zavođenja, na što se Martha zlobno nasmije.
 - Oliva je u kupaonici, doći će svaki trenutak. Zaboravila je, naravno, da vas je pozvala na čaj pa se sad uređuje, ako i to nije zaboravila.
 - Nema problema, sačekat ćemo – ljubazno odgovori Charles i sjedne u dio sobe koji je služio kao improvizirani dnevni boravak sastavljen od četiri male pletene stolice i pletenog stolića za kavu. Za veći *de luxe* luksuz od toga jednostavno nije bilo mjesta.
 - A što vas dva kokana, hoćete još u nešto umočiti prije smrti, ha? – zajedljivo upita Martha i posluži im čaj pa sjedne nasuprot Charlesa.
 - Nemoj tako – brzo će Wilson. – Ja sam zaljubljen!
 - Ali Oliva voli Popaja – reče Martha i Charles se neugodno promeškolji na stolici.
 - Ne, ne voli Popaja, Oliva voli mene jer sam mlađi i zgodniji. Jel' tako, Charles?
 - Ha, ha, mislim da će pokraj vas dvojice metuzalema Oliva koristiti Berthin vibrator, koji je još uvijek kod mene... – reče Martha i zašuti.
 - Pa lijepo je znati gdje se nalazi „Sex Predator“ – reče Charles. Tko zna, možda „Berthin svršetak“ dobije nastavak.
 - Idioti stari. Luda sam što sam te uopće pustila u sobu.
- Taman prije nego li je napetost dosegla vrhunac, Oliva je ušla u sobu i povikala:
- A gdje su moji konjići?
 - Oh, moja voljena je obrijala brkove – primijeti Wilson.
 - Ja ne znam hoću li ovo moći – tiho izgovori Charles.
 - Smiri se, Oliva – reče Martha prevrćući očima. – Već sam ti rekla da će stići za Božić.
 - Oprostite što upadam – pametno će Wilson. – Ali za Božić dolaze sobovi, ne?

- Eto vidiš, kučko lažljiva – prodere se Oliva, na rubu plača. – A gdje su moji konjići?
- Oliva, molim te, pusti sada konjiće. Vidiš, Popaj je tu.
- Ah, mornar Popaj! – oduševljeno će Oliva, kao da se do trenutka prije nije spremala plakati.
- I ja sam tu – reče Wilson i ustane sa stolice.
- A tko ste vi?
- Ja sam... – nastavi Wilson – ... s Charlesom, ovaj Popajem.
- A vi ste isto mornar?
- Čistač palube – reče Charles koji je jedva uspijevao suzdržati smijeh.
- Tako je – potvrdi Wilson. – Ja sam čistač palube. Jel' to dobro, ha? – šapatom upita Charlesa.
- Odlično.
- Joj, Popaj, tako mi je drago što vas vidim. A gdje su moje ruže?
- Tu su na prozoru – reče Martha. – Stavila sam ih da upiju barem malo svjetla.
- Onda dobro – reče Oliva, sjedne nasuprot Charlesa te se počne hihotati poput školarke, rukom skrivajući usta.
- He, he, baš je sladak ovaj mornar, zar ne? – kroz smijeh reče Marthi, iako je bilo upućeno svima. Charles je htio pobjeći glavom bez obzira, ali si je cijelo vrijeme ponavljao zašto je ondje i morao je odigrati svoju ulogu do kraja.
- Hvala vam, Oliva – nevoljko će.
- Nemojmo, molim vas, zaboraviti čistača palube, koji je ipak mlađi i zgodniji od mornara! – važno će Wilson.
- I toplji! – oštro će Martha, no Oliva je toliko zaljubljeno buljila u Charlesa da teško da je čula ikoga od njih.
- Oliva, vi kuhate najbolji čaj u ovom domu i sad mi je žao što vam nisam kupio dva buketa

ruža, ali još stignem ispraviti pogrešku, zar ne? – diplomatski će Charles koji je odlučio da je stigao trenutak za akciju, pa tko živ, tko mrtav.

– Molim? – začuđeno će Martha skoro prolivši čaj po Olivi.

– Pa... he, he... ja se nadam – stidljivo će Oliva.

Ono što nije pošlo za rukom Marthi, uspjelo je međutim Wilsonu koji je prolio polu-punu šalicu, nasreću, mlakog čaja po Olivinoj tamnoplavoj suknji.

– Oh, oprostite Oliva, ljubavi, molim vas – nespretno će Wilson, ali nije pomoglo Olivi da se smiri.

– Vi čistači bi trebali čistiti, a ne prljati ovako fine i čiste dame! Sram vas bilo, i još me zovete ljubavi, a ja volim samo mornare, a ne neke čistače.

– Ali ja, ja... – zamuca Wilson. – Oprostite...

– Mislim da je vrijeme da pođete – reče Martha. – Kad se ovako uzruja, sljedeći na red dolaze konjići.

– A gdje su moji konjići? – poviče Oliva.

– Što sam vam rekla?

– U pravu si – reče Charles, uzme Olivinu ruku i poljubi je. – Veselim se ponovnom susretu.

– Oh, da, i ja isto – reče u trenutku zaboravljajući na konjiće.

– I ja se isto veselim – tiho će Wilson i krene poljubiti njenu ruku, ali je ona brzo izmakne.

– Doviđenja, moje dame – reče Charles i izađe iz sobe.

– Doviđenja, moje dame – ponovi Wilson i doda: – Oliva draga, ja ću pronaći vaše konjiće. Na te njegove riječi Oliva ponovno počne histerično vrištati, a njih dvojica brže-bolje napuste sobu.

– I šta kažeš? – upita Wilson. – ‘Sam bio dobar?’

– Najbolji – reče Charles i zaputi se prema svojoj sobi gdje će mu, za promjenu, odgovarati mir i tišina, čak mu niti Maxovo hrkanje neće smetati. Sve je bolje od Olive i njenih konjića.

A sutra, sutra će Charles učiniti i prvi pravi korak u svom „ljubavnom boju“. „Što sve čovjek nije u stanju učiniti zbog ljubavi“, upita se začuđeno, „ali za Opheliju se to isplati. „ Zapali cigaretu i zagleda se u dan na izmaku. „Još jedan dan je iza mene, ali sutra ću ponovno potražiti Opheliju, i to ne sam!“, pomisli i napuni baterije ljubavnim optimizmom. I osjećaj mu je godio.

GLAVA JEDANAESTA

Charles se probudio oko šest i sunce se još nije pojavilo na istočnom horizontu. Pogledao je kroz prozor panoramu grada koji je još spavao okupan svjetlošću javne rasvjete i tek ponekim farom automobila. Danas će ponovno potražiti Opheliju.

Napustio je dom dok su još svi spavali i zaputio prema autobusnoj stanici gdje za promjenu nije bilo nikog. Bio je sam i prvih desetak minuta vožnje, a kako se autobus približavao centru, polako se punio. Uglavnom su to bili radni ljudi, a prepoznavao ih je po manjku životnog optimizma.

Hodao je gradskim ulicama koje su se postepeno punile prometom i ljudima dok nije odlučio sjesti u *Matthews caffe*. Bio je tek drugi gost pa se udobno smjestio u fotelju obloženu crvenim baršunom, i naručio kavu. Zapalio je cigaretu i gledao prolaznike. Oni nisu šetali, nisu čak ni hodali; oni su naprosto jurili kroz ulice, ceste, gradove, zemlje... Oni su jurili kroz život. Kao da su namjerno u kretanju nastojali dostići brzinu svjetlosti, propuštajući na putu sve dobre prilike koje, od silne brzine, nisu niti primjećivali. „Vrijeme je novac – onaj koji je to rekao zasigurno nije znao živjeti!“ pomisli Charles. „Što vrijedi novac kada ti ostane ovako malo vremena kao meni? Od trenutka kada se rodimo netko gore pokraj našeg imena drži stopericu koja broji vrijeme unatrag i kada dođe do nule – onda je kraj, bez obzira što na banci pokraj imena piše šest nula. Jedina nula koja se računa je ona s neba“, razmišljao je Charles i požalio što nije ponio sa sobom notes. Ujutro čovjeku na pamet padaju svakakve ideje.

Kada je završio s kavom uputio se obaviti ono zbog čega je tako rano došao u grad. Tražio je prodavaonicu s igračkama i nije mu trebalo puno da je nađe, iako je za razliku od drugih ljudskih „furijskih“ hodao sasvim polako, mirno i staloženo. U prodavaonici bajkovitog naziva *Sleeping Beauty* radila je mlada djevojka plave kose koja ga nije niti pozdravila, nego samo odmjerila. Nosila je crnu majicu na kojoj je ružičastim slovima pisalo *Barbie is a slut*.

- Dobro jutro – reče Charles.

- Yo! – uzvratila plavuša i napuše balon od žvakaće gume koji glasno pukne. Dijelovi žvakaće gume prekrili su joj polovicu lica, ali je ona jednim potezom jezika sve uspjela vratiti u usta i nastavila energično žvakati.

Charles je malo razgledavao i brzo naišao na natpis *Barbie* pa stupio u ružičasti odjeljak rezerviran samo za djevojčice. Gledao je lutke koje su redom imale ista lica, samo ih je odjeća razlikovala. Došao je i do police gdje su se nalazile potrepštine koje jedna dobrostojeća Barbie lutka mora imati. Bilo je tu svega: luksuznih vila, secesijskog namještaja, automobila (marke Ferrari, naravno) i Charlesu gotovo bi drago što nikada nije imao djecu. Negdje na dnu police, ispod luksuznog *spa* salona, ugledao je ono što je tražio – dva bijela konja za Barbie. Uzeo je ružičastu kutiju u ruke i krenuo prema pultu gdje se plavuša i dalje bavila preživljavanjem.

- Za unuku, ha? – kratko upita.

- Za djevojku – kratko odgovori Charles.

- Da niste vi slučajno neki stari pedofil? Jer ako jeste ja ću odmah pozvati policiju!

- Ne, ne – reče Charles, podižući ruke u znak predaje, požalivši što ipak nije rekao da su konjići za unuku. – Moja sustanarka, ovaj, djevojka, jako voli konjiće pa sam je mislio obradovati...

- Sigurno? Jer ja znam što rade starim pervertitima u zatvoru, gledala sam na TV-u.

- Možete biti sigurni, to je samo mali znak pažnje za moju djevojku!

- E, pa taj će vas mali znak pažnje doći 100 funti.

- Molim?

- Ili to, ili zovem muriju!

- Zašto policiju? – upita zbunjeno Charles.

- Reći ću im da ste stara pedofilčina koja djeci kupuje igračke i onda ih napastuje. I reći ću im još da ste svaki dan ovdje i da tražite žrtve.

- Nećete valjda? – uzbuđeno će Charles. – Pa ja sam nevin!

- Što mislite kome će vjerovati? Vama ili meni koja sam obučena da prepoznam pedofile?

- Ali ja nisam pedofil!

- Stotinu funti za konjiće i moju šutnju – reče plavuša i namigne mu. Charles pruži dvije

novčanice od pedeset funti i uzme konjiće. – Hoćete da vam ih stavim u vrećicu? – ljubazno upita plavuša.

– Ne, hvala – ljutito odgovori Charles i krene prema izlazu.

Charles izađe iz trgovine vidno potresen i ljutito si promrmlja za sebe: – Prokleti konjići!

Vjetar je u međuvremenu pojačao pa je bilo još hladnije, ali je barem otjerao oblake i dopustio suncu da preuzme nebo. Vožnja autobusom natrag bila je puno neugodnija jer je sada bio pun. Nekoliko djevojčica motalo se oko Charlesa, oduševljeno prstićima pokazujući na konjiće, ali je Charles nakon jutrošnjeg iskustva odlučio od djece bježati kao vrag od tamjana.

Kada je stigao u dom, prvo je otišao u sobu presvući košulju pa se, zajedno s konjićima, zaputio u sobu 12. Pokucao je dvaput, a vrata je otvorila Martha.

– Oh, ti si opet tu! – reče hladno i bez osmijeha. – Opet imamo skup, ha?

– Zašto? Tko je još tu?

– Wilson i Oliva.

– Pa što rade? – upita Charles i uđe u sobu.

– Ah, što rade, što rade – iziritirano će Martha. – Pa upoznaju se po tko zna koji put.

Charles se približi improviziranom pletenom dnevnom boravku i pozdravi Olivu poljupcem u ruku.

– Oh, pa vi ste pravi gospodin, osim što ste mornar – reče Oliva. – A što je to? – upita pokazujući upravo poljubljenom rukom prema ružičastoj kutiji koju je Charles držao u rukama.

– Mali znak pažnje za moju lijepu sustanarku.

– Moji konjići!!! – doslovno zavrišti Oliva.

– Nisu to vaši konjići!!! – doslovno zavrišti Wilson.

– Jebali vas konjići!!! – doslovno zavrišti Martha, a u pozadini se s radija začuje Why, wild horses.

Oliva od oduševljenja počne energično skakati, tako da se Charles malo uplašio za njeno srce, a potom mu skoči u naručje, zagrli ga i poljubi ostavljajući na njegovom obrazu vlažan trag sline.

- Moji konjići, moji konjići! - vikala je Oliva da bi trenutak kasnije stala kao ukopana, smijeh s njena lica nestane kao gumicom izbrisan, a ona sjedne i ozbiljno se obrati Wilsonu:

- Tko ste vi?

- Ja sam Wilson - reče zbunjeno. - Znate, čistač palube...

- Vi ste podli lažov! - prekine ga Oliva.

- Zašto to go-go-govorite?

- Ovo su moji konjići, a ne ono što ste vi donijeli! - reče i prstom pokaže na papir A4 formata.

Charles sjedne i pogleda crtež pa se počne smijati, iako je znao da bi se trebao suzdržavati pred Wilsonom; nije si mogao pomoći. Na papiru su smeđom bojom bile nacrtane dvije životinje koje su izgledale kao rezultat križanja žirafe i bizona. Daleko od nečega što bi uopće moglo sličiti konjićima. Wilsonove drhtave ruke nisu čak uspjele dobro obojiti te žirafe-bizone pa su stvorenja izgledala neprepoznatljivo. Iznad njih je velikim drhtavim slovima pisalo OLIVINI KONJIĆI, a ispod njih istim rukopisom ZAUVIJEK VAS WILSO, bez N na kraju. Ta čovjek se više nije znao ni potpisati.

- Dobri su ti konjići, Wilsone - reče Charles kroz smijeh na što je ovaj samo posramljeno uzeo svoj crtež i rekao:

- Ti... ti... ti... ti... - ali ne stigne završiti jer mu je tijekom misli, kao uostalom i svih prisutnih, prekinulo ponovno Olivino vrištanje, oduševljenje jer je otvorila kutiju i uzela svoje konjiće. - Njiha, klop, klop, klop - Oliva je glasno pokazivala svoje umijeće onomatopeje.

- Pih - reče Martha okrenuvši se Charlesu i Wilsonu. - Ne znam što je gore, kada traži konjiće ili sada kad ih ima!

- A na kojoj ste farmi kupili moje konjiće - upita Oliva.

- Dolje u gradu - reče Charles i ponovno se sjeti plavuše od 100 funti. - Bili su jako povoljni, ali čak i da nisu ja bih ih svedno kupio za vas.

- Pravi gospodin, nema šta - reče Oliva.
- A ja sam još veći gospodin - reče Wilson i ljutito napusti sobu.
- A tko je to bio? - upita Oliva.
- Nitko - Martha će brzo. - Vjeruj mi, ne pomaže objašnjavanje.

Charles, čije se strpljenje već približavalo kraju reče:

- Gospodo Oliva, biste li bili toliko ljubazni i proveli jedno popodne sa mnom u šetnji gradskim parkom?
- Oh - reče Oliva i naglo pocrveni. - To bi bilo sjajno.
- Jesi li ti siguran što radiš? - upita ga Martha, koja o Charlesu i nije imala neko naročito mišljenje, ali ga je cijnila više od Wilsona i Olive zajedno. Charles prečuje Marthino pitanje i reče:
- Vrlo dobro, doći ću po vas u 15 sati, ako vam odgovara?
- Najbolje odmah jer se ona za pet minuta više ničega neće sjećati - reče Martha.
- Hoćete li mi pokazati vaš brod? - upita Oliva.
- Pokazao bi ti on nešto drugo, samo šteta što je već desetljećima smežurano - reče Martha.
- Nažalost, ne danas jer je na popravku, ali čim bude gotov, vi ćete biti prvi kojeg ću provozati njime - odgovori Charles.
- To je sjajno! A mogu li ponijeti svoje konjiće? - upita Oliva.
- Svakako - reče Charles, iako nije bio oduševljen tom idejom. - To sam i ja mislio predložiti - reče pa ponovno poljubi Olivi ruku.
- Jedva čekam - zaljubljeno reče Oliva i pošalje Charlesu poljubac. Charles ga u zraku uhvati i duboko uzdahne.
- Jao, pozlit će mi - reče Martha i zatvori vrata za Charlesom. Sada se našao licem u lice s Wilsonom koji je stajao ispred sobe i prisluškivao.
- Prvo ruže, pa konjići - ljutito će Wilson.

- Ali ti si mlađi i zgodniji, vjeruj mi shvatit će ona – reče Charles.
- Misliš?
- Ruže i konjići, to su samo materijalne stvari, a one nisu bitne, važno je ono što je unutra – reče i kažiprstom dotakne Wilsonovo čelo.
- Znači, ovo tvoje je nebitno jer je materijalno. Ona voli konjiće, a ne tebe, a zapravo je zaljubljena u mene.
- Nikada ne odustaj od osobe koju voliš – zaključ i zamišljeno se uputi u svoju sobu.

Ponovno se našao sa svojom autobiografijom, odlučan da nešto stavi na papir, odlučan da nastavi stvarati.

Ulomak iz Charlesove autobiografije:

Prevrnuo sam zvijezde. Nije bilo lako, ali uspio sam prijeći te sjajne točke na crnom nebu i opet sam ugledao sunce. Zubato sunce, doduše, ali sada kada sam otkrio ljubav nadam se da će me i sunce ponovno zagrijati, a da će noćne svjetleće beštije ostati gore visoko gdje im je i mjesto. Ako je život vrijeme, ljubav život čini dostojnim vremena koje nam je darovano. Bez ljubavi, vrijeme je jednostavno potraćeno, poput prazne najlonske vrećice koje vjetar otpuhuje s mjesta na mjesto. Dugo sam godina i ja bio odbačen, doduše svojevrijedno, poput prazne vrećice. Sada sam pun, ispunjen zato što volim, a voljeti druge glavni je preduvjet da bi čovjek volio i poštovao sebe. Ja sam živ i sretan sam zbog toga, a mojoj sreći neće biti kraja kada konačno budem s onom koju volim. Jer voljeti znači vidjeti, disati, misliti, biti i, naposljetku, živjeti. Ja volim i ja sam živ!

Charles zadovoljno pljesne rukama i ustane od radnog stola. Prošeće do prozora i trenutno se smrkne. Vani je vjetar i dalje divljao. Ako se vrijeme ne proljepša, možda mu propadne popodnevna akcija, jer što mu vrijedi šetati s ludom Olivom, i još se uz to smrznuti, ako ne vidi Opheliju. Charles otvori prozor i strese se od hladnoće, ali ipak ga ne zatvori. „Ma i nije tako strašno“, uvjeravao je samoga sebe, ali je ipak pokrio Maxa, kako se ovaj ne bi slučajno u snu prehladio. Charles zapali cigaretu i pogleda na sat. 13:30. Imao je dovoljno vremena

da u miru ruča i odjene se za popodnevni izlazak. „Samo da Ophelia danas bude tamo“, mislio je i čvrsto stiskao šake, kao da će silina njegove želje tako biti kompletnija i nekim čudom ostvarljivija. Snažan nalet vjetra zapuše unutar sobe i pomrsi mu sijede vlasi. Nije htio zatvoriti prozor jer iako je bilo hladno, Charles je gorio od vrućine. Nije imao temperaturu, ali svo uzbuđenje zbog svega kao da je izgaralo iz njega. Osjećao se poput stoljećima ugaslog vulkana koji je odlučio eruptirati. „Možda je ljubav poput lave“, pomisli Charles. „Blještava, vruća i razorna. Možda sada lava teče mojim venama, u svakom slučaju, više mi se sviđa ta lava nego arktički snijeg koji je do sada vladao u meni.“ Na samu asocijaciju snijega, Charles pomisli na onaj crni iz posljednje more, i Smrti kako ga progoni i poručuje da mu nema spasa. U tom času prozor se silovito zalupi, tako da je staklo jedva ostalo čitavo, a Charles vrisne iz petnih žila.

Bio je to Wilson koji je otvorio vrata, a sila vjetra i propuha je učinila svoje.

- Zašto vrištiš? - uplašeno upita Wilson. - Probudit ćeš Maxa.

- Pa bilo bi i vrijeme da ga netko probudi - prodere se Charles. - A i ti bi mogao naučiti kucati - vikne i zagleda se u Wilsona koji je stajao na vratima u bijelom baloneru iz '44 i crni cilindar.

- Ja sam spreman!

- Spreman za što? Za retro modnu reviju?

- Pa za šetnju. Što se nisi dogovorio s Olivom u 15 sati?

- Jesam - kratko odgovori Charles i brzo spremi notes koji je ležao na stolu izložen Wilsonovom pogledu.

- Što ti je to?

- Ništa.

- Daj da vidim!

- Ne može!

- To su sigurno ljubavna pisma za Olivu, ti pokvarenjače stari! Daj da vidim - bio je uporan Wilson.

- Ne lažem i sigurno ne bih pisao ljubavna pisma Olivi – ponovno vikne Charles.
- Tebi ionako ni pisma ne bi pomogla. Kad idemo?
- Wilsone... – ljutito započne Charles, pa zastane, duboko uzdahne i izdahne: – Ti ne ideš!
- Kako ne bih išao, pa Oliva je moja cura – reče odlučno Wilson.
- Vidiš, Wilsone, Oliva je tvoja cura, jel' tako?
- Jeste, dabome da je moja, čija bi bila?
- Ali ona to još ne zna, jel' tako?
- Ja sam joj to rek'o, ali ona stalno priča o Popaju...
- Ali i ti i ja, Wilsone, znamo da Popaj ne postoji, jel' tako?
- Tako je – odgovori Wilson. – Ti si Charles, a ne Popaj.
- Bravo, Wilsone! Zato joj to ja moram danas nasamo objasniti, da nema Popaja i da je ona tvoja cura.
- Nešto mi tu ipak nije jasno – reče Wilson na putu k vratima. – Zašto, ipak, ja ne mogu ići?
- Wilsone, vjeruj mi da je bolje ovako.
- Dobro kad ti tako kažeš – složi se nesigurno Wilson i izađe iz sobe.

Charles je još nekoliko trenutaka ostao stajati na mjestu pa se konačno spremi za prvi bitan čin svog „ljubavnog boja“.

GLAVA DVANAESTA

- Hvala Bogu da si došao jer ona se već tri puta spremila i tri puta zaboravila zašto se spremila.
 - Evo me - strpljivo reče Charles i ponovno osjeti nesigurnost u vezi cijelog plana.
 - Spasi me, molim te! Odvedi je 200 metara oдавde i ona će zaboraviti odakle je i nikada se neće vratiti.
 - Pa mislim da to baš i ne bi bilo lijepo - ljubazno će Charles.
 - A kao tebi je odjednom stalo do gospodskih manira i lijepog ponašanja. Priznajem da si i mene malo iznenadio, ali znam ja tebe - reče Martha. - Vuk dlaku mijenja, ćud nikada!
 - E, pa - prekine je Charles, ozlovoljen njenim izlaganjem - da, promijenio sam se, a i tebi ne bi bilo zgorega razmisliti o promjenama, Martha. Nisi više mlada.
 - Idiote! - zadere se Martha. - Oliva, dolazi više!
 - Zašto? - upita Oliva iz unutrašnjosti sobe. - Idemo negdje?
- Martha prevrne očima i vikne:
- Charles je ovdje, došao je po tebe.
 - Tko?
 - Pa Popaj, jebote!
 - Ah, moj mornar Popaj! Stižem, samo da se obučem.
 - Oliva, već si obučena.
 - Ah, da - reče Oliva i pojavi se u crno-bijeloj zebrastoj haljini i bundi s leopardovim uzorkom koju su nastanjivale četiri kolonije moljaca. Izgledala je poput nove, neistražene životinjske vrste iz Afrike. - A gdje su moji konjići? - zakrešti Oliva.
 - U tvojoj ruci - zakrešti Martha.

- Ah, dobro onda, ne moraš odmah vikati. Ako si ljubomorna što ja, a ne ti, izlazim s Popajem lijepo to reci.

- Hajde, hajde, samo otiđite već jednom - reče Martha i duboko uzdahne.

- Oh, tako mi je drago da vas vidim. Predivno ste obučeni - slaže Charles i poljubi Olivinu ruku, lijevu jer je u desnoj držala konjiće.

- Oh, mornaru moj. Hoćemo li poći? - reče zaljubljeno Oliva.

Oliva prihvati Charlesa ispod desne ruke pa lagano krenu kroz hodnik u vjetrovit dan i prema popodnevnoj ljubavnoj avanturi.

Charles i Oliva šutke su prošetali kroz dom. Njihova prisna pojava izazvala je nekoliko desetaka znatiželjnih pogleda koji su odmah počeli sa svojim pričama. Charles je zbog toga, nesvjesno ubrzao.

- Oh, Popaje, pa nisi me valjda izveo na trčanje? - uzbuđeno upita Oliva.

- Želim iskoristiti što više sunca kako bi mogao uživati u tvojoj ljepoti.

- Slažem se, u mojoj se ljepoti najviše uživa za sunčanog vremena - skromno će Oliva. - A i moji konjići obožavaju sunce i uzbuđeni su zbog vožnje autobusom.

Zbog nelagode koju je osjećao dok su se šepurili domom, Charles nije primijetio ljudsku spodobu u bijelom baloneru i crnom cilindru, kako se skriva nekih stotinjak metara iza njih. Bio je to Wilson koji ništa nije htio prepustiti slučaju. Ipak njegova draga šeće s drugim i on je morao biti prisutan, sve imati pod svojim budnim okom. Budno oko u Wilsonovom slučaju nije značilo i oštar vid, ali Wilson se vodio zvukom vlastitoga srca koje je kucalo samo za Olivu. Odmah po izlasku iz doma, istovremeno opijen vlastitom zaljubljenošću i isfrustriran ljubomorom, ali i uživljen u svoju ulogu tajnog agenta, sakrio se iza ružinog grma i iz prve ruke saznao da ljubav ponekad i boli. Ostatak puta do autobusne stanice ipak je pažljivije birao svoja skrovišta, iako je zbog mreine umalo počeo pratiti pogrešan par.

Charles i Oliva ukrcali su se na autobus, a Wilson je još neko vrijeme ostao skriven u grmlju. Kada se njihov autobus dovoljno udaljio, izišao je iz svog skrovišta i sačekao sljedeći.

U gradu, Charles predloži da popiju čaj u jednom od brojnih kafića na ulazu u gradski park. Sjeli su u pub znakovitog imena *Sailor's Love* i naručili dva čaja.

- Oh, moj dobri mornaru, baš sam sretna - reče uzbuđeno Oliva.
 - I ja sam isto, predraga Oliva. Osjećam se kao da sam cijeli život čekao upravo ovaj trenutak s tobom, da konačno saznam što to znači sreća - reče usiljeno Charles.
 - Ti znaš tako lijepo s riječima, Popaje. Nadam se da su ti i druge vještine tako dobre - reče Oliva i položi ruku na Charlesove prepone, na što nije dobila traženu reakciju, osim što je Charles od iznenađenja po sebi prolio vrući čaj.
 - Sve u svoje vrijeme, draga moja, sve u svoje vrijeme - reče i skrene pogled k prozoru na kojem je ugledao Wilsonovu presmiješnu pojavu i Charles vrisne. Wilson naglo odstupi jer je shvatio da je otkriven, spotakne se o vlastite noge i padne na tlo.
 - Pa mislim da bi trebali prvo prošetati parkom, lijep je dan i...
 - Može i šetnja sada. A poslije... - reče Oliva i obliže usne. Charlesu dođe da povрати ono malo čaja što je uspio popiti. Nikad u životu mu nije bilo tako neugodno, odluči brzo platiti i odvući ovo stvorenje van.
- Charles se osvrne oko sebe, ali nije više vidio Wilsona. „Možda je odustao“, pomisli Charles, iako je nekako sumnjao. Prvo su se zaustavili na štandu gdje Charles kupi vrećicu sa sjemenkama, a na susjednom štandu kupi Olivi buket ruža.
- Cvijeće cvijeću - reče i pruži Olivi ruže.
 - Oh, moj mornaru - reče tobože iznenađeno Oliva. - Za ovo ću te morati nagraditi.

„Mislim da sam si malo povratio u usta“, strese se na pomisao, ali ne reče više ništa.

Charles i Oliva lagano su koračali šljunčanim putem koji je vijugao između borova, hrastova i otočića s cvijećem. Miris cvijeća i rosne trave Charlesu je posebno odgovarao. Budio mu je optimizam, a optimizma mu je manjkalo. Kada su se približili centralnom dijelu parka Charles na dobro poznatoj klupici prvo ugleda jato golubova, pa morskog mu patuljka i, konačno, svoju jedinu i najljepšu Opheliju. Na trenutak je zastao i samo je gledao. Danas je odjenula bež komplet, suknju i sako, a sve je to upotpunila crvenom svilenom maramom. Njena duga crna kosa bila je svezana u konjski rep, a lice bijelo poput prvog planinskog snijega presijavalo se na suncu i isijavalo sreću. Bila je nasmiješena i prelijepa. „Čista suprotnost od Olive“, pomisli i krene prema njoj.

- A kamo sad idemo? - upita Oliva.

- Idemo pozdraviti moje prijatelje. Jedva čekam da ih upoznam s tobom - iskreno reče Charles. - Oh, ponovno se srećemo. Kako je to lijepo - reče Charles i privuče Olivu bliže klupici na kojoj su sjedili Ophelia i patuljak Billy. Golubovi su malo ustuknuli kada je među njih stupila Oliva u svojoj opravi.

- Dobar dan, gospodine Charles - reče Ophelia i njezin pogled skrene na Olivu. - Dobar dan i vama.

- Ovo je Oliva - predstavi je Charles te nastavi - Ovo su Ophelia i Billy.

- Drago mi je - reče ljubazno Oliva, a već sljedeći trenutak glasno vikne: - Popaje, ovaj Billy bi mogao jahati moje konjiće. Patuljak krene nešto reći, ali ga Ophelia preduhitri:

- Mislim da Billy neće jahati vaše konjiće.

Charlesu nije trebalo dugo da se zacrvni od neugode.

- Dobro onda. Ali zato ću ja jahati tebe, Popaje.

Ophelija se nasmije i upita: - Tko vam je taj Popaj?

- E baš je glupa - reče Oliva i pokaže na Charlesa. - Pa moj mornar Popaj.

- Ali zar vi niste Charles Down, pisac?

Charles je poželio da se zemlja otvori pod njim istog trena. Ili barem da se pojavi smrt iz njegove noćne more i riješi ga svih muka.

- Pih, kakav bezvezan pisac! On je moj mornar Popaj i on mi je kupio ove konjiće. Vidite ih.

- Dobro, vidjeli smo tvoje konjiće - reče iziritirano Billy.

- E, nećeš ih jahati, mali, da znaš! - Oliva ljutito napući usne.

Charles konačno skupi snage prozboriti i spriječiti katastrofu koja je prijetila.

- Ja se ispričavam zbog Olive, ona se ponekad malo zanese. U svakom slučaju bilo mi je drago ponovno vas vidjeti - ljubazno će Charles.

- I nama je, hm, bilo drago - više se nasmije, nego li nasmiješi Ophelia.

- Ja ću je sad odvesti na drugu klupu. Doviđenja.

- Odvedi je u zoološki vrt – prozbori konačno Billy na što mu Oliva isplazi jezik.

Charles je morao brzo misliti. Što sad? Susret je obavljen i ispao je gori nego li je Charles ikada mogao zamisliti. Sada mora ponovno razmotriti situaciju. Sjedio je dvadesetak metara dalje s Olivom.

- Što ćemo sad raditi? – upita Oliva.

- Sad ćemo hraniti golubove – odgovori Charles i zagleda se u patuljka i Opheliju koji su doslovno umirali od smijeha. Ovo nije bio dio njegovog plana. Trebao je Olivom rastužiti Opheliju, ne ju zabaviti. Iako, bilo je lijepo gledati je kako se smije, lijepo i mučno jer on nije bio taj koji se smije s njom. Morao je brzo djelovati.

- A kad ćemo hraniti konjiće? – zakrešti Oliva.

Charles skrene pogled na Olivu i prvi put je uistinu pogleda. Njezini debeli prsti i izborani obrazi bili su privlačni poput trule jabuke; njen nos, velik i širok, podsjećao ga je na dva velika ispušna ventila nekog jako ružnog auta, a brkovi na trnje u ukletoj šumi. Na drugom strani, Ophelia i Billy i dalje su se zabavljali na njegov račun.

„Sada ili nikada“, pomisli Charles i ponovno pogleda Olivu, a želudac se zakomeša.

- Sada ili nikada – ponovi. Još jednom je pogleda, njene obraze, upale sive oči, *jumbo* nosnice i crne brkove, čvrsto zatvori oči i konačno je poljubi! Sudar njihovih proteza malo je poremetio redoslijed u Charlesovoj usnoj šupljini, ali kad su se jezici dotakli, bio je gotovo siguran da će povratiti. No umjesto da to uistinu učini, osjeti udarac nakon čega se našao na šljunčanom tlu ispred klupice.

Wilson koji je čitav događaj promatrao iz prikrajka, više se nije mogao suzdržati. Sve ostalo je pregrmio: i konjiće, i ruže, i šetnju, i čaj, čak i držanje za ruke, ali poljubac nije mogao. Wilson inače nije bio sklon nasilju, ali konačno prokuha od bijesa i potrči brzo, kako nije trčao posljednjih 20-ak godina i u naletu srdžbe skoči na Charlesa. Crni cilindar spao mu je s glave već u startu, a njegove su malobrojne dlake stršale na glavi poput ticala nekog otrovnog kukca. Wilson je prvo bio sretan što je poljubac uspio prekinuti na samom početku, a u sljedećem trenutku nesretan kada se zajedno s Charlesom bolno prizemljio na šljunak.

- Oh, tuča, tuča, gledajte moji konjići – vikala je Oliva. Charles je ostao nijem od šoka,

pribrao se tek toliko da izbjegne Wilsonovu desnu šaku kojom je, umjesto Charlesova nosa, pogodio tlo.

- Aaaa - poput Tarzana je urlao Wilson.

- Jesi li ti normalan? - glasno ga upita Charles.

- Tuća, konjići, tuća! I to zbog mene, juhu - vikala je Oliva.

Wilson zamahne lijevom šakom i pogodi Charlesa točno u nos. Udarac nije bio toliko snažan, koliko iznenađujući, ali ipak dovoljan da iz njegova nosa potekne tanak mlaz krvi. Kada je ugledao krv, Wilson stane i prepadne se.

- Ma skini se s mene - zaurla Charles, odgurne Wilsona, pridigne se i rukama pritisne nos ne bi li zaustavio krvarenje.

- Tuća, tuća - vikala je i dalje Oliva kreštavim glasom što je privuklo više znatiželjnika, nego sam incident između Charlesa i Wilsona. - Još tuće, još tuće, konjići moji!

- Oliva, zašuti - ljutito će Charles.

- Oliva, ljubavi, mislim da je bolje ako... - započe Wilson.

- Ti šuti, ni nos ne znaš razbiti kako treba - reče Oliva.

Charles sakrije lice od okupljenih koji su se samo smijali prizoru. Pogleda prema klupi gdje su sjedili Ophelia i Billy. Ona je izgledala zabrinuto dok se patuljak samo cerio. Trenutak poslije, okrenula se i povelu Billyja prema izlazu.

- Charles, glupane - reče si u bradu. - A ti si, Wilsone, pravi idiot! - nešto će glasnije.

- Sam si to tražio! - pobuni se Wilson, ali kada Charles krene prema njemu naglo ustukne.

- Sada ćeš dobiti što si tražio! - gnjevno će Charles, ali se brzo smiri. Još desetak dana ranije, Charles bi ga bez razmišljanja izmlatio k'o vola. Sada, kada je našao svrhu u životu, sada, kada je zaljubljen, Charles je najbolje razumio Wilsonove ljubavne patnje jer bi on najradije isto učinio onom patuljastom gadu.

- Oprosti-i-i-i... - zamuca Wilson.

- Oprosti ti - reče Charles i pruži mu ruku. - Hajde, idemo ti pronaći onaj *de luxe* cilindar.

- Idem i ja s vama - dovikne Oliva. - Mogu se kladiti da će ga moji konjići prvi pronaći!

Nakon što su našli Wilsonov cilindar, ljubavni trokut staračkog doma *Verona* zaputio se autobusom natrag u dom. Charles je jedva čekao da dan završi; zapravo, očajnički je želio da se današnji dan nikada nije ni dogodio.

„Šta je, tu je“, razmišljao je po povratku, „ne postoji gumica da izbrišem vrijeme, kad bi postojala izbrisao bih cijeli svoj život.“ Kad su došli u dom, obojica su dopratili Olivu do sobe.

- Laka ti noć, junače moj! I krv si prolio za mene - reče Oliva. - Ne brini, žena zna kako se odužiti!

- Ne večeras, draga. Sutra, kada svane novi dan, lijep i svjež poput tvog lica - reče Charles i odstupi.

- Ali... - započne Oliva te krene k njemu, ali Wilson stane između njih i reče:

- Ljubavi, Charles je danas dobio batina od mene pa ne može, ali ja još uvijek imam snage i...

- Ma tko si ti? - upita više histerično nego znatiželjno Oliva.

- Ja... ja s-sam... - zamuca Wilson što je Charlesu bilo dovoljno da se udalji i reče sa sigurne udaljenosti: - Laku noć, zvijezdo moja najsajjnija.

- Laku noć, mornaru moj, sutra ćeš mi uploviti u luku...

- I ja isto - reče Wilson

- Ma gubi se, starkeljo - vikne Oliva u pravcu Wilsona koji je već uhvatio korak s Charlesom.

- Meni ništa više nije jasno - zabrinuto će Wilson.

- Prijatelju - reče Charles i zagrli Wilsona koji mu je već prirastao srcu. - Vjeruj mi, nije niti meni, ali čim postane sve ću odmah podijeliti s tobom.

- Sigurno hoćeš? - upita nesigurno. - Jer ako me opet prevariš...

- Neću, Wilsone, neću. Samo moraš biti strpljiv.

U misli mu se vrati slika zabrinute Ophelije, zabrinute zbog njega, a to je moralo nešto značiti. „Ne smijem odustati“, tješio se. Dva nesretna stanara doma *Verona* pođu na počinak, svaki sa sobom noseći teško breme neuzvraćene ljubavi.

GLAVA TRINAESTA

Charles nikako nije uspio zaspati. Kroz misli su mu prolazile slike, stotine i tisuće njih, a svaka od njih bila je bolna na svoj način. Razmišljao je o svojoj majci, na koju godinama nije pomislio. Ona je mrtva već trideset tri godine, a on je nije vidio točno četrdeset i jednu. Posljednji put je to bilo na sprovodu njegova oca Patricka, ponosnog vlasnika neslavnog rekorda u ispijanju najgorog irskog whiskeya vlastite proizvodnje u Dinglu, malom gradu na zapadu Irske. Bio je neobično topao i sunčan siječanjki dan, Charles je imao dvadeset šest godina i ništa više od toga; bez stalnog posla, prebivališta, žene i djece. Samo svoje godine, zlobu i mrzovolju. Sjetio se kako ga je majka tada gledala zabrinuto kao danas Ophelia. Sjećao se još kako mu je majka, unatoč svemu, oprostila i molila da ostane u Dinglu, kad je ostala bez muškarca u kući i pomogne njoj i mlađoj sestri, ali Charles je jedva čekao da zakopaju lijes s tijelom njegova oca i da može pobjeći od svih njih – majke, sestre, mrtvog oca, njegove vječne sjene i zadaha lošeg whiskeya, Dingla – od cijeloga svijeta ako je ikako moguće. To mu je i uspjelo, zaista jest, ali na određeno vrijeme jer svijet te uvijek kazni što si bjegunac i obija ti se u glavu silovito, ne birajući slike kojima će razoriti tvoj unutarnji mir. Svijet je tako okrutan.

Nikada više nije vidio niti čuo svoju majku. Još dok je radio u gradskoj kanalizaciji u Londonu do njega je doprla vijest da ga traži sestra. Rekao im je da je ona još jedna lutalica iz Dingla, još jedna propalica koja traži „bolju“ budućnost u Londonskoj kanalizaciji. Charles se Theresi nije nikad javio, ali je znao da je majka preminula. Jednostavno je znao, ali nikada do sada nije se zapitao kako – zbog ljubavi. Njegova majka ga je voljela, a on je nesvjesno volio nju i onda je nešto od tog osjećaja nestalo.

Vani se začu grmljavina. Još jedna kišna noć nad Londonderrijem. Charles ustane i stane pred prozor. „Sutra ću ponovno potražiti Opheliju“, misao na nju boljela ga je poput uboda nestručnog doktora. Bilo mu je jasno da se danas njegov plan izjalovio, bilo je jasno kao dan, ali nije namjeravao odustajati od njega. Barem ne još. „Ljubav je“, razmišljao je, „sadist prerušen u Djeda Mraza“.

Vrati se u krevet čija je posteljina mirisala na proljetno cvijeće pomiješano s *de luxe* štirkom koja je odisala mirisom plijesni. Okrene se prema Maxu i zavidno se zagleda u njegove tamne obrise. „Pitam se što on sad sanja?“ pomisli. „Njegovi snovi su sigurno jednostavni i lijepi, ne poput života komplicirani i teški“.

Charles se prisjetio da je njegov život donedavno bio jednostavan i lak, ali i ništavan. Konstantno smucanje po domu i izbjegavanje bilo kakvih kontakata s dosadnim starcima, osim kada je postojala mogućnost psine, tada je uvijek bio ažuran, ali prazni dani koje je sporo odbrojavao poput spore štoferice su iza njega. Sada je barem znao da živi, a štoferica je naglo ubrzala. Bio je ispunjen, snažan i unatoč svemu sretan. „Da, sreća... nisam je baš tako zamišljao“, razmišljao je dok je tonuo u san. „Sutra će biti bolje“, pomisli, „sretnije“. Kiša koja je pljuštala po prozorskom oknu probudila ga je u osam i trideset. Nije imao noćne more i probudio se odmoran. Zahvalno se protegne i krene prema prozoru. Magla je suzila vidik na svega 20-ak metara, a i u tom ograničenom prostoru vladalo je sivilo. Bez obzira na to, bio je to jedan od onih dana kada je Charles bio uvjeren da će pisati i taj ga je osjećaj veselio. Brzo se spremio, otišao u blagovaonicu nešto pojesti, a kad se vratio na stol je izvadio notes i stao pisati.

Ulomak iz Charlesove autobiografije:

Danas pada kiša, ali ispred sebe vidim šarenu dugu po kojoj koračam. Duga je moj put, koji ide iz sivila u šarenilo, i koji mi ostavlja optimizam kada se ugase i posljednja svjetla, a ja poput svjetionika na hladnom i tmurnom moru čekam ljubav da me ugrije. Ja sam svijeća koja svijetli snagom reflektora i dok se vosak polako topi i pretvara u neprepoznatljivu masu, moj će plamen tinjati samo za nju. Da joj bude svjetlost u tami, toplina u zimi, dodir kada treba utjehu.

Charlesa prekine nepoznata ruka na ramenu i on vrisne od šoka. Bilo mu je još gore kad je ugledao Olivu u ružičastoj haljini i crnim šeširićem, na koji je nabila jednu od ruža koje joj je kupio Charles.

Oliva se pripije svojim oblim tijelom uz Charlesa. On, zadubljen u svoje pisanje, nije niti čuo da je ova ušla.

- Što to pišeš? - gurne ga Oliva i uzme notes u ruke.

- Neee - vikne Charles. - Nemoj to čitati!

No bilo je uzalud.

- Između nas više nema tajni - reče Oliva, sjedne na njegov krevet, prekriži noge zbog čega je Charles imao pogled na ogromni but noge koji je zapravo bio prekriven jednom super-mrežom upadljivih vena i bijelih samostojećih mrežastih čarapa. Usto je čuo i pucanje šavova haljine, ali Oliva to nije primijetila ili samo nije reagirala. Charles od očaja nije znao što prvo da učini: da je udavi vlastitom haljinom ili je uguši jastukom? Usred takve neodlučnosti pustio ju je da gleda u notes nadajući se kako, ipak, ne zna čitati. Nekoliko trenutaka poslije Oliva prozbori:

- Oh, Popaj, ovo je predivno. Dođi da te zagrlim, ljubavi moja.

Charles se nevoljko okrenuo od prozora, samo kako bi ugledao prizor koji će pamtiti do kraja života. Oliva je skinula haljinu i ostala u kožnom grudnjaku, barem tri broja manjem, a umjesto gaćica nosila je crne kožne tange s neakvim srebrnim zakovicama. Na glavi je ostavila šešir s ružom.

- Dođi - ponovi Oliva, raširi noge te stane cuclati kažiprst.

- Oliva, molim te, obuci se - reče Charles i pomisli kako je ovo zasigurno uvertira u infarkt.

- Vani pada kiša i ružno je, a ti si tako lijep i zamaman - odgovori i krene prema Charlesu. Gola i ispravna, Oliva je izgledala poput ružne gumene stijene; tijelo nije imalo obline, ono je bilo jedna velika oblina. Charles poželi da sada uđe Wilson, pa makar mu ponovno nos razbio, da ga spasi. Oliva grabi Charlesa i počne ga milovati po cijelom tijelu. Nije znao što mu je činiti te nesvjesno reče:

- Oliva, ljubavi, dan je i moramo prošetati tvoje konjiće.

- Moji konjići? - Oliva upita i zastane što je Charlesu pružilo priliku da se izmigolji.

- Da, tvoji konjići su sami s Marthom, a oni moraju svaki dan u šetnju.

- Imaš pravo - zaključi Oliva. - Martha je kuja, svaku noć si gura neakvu zujavu stvar u picu. Misli da ja to ne čujem. Jadni moji konjići, valjda nije njih gurala - zabrinuto će Oliva i krene se oblačiti. Charles ponovno začuje zvuk pucanja šavova i u tom trenutku nije se mogao sjetiti ničega što je moglo zvučati ljepše. Ohrabren, približi se Olivi i pomogne joj obući haljinu koja je sve više sličila na *de luxe* poderane stolnjake u blagovaoni. - Ljubavi, oh, Popaju moj jedini - reče i poljubi ga u usta, iako je on to svim silama nastojao izbjeći. - Kamo ćemo ići?

- U park, kao i jučer.
- Ali ja sam mislila da ćemo ići u hotel na malo hopa-cupa – Oliva će razočarano.
- Ali, draga, to možemo i ovdje. Moj cimer ionako stalno spava.
- I prdi – doda Oliva. – Držim te za riječ, a večeras ću te držati za nešto drugo – reče i zatvori za sobom vrata.

Charles je prvo htio vrištati, ali odustane. Umjesto toga pomisli lupiti glavom u zid, ali ostane stajati na mjestu. Htio je pokupiti svoje stvari i pobjeći negdje daleko. Umjesto toga ostao je stajati na mjestu, nadajući se da će se stopiti s inventarom sobe i postati nevidljiv za sve druge osim Ophelije. Kako se nije dogodilo ništa, Charles se konačno pokrene, uzme svoje notes i legne na krevet. Do ručka je imao još dva sata pa je odlučio to vrijeme provesti čitajući autobiografiju i razmišljajući o Opheliji.

Nakon ručka u sobi ga je već čekao Wilson, obučen u svoju odjeću tajnog agenta. Sa svojim balonerom i cilindrom, izgledao je kao zli kradljivac dječje sreće.

- Wilsone, ti ne možeš s nama.
- Zašto? Pa jučer sam išao.
- Da, i vidio si kako je završilo. Danas moraš ostati u domu i jednostavno mi vjerovati da ću učiniti sve da Oliva postane tvoja – reče Charles iskreno se nadajući da će tako i biti.
- Ali ako me opet prijeđeš, ljubavni boj će se nastaviti i neće stati samo na razbijenom nosu – odvrati Wilson i izleti iz sobe.
- Ljubavni boj se nastavlja – tiho reče Charles i krene se presvući za još jedno mučno popodne s Olivom. Ona ga je čekala spremna. Ovog puta bila je odjevena u kratku, gotovo mini suknju, mrežašte najlonke, a gornji dio tijela jedva je uspjela prekriti crnom bluzom dubokog dekoltea koji je pokazivao svu raskoš golemih i starih sisa. Na sreću, preko svega je navukla sivi mantil s visokom kragom, tipičan za 70-te godine. Crni šešir s rozom ružom i dalje je bio hit među njenim odjevnim predmetima, a u ruci je, naravno, držala konjiće.
- Bok, ljubavi – reče i namigne mu. – Ja sam ssssprrrrrremna! – reče tobože seksi izgovorom.
- I ja sam isto spreman – zbunjeno će Charles.

- Pa to mi je konačno drago čuti!
- Mislim, za šetnju.
- Samo za šetnju? – upita Oliva i zatrepće kapcima.
- Prvo za šetnju, to sam htio reći.
- Ah, te predigre, predigre... – zamisli se Oliva i uhvati Charlesa ispod ruke pa oni napokon krenu u popodnevnu šetnju... svako sa svojim planovima. Oliva se nadala da će konačno spolno općiti s Charlesom, a on da će vidjeti Opheliju. Wilson, kao vjerna pratnja, nadao se iz prikrajka osvojiti Olivino srce.

Charles je ponovno odlučio otići u gradski park, a ako kojim slučajem Ophelia ne bude ondje, tražit će je po drugim mjestima. Morao ju je danas vidjeti, a i morao se već jednom riješiti Olive jer neće još dugo moći odolijevati njenim seksualnim napadima, a tu je bio i Wilson kojeg je Charles jako dobro razumio i nije mu više htio nanositi bol. „Za sve je kriv prokleti patuljak“, zaključi Charles.

Vjetar više nije puhao, ali je magla donijela kišu i novi val hladnoće, malo neobičan za listopad. Charles otvori kišobran i stisne se ispod njega s Olivom.

- Oh, Charles, dok smo ovako blizu jedno drugog, mogu osjetiti tvoju želju za mojim tijelom.
- Ovaj, da – zazuj Charles dok su lagano hodali prema autobusnoj stanici, praćeni Wilsonom koji nije imao kišobran kako bi postao manje upadljiv.

Vožnja autobusom protekla je u tišini, poremećenoj tek pokušajima Olivine ruke da uhvati Charlesa tamo gdje ga dugo nitko osim njega nije uhvatio. Malo mu je imponiralo što u njegovim godinama netko želi staviti ruku na njegov penis bez da za isto zatraži novčanu naknadu, ali kad je malo bolje razmislio o vlasnici ruke, osjećaj se pretvori u napastovanje.

- Daj, dragi, samo malo da ugrijem ruke!
- Kupit ću ti rukavice – uzvratu nervozno Charles.
- Rukavice i gumice su suviše – nadoveže se Oliva. – Pogotovo gumice, jer pijem tablete.
- Kakve tablete? – u čuđenju zapita Charles.

- Pa kontracepcijske! Mislim da je dijete nešto što nam trenutno ne treba.

Charles nije mogao suzdržati smijeh, ali samo jednostavno odgovori: - E, tu se slažem s tobom.

Kada su ušli u park, Oliva razočarano reče:

- Kada ćemo ići vidjeti tvoj brod?

- Možda poslije. Prvo idemo prošetati parkom.

- Ne idemo valjda opet kod onog patuljka?

- Samo ćemo se prošetati, a ako patuljak bude tamo, što nam on može? Ništa ne može stati na put našoj ljubavi.

- Pa čak ni onaj ružni Wilson koji nas ponovno prati? - upita Oliva.

- Stvarno? - reče Charles, okrene glavu i ugleda Wilsona koji je u tom času shvatio da je otkriven. Prekrije dlanovima lice i čučne nalik na retardiranog klauna u nekom cirkusu.

- Hoćeš li se opet tući zbog mene, ljubavi?

- Ovaj... da, iako Wilson i nije tako loš - smireno reče Charles.

- Možda, ali ti si bolji i nemoj misliti da ne znam kada me muškarac želi nagovoriti na seks u troje - nastavi Oliva. - Odmah sam to prepoznala u tvom glasu.

- Molim? - zbunjeno će Charles.

- Nemoj me smatrati nekom nevinom djevojčicom - oštro će Oliva. - Za početak ti mogu samo obećati da ću razmisliti o tome da pozovemo Wilsona u naš krevet - i onda odsutno nadoda: - Mojim konjićima je hladno... Ha, nema patuljka i ružne babe - reče Oliva.

- Oliva, molim te... - sada ga je već dovodila do ludila.

- Nemoj me još moliti, rekla sam ti da ću razmisliti o Wilsonu, nemoj vršiti pritisak na mene.

Vrijeme nije bilo obećavajuće, iako je kiša prestala padati. Bilo je hladno, izmaglica je lagano prerastala u maglu, a osim Charlesa, Olive i Wilsona gotovo nikog nije bilo unatoč tome što je bila nedjelja.

- I što ćemo sad? Sjesti i maziti se ili... - upita Oliva i namigne.
 - Ići ćemo na jedno drugo mjesto.
 - Hoćemo li se tamo maziti?
 - Možda - kratko odgovori Charles, nervozan, što zbog Olivinog prisustva, što zbog Ophelijinog odsustva. Nekako mu se nije ponovo dalo ići na groblje, ali što je tu je. Morao ju je vidjeti, srce mu je tako nalagalo, a protiv srca izmučenog neuzvraćenom ljubavlju jednostavno se ne može! Charles zagrlj Olivu, ne bi li je tako lakše nagovorio da se pokrene te se vrate istim putem kojim su došli. Wilson se da u panični bijeg prema prvom drvetu.
 - Što ćemo s Wilsonom? - nehotice upita i brzo se pokaje.
 - Ako mi večeras ispuniš želju da budemo sami, sutra bi ga već mogli zvati da nam se pridruži - smireno će Oliva.
 - Ma, najbolje da ga ignoriramo - reče Charles.
 - Jel' to neka nova riječ za grupnjak?
 - Da, draga - odgovori Charles i polako krenu šljunčanim putem prema izlazu.
- Nisu dugo čekali autobus, koji je na Charlesovu nesreću bio prazan. Kroz prozor su mogli vidjeti Wilsona koji je s „puno zanimanja“ proučavao vozni red drugih autobusa.
- Jel' ovaj s vama? - upita vozač.
 - Nije - kratko odgovori Charles.
 - Danas nije, sutra će biti - iskreno odgovori Oliva.
 - Znači li to da on ne ide s nama?
 - Da - reče Charles.
- Kad su se iskrkali na groblju, mogli su čuti vozača kako viče: - Nemojte raditi ništa što ja ne bih!
- A zašto si me doveo na groblje? Ah, da shvaćam, mirno je i nema nikog živog pa se možemo nesmetano maziti.

Charles je već bio na jako dobrom putu da pukne i pobjegne od Olive glavom bez obzira: – Za početak ćemo se malo prošetati.

– Dobro, ali nemoj se iscrpiti od sve te šetnje – reče Oliva.

Na groblju osim magle iz koje su svijetlili crveni i žuti plamenovi svijeća, tihi čuvari pokojnih, nije bilo nikog. Charles i Oliva se zapute glavnom alejom; ona zbunjena i napaljena istovremeno, on pun svježih nade da će ovdje zateći Opheliju. Uskoro im se pridružio i Wilson; vladala je „smrtna“ tišina pa su svaki put kad bi zastali začuli Wilsonovih par mokrih koraka kako zastaju u magli iza njegovih leđa. Charles se pravio da ga ne primjećuje, iako se Wilson svojski trudio da ne bude primijećen, sakrivajući se iza grobova ili kada na vidiku nije bilo velikog spomenika jednostavno je ukočeno stajao na mjestu nadajući se da će proći umjesto spomenika.

– A da se malo pohvatamo tu kod onog groba? Baš ima simpatičnog anđela.

– Draga, to se ne radi na groblju!

– Dobro, ali ipak smo se mogli malo pomaziti kod onog anđela.

– To nije anđeo, nego pumpa za vodu – iziritirano reče Charles.

Nakon što su dva puta prošli glavnom alejom ne susrevši nikog živog osim Wilsona, koji je ionako bio polumrtav, Charles se odluči na očajnički potez.

– Ali obećao si mi malo stiskanja!

– Jesam, ali... – zastane Charles. – Prvo ću ti pokazati moj brod.

– Tvoj brod! – oduševljeno će Oliva. – Jeste čuli, konjići, vidjet ćemo brod.

Autobus označen brojkom 1 vozio ih je u zapadni dio grada u koji je Charles rijetko ili nikad zalazio.

Vožnja je trajala svega 15-ak minuta, a završila je u gradskoj četvrti Cum Hill, dijelu grada koji se zaista nalazio na brežuljku popunjenom borovom šumom i viktorijanskim kućama. Večer je zbog magle nastupila nešto ranije, a slikovite su uličice bile obasjane toplim, žutim svjetlima gradske rasvjete. Charles nije znao gdje točno treba ići pa je samo nastavljao glavnom, najširom ulicom. Vrijeme je stanovnike ovog dijela potjeralo u toplinu njihova četiri zida. Iza mnogih od njih mogao se čuti smijeh, iza ponekih dječji plač, ali iza svih je ječio

zvuk TV-a.

- Baš je lijepo ovdje - reče Oliva. - Jako mirno i intimno - nadoda i uštipne Charlesa za stražnjicu.

- A gdje ti je brod?

- Tamo - prstom pokaže Charles prema velikoj troetažnoj stambenoj zgradi po mnogočemu nalik staračkom domu *Verona*.

- Tamo ti je brod?

- Suhi vez - kratko će Charles.

Wilson, koji očito nije odustajao, sada im se sasvim približio, valjda je i njega bio strah nepoznatog terena.

Kada su došli do zgrade, Charles uoči natpis na kojem je narančastim slovima pisalo *Orange House*.

Charles polako krene prema parku koji je okruživao starački dom. Bio je solidno popunjen starcima, koji su uvijek imali o nečemu razgovarati, ali ovakav događaj nisu mogli ni zamisliti.

- Koji su sad pak ovi? - začulo se iz veće grupe štićenika doma *Orange House*.

- Ovi nisu naši - reče jedan debeli, ćelavi starkelja pozamašne figure bez obzira na jednoznamenasti broj zubi u čeljusti. - A kakva je tek ovo spodoba? - reče debeli prstom upirući u Wilsona koji se nije usudio kročiti u protestantski park, već je poput kipa stajao na ulazu.

- Hej, ti - vikne debeli Wilsonu. - Nemoj stajati tu, zaklanjaš mi sunce - reče i nasmije se, a Wilson se povuče tako brzo, kao da ga nikad tu nije niti bilo.

- To su sigurno katolici! - reče jedna bakica drhtavim glasom.

- Rekla si katolici? - uzbuđeno upita i pljune na pod. - Hej! Hej, vas dvoje, stanite! - naredi.

- Počelo je - tiho izgovori Charles i nastavi hodati.

- Hej, ti! - ponovi debeli zbog čega Charles, ipak, zastane i okrene se.

- Dovedi malo to meso ovdje da ga isprobamo, brate – sikne debeli prstom pokazujući na Olivu koja je na to napravila dva koraka prema njima, zastavši taman ispod stupa javne rasvjete.

- Fui! – vikne debeli okrenuvši se prema grupi i prasne u smijeh. – Nego, reci ti meni – nastavi debeli kada se dobro nasmija – Zar vas dvoje ne znate čitati?

- Znamo – odgovori kratko Charles.

- Znamo i puno više od toga! – vikne hrabro Oliva.

- Možda znate neka slova, ali ne sva – reče očigledni vođa kojemu su se ostali iz skupine dodvoravali i grohotom smijali njegovim šalama. – Ovakvu nepismenost već dugo nisam vidio, vi mora da ste katolici?

- Jesmo, katolici smo, pa što? – vikne Oliva. – I moji konjići su katolici!

- Molim? – vikne debeli, a za njim i polovica sljedbenika. – Da kojim slučajem te tvoje konjiće ne hraniš hostijom?

- Ne bi ni tebi falilo malo hostije, debeli – odgovori Oliva.

- Oliva, molim te, začepi... – reče joj Charles, ali bez uspjeha.

- Ovo je protestantski dom.

- Tim bolje – odgovori Oliva. – Spalit ćemo ga!

Debeli se starac primakao bliže Charlesu i Olivi, dok su ostali na sav glas vikali:

- Uljezi! Katolički uljezi su nam u domu. Uzbuna!

- E, sad smo najebali! – reče Charles.

- Vratite brod mom Popaju, vi smrdljivi protestantski lopovi! – vikala je Oliva, ali nije uspjela nadjačati halabuku pripadnika staračkog doma *Orange Housea*.

- Imate pet sekundi da nestanete oдавде, i vi i ono vaše strašilo ispred – reče debeli i krene prema Charlesu. Charles naglo zakorakne prema izlazu, ali ga debeli uhvati za kragnu sakoa.

- Smrdiš na ribu – reče debeli.
 - To je očito nešto što ti ne jedeš – odgovori Charles dok se iz doma spuštala sva pokretna svita. Grupica od petorice staraca za ruke su vodili Wilsona.
 - Vidi, vidi, još jedan štovatelj Sv. Petra – reče debeli. – Stavite ga tu kod ovih.
 - Rekao si da imamo pet sekundi – reče Charles.
 - Pet sekundi je prošlo – odgovori debeli i nasmije se, što je značilo da su se nasmijali i ostali, stvorivši kakofoniju besmislenog i histeričnog staračkog smijeha. Charles pogleda u Wilsona, čije su oči iskočile od straha. – Nego, što ćemo s našim zarobljenicima, ovakav katolički plijen se ne lovi svakog dana.
 - Na lomaču – vikne jedan iz grupe i svi se velikodušno priključe: – Na lomaču! Na lomaču!!!
- Wilson se stane moliti.
- Mislim da bi bilo najpametnije da nas pustiš – Charles je već pomalo gubio živce.
 - Ili? – upita debeli.
 - Ili ćeš imati posla s nama – taktično će Oliva. I ovog puta uspije izazvati salve smijeha dok se konačno nije javio glas iz gomile.
 - Dosta je bilo! – vikao je ženski glas. Kada je istupila iz grupe i stala pred Charlesa, on je gotovo zaplakao. Bila je to Ophelia. – Dosta, rekla sam. Ja znam ove ljude – reče strogo.
 - Što baš sad? Baš smo se počeli zabavljati – uvrijeđeno će debeli. – A tko si ti da mi možeš braniti da fizički preuredim ovo troje ribožderača?
 - Pa dobro, ljudi, jeste li vi normalni? – upita Ophelia.
 - Mi jesmo, ali oni nisu – vikne netko od raje.
 - Ili ćete smjesta prekinuti ili ću zvati policiju!
 - Fijuu! Buuu!!! – začulo se iz skupine protestanata, ali unatoč tome debeli ipak pusti Charlesa.
 - Do sljedećeg puta – obrati mu se i odstupi dva koraka.

- Vas troje za mnom – strogo reče Ophelia i krene k izlazu iz parka. Charles, Oliva i Wilson odmah i bez predumišljaja krenu za njom. Debeli se nagne prema Wilsonu i kaže „BU!“, a ovaj vrisne te gotovo trčeći napusti park.

Nakon što su došli do glavne ulice, Ophelia stane i ljutito pogleda Charlesa.

- Dobro, jeste li vi normalni? – upita sve, ali prvenstveno njega. Njene plave oči isijavale su ljutnjom.

- Dakako da smo normalni, gospodo... – započne Wilson.

- Wilsone! – prekine ga Charles. – Molim te, sačekaj me malo dolje.

- Uzmi i Olivu sa sobom.

- Popaje... – započne Oliva.

- Ne sad, idi s Wilsonom – reče Charles glasnije i zagleda se u Opheliju. Njezina ljepota ponovno ga je očarala: danas je imala raspuštenu kosu, a njeno lice, unatoč godinama, bilo je bijelo i neobično glatko, poput najljepšeg mramora.

- I? – upita Ophelia. – Niste mi odgovorili na pitanje.

- Ne, nisam normalan.

- U našim godinama, smrt nam je blizu, ok, to mi je jasno. Ali ako se dogodi da netko od nas, naprimjer netko poput vas, ima suicidalne primisli, postoje mnogo ljepši načini da se čovjek ubije.

- Ja ne želim umrijeti – reče Charles. – Baš upravo suprotno.

- Objasnite mi onda zašto ste ovo napravili.

- Zbog tebe – kratko odgovori Charles i poželi u zemlju propasti. Grč u želucu, to više nije bio samo grč – bile su munje i gromovi, preseli se u sljepoočnice. Koža njegova lica postala je crvena, poput ljetnog zalaska sunca.

- Molim? – kratko i iznenađeno, ali ne više ljutito, upita Ophelia.

- Da, zbog tebe, Ophelia – ponovi Charles sada malo hrabrije. – Morao sam te vidjeti, već danima to pokušavam, ali nikada nisi sama – pogleda je ravno u oči dok su prve kišne kapi

počele ispunjavati večer.

- I ti si došao ovdje samo zbog mene? - upita začuđeno Ophelia.

- Da, jer nešto se dogodilo sa mnom, nešto lijepo, od kada sam te prvi puta ugledao, ali... - započne Charles.

- A što je s njom? - pokaže prema Olivi.

- Ma ona je, ovaj... - počne se vrpeljiti. - Hm, ona je samo sredstvo - reče nelagodno. - Moj odgovor na patuljka Billyja - pogleda u pod.

- Kao prvo - reče Ophelia kroz smijeh. - Billy, naravno, ne voli da ga se naziva patuljkom, a kao drugo samo smo dobri prijatelji.

- Drago mi je to čuti - reče Charles s neviđenim olakšanjem. - Neću ga više nikada nazvati patuljkom.

- Onda dobro - na to će Ophelia, skupivši ruke od hladnoće. Kiša je sada pojačala svoj ritam i već je padao pravi pljusak.

- Hoćemo li se vidjeti sutra? - upita Charles.

- Pa može - odgovori Ophelia. - Možemo se naći u parku oko 15 sati?

- I hvala ti.

- Sve u redu - odvrati Ophelia i brzim korakom krene u smjeru doma na čijem ju je ulazu čekala radoznala skupina protestanata.

Charles se zaputi prema zbunjenom Wilsonu i Olivi, kao najsretniji čovjek na svijetu. U tom trenutku, svaka čast svima, Charles je to uistinu i bio.

GLAVA ČETRNAESTA

Kiša je spojila Wilsona i Olivu pod Charlesov kišobran.

- Oprosti, ali više nema mjesta pod kišobranom - reče Wilson kojemu se svidjelo stajati pored Olive.

- Pa ti nemaš brod i ti nisi mornar Popaj - reče razočarano Oliva. - Ti si neki Charles, glupo ime poput onog princa, pih. Sve mi je Wilson ispričao.

- Super - sretno i s olakšanjem reče Charles. Isto bi rekao i da mu je Oliva rekla da je najveći idiot, jednostavno ga nije bilo briga za ništa.

- Što je to bilo? - upita Wilson. - Svi ti protestanti i taj komad.

- Eh, Wilsone, sve su to draži ljubavnog boja; ti si dobio što si htio i ja sam dobio što sam ja htio.

- Ja jesam dobio šta sam htio, ali ti? Ti si dobio šaku u nos i umalo su ti kosti polomili prokleti protestanti, jebem ih u tu njihovu vjeru!

- Vjeruj mi, isplatilo se - s osmijehom reče Charles.

- Ne vjerujem - nadoda Wilson i stidljivo zagrli Olivu koja se sad nije opirala.

- Jesam li ti ja nešto obećao u vezi našeg „ljubavnog boja“? - upita Charles.

- Jesi.

- I? Ostvarilo se?

- Jeste.

- Pa i meni prijatelju, i meni, hvala i katoličkom i protestantskom Bogu na tome.

- Protestanti nemaju Boga - reče Wilson. - Oni protestiraju što nemaju Boga - uvjereno reče Wilson.

Ljubavni trokut, sada bez jednog kuta, krene prema autobusu koji će ih odvesti do doma *Verona*.

- Ono što si ti propustio, lažni Popaju, Winston neće, jel' tako, dragi moj Winstone?
- Wilson, ljubavi - reče skrušeno Wilson. - Winston su cigarete.
- Što god, kolačiću, joj što se palim na taj tvoj cilindar.

Wilson se na to iskreno i sretno nasmije, te namigne Charlesu.

Nakon što su stigli u dom, Charles je hitro otišao u svoju sobu da se presvuče. Bio je moker k'o miš i nije si želio priuštiti gripu, sad pred najvažniji dan u njegovom životu. Otuširao se u toploj vodi i presvukao u pidžamu. Iako je već bilo 22 sata, nije mu se spavalo. Potaknut današnjim događajima, odlučio je napisati koji redak svoje autobiografije.

Ulomak iz Charlesove autobiografije:

Oštar vjetar sjekao je moju kožu komadić po komadić. Sige pokraj puta prijetile su da će ubrzati taj posao vjetra u trenutku. Bila je magla i bilo je hladno. U svom tom sivilu sjeo sam na vlak, kondukter ljubazan poput palog anđela, rekao je da je moja stanica posljednja. Iskesio se osmijehom zlog gnoma. Na posljednjoj stanici čekala me pratiteljica, konačna sutkinja, moja prijateljica iz noćnih mora. Ona je, zagušljivog i hladnog daha, neumorno stajala u svom nepresušnom strpljenju i oštrila svoju kosu, a vlak je ubrzavao. Još nedavno, očajan, tražio sam način kako da usporim tu vožnju. Sve do danas, danas sam iskočio i upravo zbog toga sam danas postao najsretniji čovjek na svijetu. Sutra počinje život i sreća se nastavlja, a kada vlak dođe do konačne točke, do kraja ću i ja biti tamo. Sretan i nasmijan, prkosan. Što nisam uspio cijelog života, uspjeh ću u svojim posljednjim danima i zbog toga ću se smijati.

Charles odloži olovku, spremi notes u ladicu i ode do prozora. Kiša je i dalje pljuštala, a on se priklonio sjetnoj jesenskoj atmosferi i razmišljao o Opheliji. Bio je sretan i uzbuđen kao da je zaista iznova počeo svoj život, kao da je ispred njega još niz godina do vrha napunjenih ljubavlju i blagostanjem. Postalo je bitno što će se dogoditi sutra, siguran susret s Ophelijom. Njegova nutrina zatrepće kao da je u njoj godinama spavao noćni leptir i probudio se pokazujući svu raskoš svojih šarenih boja. „Patuljak joj je samo prijatelj“, pomislio je, „a ja sam se izmučio s Olivom zbog ničega“. Nasmija se. Ispunila mu se želja,

sutra se nalazi s Ophelijom i mora sve pomno isplanirati. Još je jednom uputio pogled u pravcu gradskog parka i tamo poslao poljubac, da ga kiša i vjetar odnesu do Ophelije.

- Laka ti noć, ljubavi - reče prozoru.

Legao je u krevet, ali nije mogao zaspati. Imao je tremu od koje se počeo tresti, grč u želucu ga je ponovno stisnuo pa je nakratko morao otrčati do WC-a, ali se ništa nije dogodilo. Olakšanje će mu donijeti sutrašnji dan, znao je, ako sve prođe u najboljem redu.

- A što ako ne? - upita glasno samog sebe. - Što ako od sebe napravim idiota? Osramotim se i upropastim jedinu priliku, za koju sam se toliko namučio? „Moram, jednostavno je moram osvojiti. Bit ću iskren“, nastavi monolog u glavi, „čovjek u mojim godinama nema što skrivati; vjerojatno i nije neki uspjeh osvojiti Olivu, ali Ophelia se ne bi htjela naći sa mnom da sam toliki bezveznjak. A još sam se i upišao pred njom“, na tu pomisao vrućina mu udari u glavu. Dugo je tako razmišljao i analizirao dok konačno nije nakratko zaspao.

Negdje oko tri ujutro začuo je otvaranje vrata. Kiša je i dalje pljuštala i u sobi je vladao potpuni mrak, a na ulaznim vratima nazirala se ljudska silueta koja se polako kretala prema Charlesovom krevetu. On širom otvori oči, zbunjen i mamuran od sna.

- Tko je to? - upita tiho.

- Pssst! - reče silueta.

Charles upali noćnu lampu i svjetlost žarulje na trenutak ga oslijepi, kao i siluetu koja udari nogom u krevet i sruši se na pod.

- Joooooj - začuo je s poda. Charles pomjeri lampu u pravcu jaukanja i ugleda Wilsona kako se drži za koljeno.

- Što radiš tu?

- Trebam tvoju pomoć, riječ je o Olivi - reče Wilson i sjedne na krevet. Charles je tek sad primijetio da je Wilson, izuzev gaćica, bio potpuno gol. Uz nekoliko sijedih vlasi na glavi, njegovo tijelo bilo je prekriveno bijelim dlakama pa je u ovom polumraku izgledao poput ćelavog polarnog medvjeda.

- Wilsone, ti si gol - reče gadljivo Charles.

- Dabome da sam gol, al' što mi to vrijedi - reče Wilson na rubu plača.

- U čemu je problem?
- On.
- Tko on?
- Pa on, đokica, mališan, vjerni prijatelj - prstom pokaže na svoj penis.
- Neće da se digne - očajno će Wilson.
- Čudno - reče tobože iznenađeno Charles. - Kako to neće? Jesi ga pitao?
- Oliva će me ubiti ako mi ne pomogneš.
- Oprosti, ali kako ti ja mogu pomoći? Hoćeš i da se ja skinem gol, možda ti to pomogne?
- Oliva i ja smo se malo mazili kod mene u krevetu. Eh, pa onda je ona rekla da joj je, hm - nastavi s izraženim prizvukom nelagode - pica poput Atlantika, razumiješ?
- Ovaj, da...
- Ja ne, ali nema veze. Rekla je još da bi moj morao biti čvrst poput Titanika da bi mogao potonuti u njoj.
- O, moj Bože, to ti je prilično slikovito... i morbidno objasnila - reče Charles. - I?
- Pa... moj nije Titanik, nije čak niti gumenjak, iako sam stavio zaštitnu gumicu.
- O, Wilsone - reče Charles iako nije znao je li ga sve ovo iritira ili zabavlja. - Što ti sad hoćeš od mene?
- Pa tabletu - revolucionarno će Wilson.
- Kakvu tabletu?
- Pa - započne Wilson - onu plavu, Vagina, vagiagr... kako se već zove, rekla mi je Oliva da ta tableta gumenjak pretvara u Titanik, spreman da potone u njenom Atlantiku i...
- *Viagra* - prekine ga Charles. - Tableta se zove *Viagra* i ja je nemam.
- Šteta - reče Wilson. - I što ću sad?

- Hoćeš li mi kupiti tu tabletu, meni je nekako neugodno? - upita Wilson.
- Ne, prijatelju, za tvoju Olivu i njenu ljubav to ćeš morati uraditi sam.
- Hoćeš li mi barem napisati kako se ta tableta zove, znaš da zaboravljam stvari?
- Hoću, ali sutra, sad idem spavati.
- Hvala ti, Charles, najbolji si prijatelj. Laku noć - reče mu Wilson i nezgrapno, u skladu sa svojim izgledom polarnog medvjeda, napusti sobu.

Već pred zoru Charles je konačno uspio zaspati. Probudile su ga njegovateljice koje su prilično bučno spremale sobu.

- Koji kurac ovdje tako smrdi? - upita Loren, jedna od njih.
- Mislim da nam se netko pokakio - izvještačeno će Sophie, druga njegovateljica.
- „O, Bože, nadam se da nisam ja“, pomisli Charles nakon što je otvorio oči i ugledao ih u sobi.
- Dobro jutro - pozdravi ih raspoloženo nakon što je shvatio da smrad, ipak, dolazi od Maxa.
- Pih - reče Sophie i približi se Maxovom krevetu.

Njene mlade linije lica namrštile su se do neprepoznatljivosti.

- Loren, imamo pobjednika - reče gadljivo.
- Zašto uvijek nama? - ljutito će Loren. - Ona Oliva svaki dan sere u krevet kao da nikada nije vidjela WC školjku.
- Pa ovaj barem spava cijelo vrijeme - nadoda Sophie. - Sranje! Proljev.
- A što bi drugo bilo? Pa krutu hranu nije okusio mjesecima.

Charles je ustao iz kreveta, odšetao do prozora i širom ga otvorio.

- Pih - reče Sophie.
- Pih - reče Charles i krene prema kupaonici kako bi tamo ostao dovoljno dugo dok smrad ne napusti sobu, zajedno s njegovateljicama.

Kad se vratio, u sobi je zatekao Wilsona koji je jedva čekao da progovori:

- Moraš mi pomoći, jednostavno mi moraš pomoći, moraš...
- Dobro, dobro - prekine ga Charles. - Da pogodim: ništa od Titanika?
- Ništa, a i Atlantik se pretvorio u sračku.
- Molim? - zbunjeno će Charles.
- Posrala se u krevet - skrušeno će Wilson. - I još mi je naredila da za kaznu moram sve počistiti prije nego stignu njegovateljice.
- Ako si to već riješio, kako ti ja mogu pomoći? - kroz smijeh će Charles.
- Ma ne, ne to - nastavi Wilson. - Ako danas ne budem imao tablete za Titanik, rekla je da će mi to opet napraviti. Hoćeš li mi kupiti tablete?
- Neću! - kratko će Charles.
- Ali Oliva će mi opet unerediti krevet i ja ću ispasti kriv - očajno će Wilson, histerizirajući poput malog djeteta.
- Dobro, dobro - iziritirano će Charles. - Kupit ću ih, ali tek danas popodne.
- Joj, odlično, večeras ima da se utopim u Atlantiku - reče Wilson i izađe iz sobe, a Charles se prošeta do prozora i zagleda se u kišom oprani Londonderry.

Dan je odmicao presporo. Charles je istodobno htio ubrzati vrijeme i usporiti zbog straha da se ne osramoti. Trema ga je tresla poput drhtavice, a i grč je ponovno bio tu. Zapali cigaretu, ali toliko silovito zakašlje da umalo povrati kroz otvoreni prozor. Šetao je tako lijevo-desno po sobi poput nekog suludog znanstvenika na tragu epohalnog otkrića sve dok nije shvatio da je zaboravio doručkovati. „Nema veze“, pomisli, „ionako nisam gladan.“

Sati su odmicali čas presporo, čas prebrzo, a Charles je naizmjenice drhtao i znojio se, imao strahovitu potrebu da obavi nuždu bilo koje vrste, da bi potom glad odmah zamijenio osjećaj sitosti koji bi zamijenila potreba za povraćanjem od same pomisli na hranu.

- Ja ljubim! - obavijesti zidove sobe kao da im se ispričava na ponašanju.

Za ručak se prisilio pojesti trećinu porcije, a potom se otuširao u vreloj vodi da malo smiri

drhtavicu koja, ipak, nije bila tu zbog hladnoće već uzbuđenja.

Nakon što je obukao svoje smeđe odijelo od tvida i kariranu košulju, detaljno se počesljao i pogledao u ogledalo. Duboko udahne i izdahne, izađe iz sobe, iz doma *Verona* te se zaputi prema autobusnoj stanici pričekati autobus koji će ga odvesti do gradskog parka i Ophelije.

- Do Ophelije - tiho ali uzbuđeno reče i nastavi hodati.

GLAVA PETNAESTA

U autobusu nije bilo gužve, ali su stanice odmicale sporo kao da ih je netko preko noći izgradio još nekoliko. „Kao da putujem u New York“, pomisli. Zbog nestrpljivosti izađe dvije stanice prije i odluči ostatak prehodati. „Ionako sam krenuo prerano“, pomisli, „a moram i Wilsonu kupiti *Viagru*.“

Hodao je tako i upijao svježi listopadski zrak i stidljive zrake jesenjeg sunca. Malo se oraspoloži, ali ga optimizam nije dugo držao. „Jo, što ako ne dođe?“

- Ne brini, doći će, stara budalo! - reče samom sebi dovoljno glasno da se predstavi kao netko tko voli pričati sam sa sobom.

Skrenuo je lijevo u Tower Street, koja je vodila do glavne ulice. Zvonce na vratima ljekarne naznačilo je njegovu prisutnost. Nestrpljivo u redu čekale su tri starije žene pa on pristojno stane na začelje reda. Odmah nakon njega ušle su i dvije gospođe.

- Hajde, brže više! Čekam sigurno već tri minute - nervozno će gospođa.

- Oprostite, gospođo - ljubazno odvrati apotekarica. - Ovdje ne prodajemo lijek za strpljenje.

- A drogu za užurbanost?

- Evo vaši lijekovi - reče iziritirano prodavačica. - Sljedeći!

- Mene bole ruke, leđa, glava i zub - reče druga starica.

- Otiđite kod doktora - odbrusi joj starica koja je stajala ispred Charlesa. Prodavačica samo zakoluta očima i da joj *Aspirin Plus C*.

- Ali to već imam doma.

- Sad ćete imati dodatnih zaliha - ljutito odbrusi gospođa ispred Charlesa i odgurne staricu.

Charles, koji je sve ovo šutke promatrao, odjednom osjeti nelagodu te se nervozno okrene iza sebe i suoči se s ljutitim pogledima.

- Gospodine, izvolite, vi ste na redu - reče prodavačica, sada već i ona očito ljuta.

- Ovaj... - započne Charles.
- Mi čekamo. Mene sve boli i jedva stojim na nogama stojim, a ti bi se prenemagao!
- *Viagru* - ispali Charles. Prodavačica se nasmiješi kao da ju je Charles uspio malo oraspoložiti i ode do ladice u stražnjem dijelu.
- Ti se ne bi prenemagao, ti bi se pojebao?
- Nije za mene, za prijatelja je - reče Charles.
- Ah, to svi kažu. Vi muški smradovi samo na jedno mislite.
- Evo, gospodine, izvolite. Savjetujem vam da razgovarate s liječnikom s obzirom... na vaše godine.
- Hvala - Charles izvadi novčanik, plati i spremi tablete u prednji džep svog sakoa.
- Sigurno i na kurve trošiš pare, jel' da? - ljutito ga upita starica.
- Bolje na njih, nego na takve ružne vještice! Nadam se da za tvoju bolest nema lijeka - reče Charles i brzim korakom izađe iz ljekarne. „Koja ludnica“, pomisli. „Platit ćeš mi za ovo, Wilsone.“

Charles je imao još pola sata do sastanka s Ophelijom pa se zaputi do cvjećarne. Na putu ugleda crkvu i na trenutak zastane kraj nje. U njemu se probudi osjećaj nelagode kao da ga je nekakva sila istovremeno privlačila i odbijala poput magneta. Instinktivno je pogledao prema nebu i trenutno nad sobom ugledao komad plavog neba obasjanog suncem dok su sa svih ostalih strana poput okupatorske vojske prijetili crni oblaci; strpljivo su gradili svoj kišni обруč oko nebeskog plavetnila. Nesvjesno napravi nekoliko koraka prema ulazu crkve i tada naglo stane.

- Kvragu! - reče taktično Charles i starica u crnini koja je sjedila na ulazu reče:
- Ovo je katolička crkva, a ako trebate vruga svratite do prokletih protestanata! - nastavi svoju molitvu.
- Dobro, dobro! - kako bi se otarasio starice, ipak uđe u crkvu.

Ondje je vladao spokoj i mir. Kroz šarene vitraje sunčeva je svjetlost dobivala novu

dimenziju pa se unutrašnjost doimala poput samog neba. Charles se nespretno prekriži te krene prema oltaru. Znao je da se nije došao moliti, ali mu je trebalo hrabrosti, a to je u spokojnosti crkve i našao. Osjećao se poput sunčevih zraka koje su se lomile kroz crkvene vitraje, bio je šaren, lagan i smiren. Još se jednom prekriži te napusti crkvu nešto hrabriji, nego kad je ušao. Gledajući u pod htio je izbjeći ponovni razgovor sa staricom na ulazu, ali ona za njega ionako nije više imala interesa jer je listala *Playboy*. „Ludnica“, pomisli Charles i nastavi svojim putem.

Nakon što je kupio veliki buket crvenih ruža i sjemenke za golubove, Charles se zaputi prema klupici gdje se trebao naći s Ophelijom. Osjećao se poput neba pred oluju. Stigao je do klupice u četrnaest i pedeset. „Još deset minuta“, pomisli i sjedne, u jednoj ruci držeći cvijeće, u drugoj smeđu kartonsku vrećicu. Htio je zapaliti cigaretu, ali se predomisli. Nije znao puši li Ophelia pa bi joj možda smetalo. U nedostatku boljeg rješenja počne cupkati nogom. Nakon što mu je to dosadilo, pogleda na sat koji je pokazivao 14 i 53. Oko sebe je vidio jedino djecu u igri, tinejdžere koji se sretno i bezbrižno grle, tu i tamo koju stariju osobu u svom sporom kretanju. Pogledao je ponovno prema nebu; iako su se oblaci primakli suncu, bio je gotovo siguran da neće biti kiše.

Kada je ponovno pogledao u desnu stranu, ugledao ju je kako se približava sigurnim korakom. Bilo je 14 i 55 i odjednom je sve krenulo po krivu: grč u želucu postao je toliko snažan da je Charles poželio da se nalazi u situaciji u kojoj bi mogao zaplakati i kakati istovremeno. Kroz glavu su mu sijale bolne adrenalinske munje kao da je drogiran, a srce mu je počelo pumpati krv dvostruko, trostruko brže.

- Evo je, dolazi - rekao je slabašnim šapatom ranjenog čovjeka, ustao i krenuo prema Opheliji koja se, nakon što ga je ugledala, osmjehnula osmijehom koji je Charlesu u trenu zavidao sve emocionalne rane i izliječio sve unutarnje bolesti i strahove. „Ako je ovo sreća“, stigao je još pomisliti, „mogu odmah umrijeti.“

- Dobar dan - reče Ophelia i ponovno se nasmiješi niskom bijelih zubi.

- Ovo je za tebe... Vas - reče zbunjeno Charles i drhteći pruži ruže Opheliji.

- Oh, hvala ti. A ovo? - upita pokazujući na smeđu vrećicu. - I to je za mene?

- Ovaj... ne, zapravo, to su sjemenke za golubove.

- Ah, tako - tužno reče. - Znači, samo ruže? - reče i nasmije se.

- Ovaj, oprosti...

- Šalim se. Imam i ja nešto za tebe, ali hajdemo prvo sjesti.

- Savršeno te razumijem - reče Charles i sjeti se da se to možda ne odnosi na njega. Još je nedavno trčao sav zapišan kroz grad bježeći od doktora Stewarta.

Sjedili su na klupici jedno kraj drugo bez ijedne izgovorene riječ ili pokreta tijela. Charles je bio toliko preplašen i samo je plitko disao dok mu nije nestalo zraka pa se zakašljao dok nije pomodrio.

- Pa onda, hoćemo li nahraniti te golubove ili što? - upita Ophelia.

On izbacila iz vrećice šaku sjemenki. Golubovi se nisu dali omesti nikakvom neugodnom stidljivošću, već su u velikom broju navalili na svoj neočekivani obrok.

- Ti se uglavnom sa svime slažeš? - upita ga kroz osmijeh.

- Slažem - započne Charles pa naglo zastane. - Pa samo ako mi je u nečijem društvu ugodno.

- Misliš na društvo golubova?

- Ne na golubove, ovaj... da i na njih, ali prvenstveno na tebe.

- Dosta sigurno to tvrdiš, iako me još ne poznaješ, ali valjda ste vi pisci takvi. Vi možda znate bolje.

- Valjda - nesigurno reče Charles i pokaje se što joj je ikada rekao da je pisac.

- Kad smo već kod pisanja - nastavi Ophelia. - Evo nešto i za tebe - iz torbice izvadi olovku od crne keramike ukrašenu srebrnom drškom i srebrnim rubovima. Charles nije znao što bi rekao.

- Hvala - odluči se za najjednostavniju opciju. - Hvala ti puno, jako je lijepa.

- Za nekog tko je skoro žrtvovao svoj život samo da me vidi, to je premali poklon.

- Tko je žrtvovao svoj život? - njegova logika zaključivanja u ovakvom stanju bila je ozbiljno narušena.

- Zabavan si i to mi se sviđa, jer je smijeh ono što mi najviše treba.
 - Hvala – zadovoljno reče Charles, sretan što joj je uspio dati ono što joj treba.
 - Dugo si u domu? – upita ga Ophelia.
 - Ne, godinu dana i shvatio sam da je to ugodna promjena nakon svega što sam prošao u životu. Ti?
 - Dvije godine. Prva je još bila kakva-takva, a druga je katastrofa – reče Ophelia i osmijeh nestane s njena lica.
 - Žao mi je što to čujem.
 - Proći će i to – reče i nasmiješi se. – Nego, zašto bi samo ptičje proždrljivice jele? I ja sam gladna. Hoćemo li ići nešto pojesti?
 - Slažem se... ovaj, da! Može, tu blizu ima restorana, valjda je neki od njih dobar – reče i ustane, pruživši ruku Opheliji.
- Ušli su u restoran znakovitog imena *1st Date* i izazvali veliku pozornost ostalih gostiju kao najstariji potencijalni par u restoranu. Ako je to i primijetio, Charles jednostavno nije registrirao. Nije se mogao usredotočiti ni na što i to ga je izluđivalo. Stalno je strepio od neke pogreške zbog čega je od željenog samopouzdanja pružao upravo suprotni dojam.
- Dobar dan – reče mlada konobarica srednjeg rasta i smeđe kose zavezane u konjski rep. Njezin naglasak odavao je slavensku pripadnost. Charles pogleda u pločicu s imenom i pročita ime Kata.
 - Izvolite? – upita Kata.
 - Dobar dan i vama – pristojno odgovori Ophelia dok je Charles i dalje gledao u pločicu s imenom.
 - Stol za dvoje, pretpostavljam?
 - Odmah ću vas odvesti – Kata im pokaže put prema stolu koji se nalazio tik do velikog prozora s pogledom na sivu i užurbanu glavnu ulicu. – Izvolite.
 - Hvala vam najljepša – ljubazno doda Charles i izvuče stolicu Opheliji, a onda i sam sjedne

nasuprot njoj.

- Lijepo je ovdje, sviđa mi se. Tebi?

- Je, lijepo je. Oprosti, ali moram na WC – Charles brzo ustane i udalji se od stola. Nije stvarno imao potrebu, već se išao umiti i pokušati se koncentrirati. Iako je do sada sve išlo prilično dobro, Charles je umislio da je katastrofalno.

- Oprosti – reče Charles.

- Naručila sam nam dva whiskeyja. Inače ne pijem, ali vidim da bi tebi dobro došao jedan.

- Zašto? – upita.

- Pa ne znam jesi li primijetio, ali izgledaš prilično napeto. Ili se možda varam?

- Pokušao sam improvizirati, ali jednostavno nije uspjelo.

- Valjda sam previše uzbuđen – brzo to izgovori i skine sako, nespretno i nezgrapno i na trenutak mu sklizne iz ruku, a iz prednjeg džepa na stol padne kutija *Viagre*. Kata, koja je upravo pristizala stolu, počne se smijati i nešto glasno reče na nekom od slavenskih jezika što je uspjelo nasmijati i konobara na šanku.

- Ovo nije moje – brzo reče Charles.

- Ne, ispalo je iz mog džepa – reče Ophelia kroz smijeh.

- Ne, zaista.

- Vidim da si poprilično uzbuđen zbog mene – reče Ophelia.

- To je za Wilsona, onog mog prijatelja. Vidjela si ga jučer.

Charles brzo spremi *Viagru*. „Wilsone, ti si mrtav čovjek“, imao je taman vremena pomisliti.

- Oprosti – reče Charles.

- Sve je u redu.

- Ali želim objasniti – reče Charles i započne priču o Wilsonu i Olivi, što mu je konačno pomoglo da se malo opusti. Sve je istresao iz sebe, sve što se dogodilo otkad je Oliva stigla u dom. Ophelia se nije prestajala smijati i Charlesa to dodatno ohrabri. Što više, toliko se

glasno smijala da je izazvala zavist kod mlađih gošća čiji se pratioci i nisu pokazali nekim zabavljačima.

- A ja sam pomislila da ste ti i Oliva par - kroz smijeh i suze reče Ophelia.

- Ma ne, ne - reče s gađenjem Charles. - Oliva je bila tu da te učini ljubomornom.

Ubrzo je Kata donijela hranu: zelene rezance s plodovima mora za Opheliju, a za Charlesa svinjski odrezak s krumpirom, što je bilo i Katino omiljeno jelo, barem je tako tvrdila.

- Hvala ti na divnom popodnevnu - reče Ophelia.

- Toliko sam te želio vidjeti da bih učinio i puno više da bih to dobio - pocrveni i spusti pogled. Ona ga preko stola uhvati za ruku i kroz njega prođu milijuni sitnih trnaca ugođe.

- Sada znam da sam dobar život spasila.

- Moj je život sada u tvojim rukama - reče Charles. - Znaš kako to ide... - nasmije se.

- Ti si uvijek bio ovako sam ili?

- Da - odgovori i ponovno pogleda u pod. - Ali želim to promijeniti.

- Jesi li svjestan situacije i obaveza koje dolaze kada se s nekim vežeš?

- Pa i ne, ali ti mogu obećati da ću se truditi.

- Onda dobro - reče Ophelia i nasmije se. - Želiš li još malo prošetati?

- Slažem se - reče Charles odlučno kroz smijeh.

Njihove ruke razdvojile su se jedino dok su se oblačili i izlazili iz restorana, potom su se ponovno spojile, prstiju isprepletenih poput dječice kada prolazi pored uklete kuće.

- Ja... nisam uvijek bila sama. Moj suprug Max preminuo je prije desetak godina, ali razveli smo se mnogo prije. Nismo imali lijep zajednički život, ali smo na svijet donijeli prelijepu kćer Lauru... - Ophelia zastane.

- Gdje je sada Laura?

- Nisam sigurna - tužno odgovori Ophelia. - Već godinama ne priča sa mnom i ne dozvoljava mi da vidim unuku Sharon. Ophelia zaplače. Charles je zagrlj i ona počne plakati još više.

- Ja... - reče Charles - ja ću ti pomoći da ih ponovno vidiš, i bit ću uz tebe - reče, a Ophelia ga zagrlila još snažnije. Kada je zagrljaj malo popustio, pogledali su se, a trenutak kasnije usne su se spojile u poljubac. Nakon poljupca zagrlili su se još jače i strastvenije dok su se u pozadini, na rijeci, patke glasale svojim jezikom, a gore na nebu tamni oblaci gromom najavili svoju sve bližu prisutnost.

- Oprosti što sam se rasplakala.

- Ako mi je to pomoglo da te poljubim, a mislim da jest, sve u redu.

Još su tako šetali kojih pola sata, uglavnom šuteći, zamišljeni, ali zadovoljni. Ruke su im bile čvrsto spojene, a gdje god bi se i zagrlili.

- Ti si dobra osoba - reče Ophelia.

- Nedavno samo još bio nepodnošljiv i, zapravo, ne znam čime sam zaslužio što sam sada ovdje u tvom zagrljaju.

- Ne vjerujem ti, ali želim da mi sve ispričaš.

- Hoću jednom, samo ne danas, ne želim sve pokvariti.

Večer se spustila brže nego su očekivali. Charles je Opheliju dopratio do autobusne stanice.

- Mislim da je bolje da se još neko vrijeme ne pojavljuješ blizu *Orange Housea*.

- Ako ti tako želiš, ali moraš znati da me nije strah.

- Znam da nije, ali ne želim pokvariti ovaj dan.

Usne im se ponovno spoje.

- Vidimo se sutra?

- Isto vrijeme, isto mjesto?

- Dogovoreno! - reče Ophelia i uđe u autobus.

- Ugodna vožnja i slatki snovi! - vikne joj Charles.

- I tebi slatki snovi! - odgovori Ophelia i vrata autobuse se zatvore, a Charles sumanuto počne mahati kao da je neće vidjeti stoljećima.

Odjednom je bio prazan kao da mu je netko iščupao sve vitalne organe, osim srca koje je boljelo i mozga koji je proizvodio osjećaj tuge.

Sretan sam što sam živ, i ponosan što sam se uspio promijeniti“, pomislio je. Nije se više ljutio ni na koga, želio je svima pokazati svoju sreću, ali na ulici gotovo i nije bilo nikoga. Kiša je počela rominjati, a mrak se spustio brzinom svjetlosti. Sjedio je sam na autobusnoj stanici, a nešto kasnije sjedio je sam i u autobusu. Razmišljao je o današnjem danu. „Najsretnijem danu mog života“, pomislio je. „'Slatki snovi' – poručila mi je“.

GLAVA ŠESNAESTA

U dom je stigao oko dvadeset i petnaest i odmah otišao u sobu koja je odjednom više ličila na klaustrofobičnu grobnicu nego na životni prostor u kojem je proveo godinu dana. Bio je ispunjen, emocionalno nabijen i imao je osjećaj kako će ta mračna prostorija iz njega izvući svu ljubavnu energiju.

Odluči otići na večeru. Nakon svega što mu se danas dogodilo, osjećaja straha, uzbuđenja, ukočenosti i drugih neugodnosti, apetit mu se otvorio. Uđe u blagovaonicu, glasno i veselo pozdravljajući sve oko sebe te se zaustavi pored mjesta gdje je sjedio Wilson.

- Dobar dan - reče i sjedne.

- Ma vraga je dobar - ogorčeno će Wilson. - Moram na dijetu.

- Zašto?

- Olivina naredba. Rekla mi je da sam predebeo i da izgledam očajno. I još je dodala da će me riješiti dlakavosti po tijelu, samo još nije smislila kako.

- Jednostavno - hladno će Charles. - Voskom. I to vrućim!

Wilson se zakašlje i umalo ne povrati u tanjur.

- Istina, ljubav boli, ali da će boljeti baš tako...

- Kako koja vrsta ljubavi, prijatelju, kako koja - znalački će Charles. - Nego, kupio sam ti one tablete.

- Hvala ti - uzbuđeno će Wilson. - Daj da odmah popijem jednu pa će mala onda vidjeti tko je pravi muškarac.

- Wilsone, molim te, zar ne vidiš da jedem.

- Ah, da, oprosti. A to za vosak, ti to ozbiljno?

- Najozbiljnije.

- Jebo te pas! - reče uplašeno Wilson i napusti blagovaonicu dok je Charles ostao za stolom s

ogromnim smiješkom na usnama.

Nakon večere odlučio je da će otići do dnevnog boravka pogledati vijesti. Sjeo je pored Marthe koja ga, vidjevši ga nasmiješenog, odmah upita:

- Riješio si se Olive pa ti je lakše, ha, mornaru?
- Nisu ni mornari što su nekad bili.
- Kad bih barem ja bila te sreće da je se riješim. Iako, moram priznati, sada je stalno u Wilsonovoj sobi.
- Pletu ljubavno gnijezdo - cinično će Charles.
- Ma pletu ljubavno govno, senilno i impotentno.
- Ti već sve znaš?
- Zaboravio si s kim pričaš. Ipak sam ja 'netko' u ovom domu - važno će Martha. - Što si ti danas tako poletan?
- Konačno sam prebolio Olivu i sada se ponovno osjećam kao čovjek. Nego bolje je da krenem, Wilson će me tražiti.
- A jel', a zašto? - radoznalo će Martha podižući obrvu.
- Kupio sam mu lijek za impotenciju pa će doći po njega - reče Charles i počne se smijati, u čemu mu se pridruži i Martha.
- Meni se čini da će Wilson poševiti jedino konjiće, ako i to uspije - reče Martha.

U sobi je bilo hladno i vlažno. Charles zatvori prozor i upali grijanje.

- Sada bi trebalo biti bolje, zar ne, Max? Max mu ne odgovori ništa. Gledao ga je neko vrijeme, a potom ponovno otvori prozor. Duboko je uzdahnuo svježi kišni zrak i zapalio cigaretu. Mislio je na Opheliju i sve što se danas zbilo među njima. Magla se večeras spustila na grad i više nije vidio svjetla grada, ali svejedno pošalje poljubac u pravcu *Orange Housea*. To mu je postao ritual.

- Do sutra, ljubavi - reče na glas.

- Koje ljubavi? – upita Wilson. – Ako si se opet zakačio za Olivu, znaj da je ona sada moja i...
- Rekao sam „Do sutra, ljudovi“.
- Koje ljubavi? – uporno će Wilson zaškiljivši na jedno oko.
- Nećeš nikome reći?
- Ni riječi, časna penzionerska – reče Wilson i prekriži srce.
- Ako samo zucneš, svima ću razglasiti sve o tebi i tvojoj dlakavosti, vosku, *Viagri*, Olivinim govnicama, sve... Jel' ti jasno?
- Aha – reče uplašeno Wilson.
- Ophelia koju si vidio jučer.
- Ona protestantkinja? Pa ti nisi normalan. Mislim, dobra je za maznuti, ali vezati se s protestantkinjom i zvati je „ljubavi“? Bljak!
- Wilsone, pazi na jezik!
- Zašto? Jel' mi opet onako bolesno bijel?
- Ona je moja djevojka i prema njoj ćeš se odnositi s poštovanjem!
- Ja ne poštujem protestante. Ja ih mrzim!
- Tvoja stvar, a to s kim sam ja je moja stvar. Jel' tako?
- Tako je.
- Eto, drago mi je da smo to riješili.
- I meni, sad mi daj tablete.
- Sretno – reče Charles i uzme kutijicu s *Viagrom*. Jedan blister s tri tablete zadrži za sebe. – Evo, ugodnu zabavu.
- Uzeo si mi ih pola? – začuđeno će Wilson.
- Da, pa i meni će sad trebati, a uostalom, ja sam ih i kupio.

- Dao bih ti ja novce, samo nemam sad.
- Ne trebaju mi tvoji novci, Wilsone.
- A trebaju ti moje tablete, ha?
- Naše tablete, Wilsone. To su od sad naše tablete.
- Nego, idem ja sad i javim ti kako je prošlo.
- Ajde, sad, i pazi gdje svršavaš – s podsmijehom će Charles.
- Zašto? – začuđeno će Wilson.
- Pa zbog djece, jebote!
- Ne brini, neću po djeci, njih ionako nema u domu.

Wilson konačno zatvori vrata.

Charles zapali još jednu cigaretu i zagleda se u maglovitu noć. Kad je završio s cigaretom, odluči da će večeras pisati pa sjedne za radni stol, uzme notes i olovku.

Ulomak iz Charlesove autobiografije:

Moj moto bio je da je život prazna crna kutija u koju svjetlost rijetko dopire. Ključno je sada razumjeti da je tako bilo nekad. Sada više ne mislim tako. Život je...

Uto ga prekine kucanje. Charles brzo spremi notes u ladicu i vikne: – Naprijed!

Bio je to Wilson.

- Što je sad? – iznervirano će Charles. Taj Wilson bio je gori od djeteta. Dvostruko barem.
- Ne znam – odgovori Wilson.
- Dobro, Wilsone, reci mi što hoćeš?

- Ovaj... - započne. - Kako se uzimaju te tablete? Oralno ili analno?
- Pa oralno valjda, debilu, nećeš ih valjda u šupak gurati?!
- Mislio sam... ko čepiće, znaš one za probavu...
- Wilsone, jel' moram baš sve o tebi znati?
- A tko ih uzima?
- Kako misliš tko?
- Ja ili Oliva?
- Pa jel' se može Olivi nešto dignuti?
- Pa nema šta - skrušeno će Wilson.
- E, pa onda, šta me pitaš?!
- Pa ovaj... - zastane. - Oliva je već popila jednu.
- Ona je popila *Viagru*?
- Pa nije baš popila. Više ju je, kako se kaže, uzela analno.
- Molim?!
- Da bolje djeluje, tako je rekla, ali ja baš nisam siguran pa sam te došao pitati. Da li da i ja popijem jednu ili da je uguram iza?
- Pa popij je, idiote, već sam ti rekao.
- Dobro, dobro, vidim da si zbog vlastite nejebice nervozan. Ugledaj se na mene - odgovori Wilson i zalupi vratima sobe.

Charles je još neko vrijeme u nevjerici gledao prema vratima, ali konačno odluči nastaviti pisati.

Ulomak iz Charlesove autobiografije:

... duga i sumorna jesen, nakon koje neminovno slijedi proljeće. Samo u mom slučaju neće više biti ljeta. Pa niti jeseni. Nakon mog proljeća uslijedit će zima, ali nije me strah jer znam da će me ljubav prema Opheliji držati do samog kraja. Ljubav je proljeće života, veselo i šareno, toplo razdoblje bez kojeg ništa ne bi imalo smisla. Možda sam patetičan, ali nemojte zamjeriti zaljubljenom starcu jer ljubav ima isti učinak zaludenosti kod mladih i kod staraca.

Oko dva ujutro u sobu mu ponovno ušeta Wilson.

- Charles, jesi budan? - prošapće. - Charles nije spavao, ali se vješto pravio.

- Što opet hoćeš? - tobože omamljeno je mrmljao.

- Upali svjetlo pa ću ti reći.

Charles ga poslušao i upali lampu. Prenerazi se kad ugleda Wilsona u donjim gaćama.

- I? - upita Charles.

- Gledaš u novog Wilsona - ponosno će s osmijehom od uha do uha iza kojeg nije bilo ničega osim crne rupe.

- Pa ne bi se baš moglo reći da si novi.

- Ha, ha, ha, ha - Wilson se nasmije od srca. - Varaš se, prijatelju. Više nisam djevac!

- Pa čestitam prijatelju - nezainteresirano će Charles.

- Ove tablete su odlične. Daš mi još jednu?

- Wilsone, pretjeruješ, nemaš više 40. Srce će te, a ionako ti sada neće pomoći. Čak i ako te srce ne izda, tvoj mali prijatelj hoće, nije tableta čarobni štapić.

- A Oliva će biti razočarana. Ona nije došla do kraja, tako je rekla. Ja sam se malo previše uzбудio oko tih tableta i svega. Prvo se nije događalo ništa, ali onda odjednom sve! Rekla je da će me kastrirati ako se to još jednom ponovi.

- Previše informacija na prazan želudac. Odi u svoju sobu, Wilsone. Oliva je ionako već sigurno zaspala.

Kada je Wilson napustio sobu, s uzdahom je ugasio svjetlo i nemirno, ali uspješno usnuo.

Nova noćna mora stigla je nenajavljeno. Opet se nalazio pod snježnim nebom i bilo mu je hladno, jako hladno. Disao je, a para koja mu je izlazila iz usta i nosnica nije bila prozirna poput halje njegove pratiteljice. Charles je trčao i trčao, mislio je da više neće moći pobjeći. Okrenuo se iza sebe i nije vidio nikoga, samo šumu i dobri stari šljunčani put, ali znao je da mora bježati jer ona je bila tu negdje – Smrt je bila tu negdje, sveprisutna. „Šuma, konačno šuma“, pomislio je dok se približavao prvim krošnjama zimzelene šume i bijelom netaknutom snijegu na njezinu tlu. „Šuma, o da, šuma... i snijeg, bijeli“, iscrpljeno je ponavljao u mislima mantru i taman kad je teškim korakom kročio unutar nevidljive granice šume, iza jednog podebljeg debla iskoči Ona i prepriječi mu put svojom kosom.

- Bu! - hukne Smrt, a Charles stane ukopan. - Bu, rekla sam - ponovi Ona svojim ledenim glasom koji je na vrhovima grana stvarao ledene sige.

- Čuo sam te i prvi put - odgovori Charles glasom koji nije pripadao njemu.

- Obično se ljudi uplaše kad im netko kaže „Bu!“

- Ja nisam običan čovjek - odlučno će Charles.

- Znam to, pa samo za tako neobičnog čovjeka spremam neobičan svršetak.

- Misliš završetak jer svršetak s tobom nema baš nikakve veze.

- Ha, ha, ha. Zabavan si - nasmije se Smrt i pokaže svoje trule zube. - Bježiš negdje, ha?

- Ne, nego se rekreiram.

- Pa jasno, čovjek u tvojim godinama mora paziti na zdravlje, nikad ne znaš što ti se može dogoditi i skončati tvoj bijedan život.

- Ja sam barem živ za razliku od tebe!

- Ha, ha, pa što ti misliš zašto sam ja ovdje? - upita sada strogo Smrt.

Charles ne odgovori, već osjeti toplinu među nogama. Koliko god osjećaj bio neugodan, bi mu drago jer je to značilo da još uvijek obavlja vitalne funkcije. Znači, ipak je bio živ. Barem za sada.

- Misliš da se igram skrivača s tobom? - upita Smrt. - Odgovori! - vikne glasom koji zatrese tlo pod njihovim nogama.

- Ne, ne... - promuća Charles.

- Pogrešan odgovor - reče Smrt i ponovno se nasmije stravičnim smijehom. - Ja se igram s tobom, a ti si nesvjesno prihvatio igru. Kako zabavno! - reče pa poput male djevojčice skoči i zavrti se u zraku. - A sada bježi, bježi prije nego li te ulovim - gotovo pjevno nastavi Smrt od čega se Charles naježi i konačno probudi.

Stvaran element ove more bilo je Charlesovo mokrenje u krevet.

- Ah, ne opet! - legne na leđa moka od znoja i pišaline. Bilo je sedam i četrdeset sedam i dan je već svanuo. Charles odluči još malo ležati u miru prije nego što će morati ponoviti prevaru za njegovateljice.

Razmišljao je o noćnoj mori. „Postaju sve realističnije i duže“, mislio je, a onda je tijekom misli preuzela Ophelia i pripreme za njihov današnji sastanak. Kada je konačno odlučio ostati, ostavivši taman dovoljno vremena da se presvuče, u hodniku začuje muške i ženske vriske. Čovjek je mogao pomisliti da nekoga kolju. Kakofonija vriske i smijeha stvarala je prilično konfuzan dojam tako da Charles nije znao čeka li ga vani smrt, napad protestanata bojnim otrovom ili nešto treće.

GLAVA SEDAMNAESTA

Prije nego li je napustio sobu, sakrio je mokraćom natopljenu pidžamu i posteljinu ispod kreveta. Dok se ustajao iz klečećeg položaja, oslanjajući se o krevet, primijeti da je ladica noćnog ormarića otvorena. Bio je siguran da ju je zatvorio nakon Wilsonovog noćnog posjeta. Zaviri unutra i primijeti da nešto nedostaje – *Viagre* više nije bilo.

- Wilsone, jebem li ti sve na svijetu! - ljutito izgovori naglas. „Dobro, sve osim Olive“, pomisli i izjuri u hodnik gdje ga je dočeka neponovljivi prizor.

Wilson je ležao na podu, potpuno gol i previjao se vrišteći, rukama pokrivajući međunožje, a kroz prste mu je curila krv. Pokraj njega je stajala Oliva u svom kožnom korzetu, a u ruci je držala drobilicu za orahe. Okupljeni stanari, svi pokretni i neki manje, bili su podijeljeni u svojim reakcijama: neki su izbezumljeno vrištali, dok su se ostali smijali.

- Charles, prijatelju - promućao je Wilson. - Pomozi mi, molim te.

Charles, koji je na trenutak zaboravio da se ljuti na Wilsona zbog *Viagre*, sagne se i upita: - Pa, dobro, Wilsone, što se dogodilo? - zabrinuto upita Charles.

- Neće da se spusti!!! Popio sam sve *Viagre*!

- Nevjerojatno!

- Ali kako ću pisati? Ja jednostavno ne mogu ovako živjeti - reče i zaplače.

- Prijatelju, djelovanje tablete će sigurno proći, ali zašto krvariš?

- Zbog Olive - promuća Wilson.

- Nemoguće da Oliva ima menstruaciju?! - zbunjeno reče Charles.

- Ma nema menstruaciju, nego drobilicu!

- Oliva! - drekne Charles. - Što si uradila?

- Pokušala sam mu ga malo stisnuti, znaš da se skupi.

- Glupačo, pa nisu to orasi, da ih drobiš!

- Prijatelju, ne razgovaraj tako s mojom zaručnicom!
- Ma jebala te zaručnica!
- Već jesam, već jesam! - kroz smijeh će Oliva.
- Sljedeći put se posluži motornom pilom - ljutito nadoda Charles.
- Ili jednostavnije sjekirom! - ubacila se Martha, koja se ludo i nezaboravno zabavljala. - Panj i ne zaslužuje bolje.
- Prijatelju - promuca Wilson. - Jel' stiže doktor?
- Evo ga, dolazi - reče Martha i brzo se probije u prvi red do Charlesa kako bi imala bolji uvid u cijeli događaj.
- Mjesta, mjesta - vikao je doktor Steve Stevens, noseći u svojoj sijedoj bradi tragove prekinutog doručka, kajgane i komadića slanine. - Auu! - reče doktor, ugledavši Wilsona. - Auuu! - reče kada je pogled skrenuo na Olivu u kožnom korzetu.
- Doktore, prestanite se iščuđavati i pomognite Wilsonu, vidite da krvari!
- Auu! - reče Stevens i nastavi:
- Jao! - zajauče Wilson, iako ga doktor još nije ni taknuo.

Charles se malo odmakne od sve te zbrke i ugleda upravitelja kako trči u pratnji pravih doktora koji su po dolasku udaljili doktora Stevea i rastjerali znatiželjnu gerijatriju s hodnika. Wilsona su plegli na nosila i žurno odveli u bolnicu. Charles, koji se u međuvremenu vratio u sobu, gledao je kako se kola hitne pomoći udaljavaju i brzo nestaju u jutarnjoj magli. Oliva, Martha i upravitelj utrpali su se u službeni Fiat *Uno*. „Vjerojatno idu u bolnicu“, pomisli Charles, „mogao bih i ja otići do Wilsona, tek je 10 i pol, a dobro bi mi došlo da ubijem vrijeme.“ Charles zapali cigaretu i napravi plan. Baci još jedan kratki pogled na maglovito jutro pa se odjene i napusti sobu.

Brzo je stigao autobusom do centra te se zaputi u robnu kuću. Nakon svih ovih godina Charles je odlučio kupiti novo odijelo jer sada se situacija iz temelja promijenila. On je sada volio i brinuo se za nekoga. Prvi preduvjet, kojim bi nesmetano to činio, bio je voljeti i brinuti se o sebi. Prije nego je otišao u robnu kuću, sjeo je u jedan mali kafić na doručak. Zbog Wilsona je propustio doručak i bio je gladan. Naručio je sendvič s pršutom i sirom te

veliki *cappuccino* i sjeo sam do prozora kako bi ponovno uživao u danu. Magla je gotovo bila poražena sve jačom najezdom sunčevih zraka i dan je postajao sve topliji.

U robnoj kući vladala je gužva i to ga na trenutak obeshrabri, no svejedno odluči nastaviti sa svojim planom pa krene lutati pokraj šarenih izloga, probijajući se i izmičući ljudima koji su hipnotizirani neonskim svjetlima gledali jedino u njih, nikako kuda hodaju.

- Oprostite! - reče iznervirano Charles jednoj gospođi koja ga gurnula ramenom i ne osvrnuvši se. U sljedećem je trenutku već bolno zajauknuo kada se nečije dijete zabilo glavom ravno u prepone. Dijete, curica od dvije-tri godine pala je na stražnjicu i zbunjeno pogledala svojim krupnim smeđim očima. Charles se sagne da bi je pridignuo, a ona mu reče:

- De-de - i nasmije se punim obrazima, otkrivajući tako i dva podbratka viška.

- Hej, mala - reče Charles.

- De-de - odgovori curica i prasne u smijeh. Charles je nježno primi za ruke i pridigne na noge. Pogledom potraži mamu ili tatu, ali nikoga nije ugledao.

- A gdje je ma-ma?

- Pi-pi - reče curica.

- Ah, mama je na pi-pi?

Curica zavrti glavom i nasmije se.

- Ne mama, Sara pi-pi - i pokaže na sebe.

- Ne, ne, Sara pi-pi poslije kada dođe mama - panično će Charles koji je zatomio poriv da odmah utekne te ponovno pogledom potražio Sarinu mamu.

- Sara pi-pi - reče već pomalo razdražljivo curica.

- De-de te ne može odvesti na pi-pi jer će tvoja mama misliti da sam pedofil - ozbiljno će Charles.

- Fil - ponovi Sara.

- Da, fil - potvrdi Charles i uto se pojavi Sarina mama, žena od svojih 30-ak godina, koja se

trudila izgledati barem upola mlađe. Bile je odjevena u kratku traper suknju, kratku bijelu bundicu i bijele krznene čizme. Njezina duga smeđe-crvena kosa nije uspješno sakrivala sve kozmetičke preparate koje je nosila na licu poput biste od bijelog mramora.

- Sara, Sara! - viknula je i ne odveć panično dok je u rukama nosila nekoliko vrećica s oznakom DG.

- Ma-ma - reče Sara i oblim ručicama pokaže u njenom smjeru.

- Oh, tako sam se zabrinula za tebe! - pridigne Saru k sebi. - Hvala vam, gospodine...

- Charles - nadoveže se.

- Da nisi više nikada tako odlutala! Zločesta mala - reče Sari. - Oprostite i hvala vam još jednom.

- Nema na čemu - ljubazno će Charles i mahne Sari koja mu je uzvratila pozdravom i veselo počela vikati: - Fil, fil, fil, fil.

- Sara, što to pričaš? - upita je mama i sumnjičavo pogleda u Charlesa te prozbori kroz zube: - Ne približavajte se više mom djetetu, vi stari pervertitu!

- Ali, gospodo... - zbunjeno će Charles.

- Udaljite se prije nego počnem vrištati.

- Ovo je džungla! - reče glasno i pohita na prvi kat potražiti trgovinu s odijelima.

Gledao je izloge i gubio se; nakon što je dva puta prošao cijeli prvi kat, na kojem su se uglavnom nalazili butici s odjećom, odluči ući u onaj najjednostavnijeg naziva, *New Man*. Nije niti zakoračio, a pred njim se stvorio sredovječni prodavač tankih crnih brčića i crne kose briljantinom zalizane unatrag.

- Oh, zgodni gospodine - kaže i previše oran prodavač te se nasmije i rukom prekrije usta.

- Trebam novo odijelo - strogo i šturo reče Charles.

- E, onda ste baš na pravom mjestu - reče prodavač imenom Robin. - Ja volim kada su stvari na pravom mjestu - reče i nasmije se piskutavim tonom pokvarene trube automobila marke *Yugo*.

Robin ga nježno potapša po ramenu. Charlesu u hipu kroz misli proleti pomisao o mogućim spolnim i inim bolestima koje se mogu prenijeti rukom. Iako se niti jedna od njih ne prenosi na taj način, on svejedno ustukne korak unatrag.

- Pođite za mnom - okrene se na peti i zaputi prema unutrašnjosti butika, koketno hodanjem naglašavajući svoju stražnjicu, upadljivo upakiranu u uske crne traperice. - Ta-da - slavodobitno vikne Robin. - Ja bih vam od prve preporučio ovo zgodno odijelce ovdje - reče i rukom pokaže na bijelo odijelo.

- Ne, ne - gadljivo će Charles.

- Baš bi vas bilo lijepo vidjeti u njemu. A i bez njega! - reče i ponovno se zahihota.

- A ovo? - reče i pokaže na svijetloplavo odijelo s tankim crnim prugicama.

- Mislim da mi to ne bi odgovaralo.

- Ali pogledajte se samo - uzbuđeno će Robin. - Vama treba promjena - reče pretjerano naglašavajući posljednju riječ. - Pro-mje-na! - ponovi.

- Pa... a da ipak ostanemo samo na odijelu. Može ono tamo?

- Koje? - radoznalo će Robin.

- Ono tamo na lutki - pokaže na crno odijelo s bijelim prugicama.

- Pingvinsko - s negodovanjem će Robin.

- Ako sada nalikujem medvjedu, zašto ne bih pokušao s pingvinom? Oni tako zavodljivo hodaju.

- Ah, vi ste zločesti - reče tobože uvrijeđeno Robin. - Sačekajte me kod kabine.

- Moj broj je... - krene Charles.

- Što vi mislite da vas ja već nisam dobro odmjerio? Jedino ako ste htjeli reći svoj broj telefona...

- Nemam telefon! - ispali Charles.

- Pih! Pitam se imate li uopće i za odijelo - reče i udalji se. Charles je još nekoliko trenutaka

ostao stajati na mjestu pa krene prema kabini broj 2.

- Evo me - veselo će Robin, trčeći s odijelom u ruci.

- Hvala - reče Charles i uđe u kabinu, a za njim uđe i Robin. - Oprostite - reče Charles. - Ali zašto ste vi unutra?

- Pa da vidim kako vam stoji. To je moj posao, sjećate se?

- Mislim da ću ipak sam provjeriti kako mi pristaje - reče najljubaznijim mogućim tonom iako bi mu radije zavrnuo vratom.

Kada je obukao novo odijelo, morao je odati priznanje Robinu. „Mjere je savršeno pogodio“, pomisli i pomakne zastor. Ispred kabine ga je čekao nitko drugi doli uvrijeđeni Robin koji, kad ga je ugledao, zaboravi na ljutnju i oduševljeno reče:

- Oh, pa vi izgledate fenomenalno. Prosto mi nešto prostruji kroz tijelo kada vas gledam!

- Ovaj, da... Trebao bih još... - započne Charles.

- Znam, znam, košulju - reče, pružajući tamno sivu košulju koja je savršeno pristajala uz odijelo.

- Sad ćete biti kompletni poput mačora u veljači - reče Robin i kreštavo se nasmije.

- Hvala - škrtio će Charles i navuče zastor kabine.

Pokazalo se da je Robin opet imao pravo. Odras u ogledalu jednostavno nije odavao istog Charlesa i on istog časa odluči baciti staro odijelo i nikada ne izlaziti iz novoga. Izašao je iz kabine i začuo Robina kako fućka za njim.

„Da mi nije ovoliko pomogao, sigurno bih ga ubio“, pomisli Charles više reda radi, nego li je zaista inzistirao na tome. Podmirio je račun, ostavio Robinu napojnicu od 10 funti pod uvjetom da ovaj baci staro odijelo.

- Ah, ti rastanci su uvijek teški - reče Robin s izrazom tuge i koketno zatrepće.

- Kako koji - nadoveže se Charles, duboko uzdahne, brzo napusti butik, a robnu kuću još brže, gotovo trkom.

„Uh, koja džungla!“, pomisli kada se konačno našao u sigurnosti glavne ulice. Pogledao je

svoj odraz u izlogu poput srednjoškolca i zadovoljno se osmjehnuo. Iako je bilo hladno, pred njim je bio vedar i sunčan dan. „A sad pravac do Wilsona“, pomisli i uputi se prema glavnoj bolnici.

GLAVA OSAMNAESTA

Na putu do bolnice odmjeravao se u raznim izlozima i prozorima još desetak puta i činio je to primjetno, izazvavši pokoji osmijeh ili podsmijeh uglavnom mlađe ženske populacije. „Neka, neka, samo se vi smijte, glupače prazne balave“, pomisli kad je začuo zavodnički zvižduk zbog čega se refleksno okrene, više zbog navike nego znatiželje, i ugleda Marthu na drugoj strani ulice. Ona mu mahne i on krene prema njoj.

- Oho, koji komad, nema šta - reče posprdno Martha.
- Pa bilo je vrijeme da zamijenim ono staro odijelo - stidljivo će Charles.
- Mijenjaš li samo odijelo ili i nešto drugo? - upita Martha i digne svoje nacrtane obrve.
- Samo odijelo. Kako je Wilson?
- Više ne krvari, ali je i dalje spreman za noćnu akciju. Doktor kaže da bi ga mogle izjahati sve sestre u bolnici, a on bi i dalje bio oran - reče Martha i počne se glasno smijati. - Bolji je od seks predatora - nastavi kroz smijeh.
- Osim, dakako, ako Wilsonu ne otkáže „baterija“ pa ne otegne papke.
- Da, stvarno, tko bi rekao da je Wilson to u stanju - reče Charles više s osmijehom olakšanja, nego što se stvarno zabavljao.
- A ti? Kamo ćeš ti tako upicanjen? - znatiželjno će neumorna Martha.
- Pa kod Wilsona, gdje bih išao?
- Moš' si mislit. Kako hoćeš, sve ja prije ili poslije saznam.
- Ozbiljno ti kažem, idem kod Wilsona u bolnicu.
- Dobro, dobro, on ti je u sobi broj 13.
- Hvala - skrušeno će Charles. - Jel' tamo i Oliva?
- Imaš sreće, nije. Otišla je s upraviteljem i dalje napaljena poput svrake.
- Vidimo se u domu - reče i krene dok je Martha ostala na mjestu promatrajući ga.

- Nadam se našem domu - reče naposljetku.
- Nego kojem drugom?
- Prije ili poslije, ja uvijek sve saznam - nadoda i krene svojim putem.
- 'Prije ili poslije'... - raskrevelji se tiho da ga Martha ipak ne bi čula. - Vještica!

U sobi broj 13 bilo je mračno i tiho. Wilson je spavao na leđima, a Charles ga probudi glasnim smijehom koji nije mogao zatomiti vidjevši izbočinu u predjelu prepona.

- Ej, prijatelju - reče Wilson glasom pretjerano naglašavajući svoju bol i patnju.
- Kako si?
- Pa, eto, bolnički - tužno će Wilson.
- A kako je... hm, tvoja spravica?
- Nikad bolje - kratko će Wilson. - Nevjerojatno, ali nikad u životu nisam imao ovako dugačku erekciju.
- Naravno da nisi, Wilsone, ona je umjetno izazvana.
- Poput rasplodnog sam bika. Doktori kažu da sam medicinsko čudo i onda se počnu smijati. Oš' vidit? - upita ponosno.
- Ne bih, hvala - odlučno će Charles odgurujući se na stolici.
- E, pa to su bile dobre vijesti.
- A koje su loše?
- Oliva će me ostaviti.
- Ma daj, nije moguće.
- Je, je, rekla je.
- Ma što pričaš, vas dvoje se stvoreni jedno za drugo!
- To sam i ja rekao. Rekla mi je da sam niškoristi, ovakav u bolnici.

- Pa spustit će ti se valjda. Mora, Wilsone.
- Meni ne smeta, samo da nema tih sprava oko mene, čine me nervoznim. A i ne mogu se popišati.
- Sprave su tu da budu sigurni da sve radi kako treba, a za ovo drugo... bit će sve u redu, vidjet ćeš.
- Hvala ti, prijatelju. Hoćeš li, molim te, razmaknuti zavjesu da malo sunca uđe u sobu - Charles krene prema prozoru i povuče zastor kad začuje poznati glas.
- Vuk odijelo mijenja, ali ćud nikada - reče glas.

Charles se okrene, zaslijepljen od sunca, i nakon nekoliko sekundi razazna poznatu njušku nekoliko metara od sebe.

- Oh, to ste vi, doktore... hm, Stewart!
- Jeste li i vi ovdje zbog neke budalaštine?
- Ne, ne samo sam u posjeti prijatelju - reče Charles i prstom pokaže na Wilsona.
- Ah, staračka posla. Tijelo im ne da, a oni bi svejedno htjeli. Nadam se da ne međusobno.
- Zašto ne? - upita Charles.
- Molim? - namršti se Stewart.
- Mislim, ovo je slobodan svijet - nastavi Charles. - A našu ljubav ionako više ne možemo fizički prakticirati.
- Pa naravno - reče Stewart.
- Doktore... - pokuša se u razgovor umiješati Wilson.
- Samo budite strpljivi! - prekine ga Stewart i okrene se prema Charlesu.
- Oh, ma nisam mislio na to, kao što vidite uvijek postoji *Viagra*. Wilson, ljubav mog života, je bolestan.
- Ma bolestan, svi ste vi bolesni!

- Mislim, ozbiljno bolestan - nastavi Charles.
- Ali, ja... - ubaci se Wilson.
- Ti si nekakav doktor pa znaš? - upita Stewart.
- Nisam doktor, ali sam njegov ljubavnik i znam da je bolestan.
- Od čega boluje, osim od nabreknutog penisa?
- AIDS - kratko i ozbiljno će Charles.
- Molim?
- A-I-D-S.
- AIDS! - ponovi uspaničeno Stewart. Takve stvari moraju se reći, idiote stari! - izdere se na Wilsona i otrči kroz vrata.
- Ali, doktore... - poviče neuspješno za njim Wilson, a Charles se zadovoljno nasmije. - Šta to učini? - upita Wilson.
- Ma ništa, prijatelju, vraćanje starih dugova. Ne brini se, ovaj ti neće više dosađivati.
- Dobro, kad ti kažeš, ali što si mu ono rekao da imam?
- AIDS.
- A što je to?
- Pa dobro Wilsone, gdje si ti odrastao?
- Na najvišem irskom brdu! Ali ne znam kakve to veze ima s tim AIDSOM. Što je to?
- Ma ništa, vitaminski dodatak za bolji seks - reče Charles i pogleda na sat. - Wilsone, prijatelju, moram poći sada. Ali vidimo se uskoro u domu.
- Hoćeš li, molim te, pripaziti na Olivu - ponovno će Wilson s lažnim prizvukom bola u glasu.
- Želim joj kupiti zaručnički prsten kad izađem. Hoćeš li mi pomoći u tome?
- Naravno, ali sad stvarno moram ići.

- Kamo žuriš?

- Ah, prijatelju, ljubavni boj se nastavlja - veselo će Charles i napusti bolnicu ne bi li izbjegao doktora Stewarta koji je vrlo vjerojatno izbjegavao Charlesa.

GLAVA DEVETNAESTA

Na putu prema parku svrati do trgovine i kupi Opheliji bombonijeru, a potom ubrza korak kako bi stigao na vrijeme. Nakon 200-tinjak metara stane zadihan jer je previše ubrzao, a tijelo se počelo buniti. Shvati da se nalazi na istom pješačkom prijelazu na kojem mu je Ophelia spasila život.

- Hoćeš li prijeći ili opet misliš skočiti pod autobus? - upita ga poznati glas. Kao da ga je netko nožem ubo u rebra, naglo skoči od ceste i ugleda Opheliju. Bio je toliko iznenađen njenim likom, sasvim neopravdano, da je u prvi mah pomislio da je pitanju fatamorgana.

- Otkud ti ovdje?

- Ah, idem se naći s ljubavnikom - odgovori Ophelia uz osmijeh. - Brzo me poljubi da nas ne vidi. Jako je ljubomoran.

- Evo, ovo je za tebe - reče smeteno Charles i pruži joj bombonijeru.

- Čokoladna srca. Nadam se da se moj ljubavnik neće ljutiti.

Onako zbunjen nije bio siguran šali li se ona ili ne.

- Idemo ih brzo negdje pojesti uz kavu - reče Ophelia.

- A ljubavnik?

- I on će doći - odgovori pa prihvati Charlesa ispod ruke i okrene ga za 180°.

- Gdje idemo? - upita Charles kojeg je cijela situacija uhvatila nespremnog.

- Tu blizu ima jedan pristojan kafić. Umirem od želje za kavom. A ti?

- Pa ja ću s tobom! S tobom uvijek - reče Charles, odvaži se i poljubi je u obraz.

- To je bilo hrabro od tebe. I jako lijepo.

- Hvala - skromno će Charles.

Derry's Gate nalazio se u glavnoj ulici, svega nekoliko minuta hoda od gradskog parka. Sjeli su unutra i naručili dva velika *cappuccina*.

- I kako si proveo dan?
 - Pa, počeo je još noćas. Prvo nisam mogao zaspati, a onda sam imao bučno buđenje. Wilson se predozirao *Viagrom*, a Oliva mu je pokušala riješiti erekciju drobilicom za orahe.
 - Molim?
 - I to nije sve, Wilson je završio u bolnici.
 - I kako je sad?
 - Pa, još uvijek nije spreman za akciju, ali vjerujem da će se sutra vratiti u dom.
 - Nadam se da si i ti izvukao pouku - reče Ophelia.
 - Pouku?
 - Pa da *Viagra* i nije baš dobra.
 - Nije ako uzmeš odjednom cijelo pakiranje! Dobra ili ne, ja je više nemam.
 - Onda dobro - reče sa zadržkom Ophelia i promijeni temu. - Lijep je dan.
 - Da, ali tek mi je sada sunce zasjalo u punom sjaju - reče i primi je za ruku.
- Ophelia na trenutak zašuti, a potom reče: - I ja sam sretna, cijeli dan se ponašam blesavo poput tinejdžerice. Sve sam svoje prijateljice izludila.
- Rekla si im za mene?
 - Nisam - reče i pogleda u pod. - Još. Hoćeš jednu? - upita ga s bombonijerom u rukama.
 - Može - reče Charles i ona mu u usta ubaci jednu čokoladicu. - Fino.
 - Obožavam čokoladu, iako je ne bih smjela jesti.
 - Ah, kad pređemo određene godine više ništa ne bismo smjeli, ali svejedno radimo isto što i do sad i dalje smo živi, ne?
 - Da, jednostavno smo neuništivi pa nek' mlađi budu zavidni.
 - Slažem se - reče Charles i u usta dobije još jednu čokoladicu, ovaj put punjenu lješnjakom.

- Hoćemo li prošetati dok je još sunce? – upita Ophelia.
 - Odlična ideja – ustane i poput pravog džentlmena pridrži Opheliji kaput. Kad su izašli, ona ga upita: – Novo odijelo?
 - Da, kako znaš? – upita iznenađeno Charles.
 - Imaš cijenu na rukavu – reče i nasmije se.
 - Prokleti Robin!
 - Tko?
 - Ma nitko bitan... – reče i ispriča joj cijelu zgodu dok su polako hodali prema parku prateći rijeku, stisnuti jedno uz drugo poput golubova na nadstrešnici krova prekrivenog snijegom.
 - Možda se ponavljam, ali jako sam sretna – reče Ophelia pogleda zamišljenog i dalekog.
 - U životu nisam bio ovako sretan zbog nečeg dobrog. U prošlosti su me u pravilu veselile loše stvari. Osjećam se poput novorođenog čovjeka; kao da sam imao noćnu moru koja je trajala cijeli život i sada, baš ovdje na obali rijeke, s tobom, moje je buđenje postalo stvarnost i osjećam da mogu sve.
 - Bitno je da to i želiš.
 - S tobom želim sve!
 - Znam, vidjela sam *Viagru*.
 - Hej, ali... nisam mislio...
 - Znam – reče Ophelia i glasno se nasmije. – Ludice, ti si tako naivan.
 - Ja naivan? – zgroženo upita Charles. – Hm, možda i jesam, ali samo s tobom.
- Još su neko vrijeme tako hodali uz rijeku sve dok ih vjetar nije potjerao u zaklon. I glad je pripomogla. Restoran u koji su se sklonili bio je ugodan i romantičan, osvijetljen jedino svijećama i malim toplim brodskim lampama.
- Sviđa ti se? – upita Ophelia.
 - Jako – reče pregladnjeli Charles i sjedne joj nasuprot.

Primi je za ruku. Više nije mogao izdržati ni sekunde da je ne dodiruje.

- Ipak mi sada treba ruka da otvorim meni, ali ti je vratim kad izaberem što ću jesti.

- Obećaješ?

- Obećajem.

Naručili su ribu i bijelo vino pa su neko vrijeme samo gledali jedno drugo u toplini restorana.

- Nešto razmišljam - reče Ophelia. - O nama i sve to zajedno... - započne Ophelia i naglo zastane.

- Mislim si kako je to moguće. Dvoje ljudi u našim godinama. Prelijepo je to...

- Pa opet, ti si katolik, ja protestantkinja i sve se može zakomplicirati.

- Mislim da neće.

- Kad bi to barem bila istina. Naši domovi, kao i sve u ovom gradu, podijeljeno je na katolike i protestante.

- Mi smo zajedno i to je jedino što je sada bitno - reče Charles i pruži joj čašu.

Jeli su u tišini praćeni jedino povremenim zvukom Charlesova pribora koji je udarao i škripio po tanjuru dok se borio s ribljim kostima.

- Ne jedeš često ribu?

- Svakih 60 godina, recimo?

- Ali je jako fino.

- Hajde, hajde, ne moraš se više pretvarati sa mnom.

- Jučer sam jeo zelene rezance s plodovima mora i nije bilo loše. Mislim, za hranu u staračkom domu.

- A ja jučer nisam kasnije niti jela od uzbuđenja. Mislim da bismo sutrašnji dan, s obzirom na okolnosti, trebali provesti u hotelu - reče i brzo otpije gutljaj vina.

Charlesu je trebalo neko vrijeme da shvati zašto.

- Ja želim, a ti? - stidljivo će Ophelia.

- Da, zaista to želim - reče iskreno.

- Onda je dogovoreno. Ja ću sve srediti, a ti dođi...

- U isto vrijeme, na istom mjestu?

- Siguran si za sutra?

- Da, čitavim svojim bićem.

- Dobro onda - izusti htijući ga poljubiti u obraz, no on zaustavi njenu glavu nježnim pokretom ruke, privuče je svojim usnama i poljubi je.

Charles se zaputio prema svojoj autobusnoj stanici. Mrzio je rastanke pa makar bili kratkog vijeka, ali opet...

- Pa zašto ne? - padne mu na pamet ideja i on se glasno upita. Njegovom „aha-učinku“ prisustvovali su dvojica tinejdžera koji su se nalazili na stanici.

- Pa zašto da? - kroz smijeh upita jedan od dvojice.

- Pa opet, mislim da ipak ne! - prasne drugi kojemu je šilterica s natpisom *Mogwai* prekrila pola lica. Charles ih odluči ignorirati, udubljen u svoje planove. „Jedva čekam da sutra izložim plan Opheliji“, razmišljao je. Ušao je na stražnji ulaz autobusa i sjeo na mjesto do prozora. Mrak je već odavno pao pa je mogao vidjeti jedino svoj odraz u staklu i odraze dvojice tinejdžera.

- Sigurno sjedi sa svojim imaginarnim frendom!

- Ili s imaginarnom ljubavnicom - reče crnokosi i obojica se slatko nasmiju.

- Zamisli njihov seks! - reče drugi i obojica se počnu još jače smijati, kriveći odraze u staklu.

Charles je htio biti veći čovjek i pustiti ih da se naslađuju u svojoj gluposti, ali u glavi mu ostane zujati jedna rečenica: „Zamisli njihov seks“. „A što ako sutra ne budem mogao, i osramotim se pred njom?“, hvatala ga je panika. „Ako je mogao Wilson, pa valjda ću i ja moći“, pomisli i to ga malo ohrabri. „U svakom slučaju sutra kupujem *Viagra*“, odlučio je dok

je silazio s autobusa. „Sutra ću joj reći da je volim!“ vodio je svoj unutarnji monolog dok je palio cigaretu i hodaо prema domu.

GLAVA DVADESETA

Kad je stigao u dom, padne mu na pamet da bi mogao za promjenu otići u kantu popiti pivo. Rijetko je ondje zalazio jer svoje sustanare nije volio sretati ni trijezne, a kamoli pijane. Sjeo je za šank, brzo ispio pintu *Guinnessa* te naručio još jednu.

- Što, nije došla? - upita ga Martha, koja je poslije večere redovito dolazila na martini, prije nego bi odlazila u dnevni boravak na meksičke sapunice.

- Nemaš pravo zabadati nos u moje stvari!

- Znači istina je! Viđaš se s protestantkinjom?!

- Nije protestantkinja, nego...

- A što onda radi u *Orange Houseu*? Pere prozore?

- Martha, molim te, ne govori tako o Opheliji!

- O, Ophelia, zgodno ime za jednu protestantkinju - reče Martha i rukom signalizira mladom konobaru. - Ova vijest zaslužuje još jedno pićence.

- Mislim da me sav alkohol ovoga svijeta ne može učiniti sretnijim nego što sam trenutno.

- Imaš li ti uopće pojma u što se upuštaš?

- Nemam - iskreno će Charles. Znam samo da mi je lijepo i ništa to ne može pokvariti!

- Ipak si ti katolik i stanuješ u katoličkom domu, a ona protestantkinja. Ta kombinacija neće donijeti ništa dobro. Ali ti radi što hoćeš, samo nemoj reći da te nisam upozorila.

- Na što? - reče ljutito Charles.

- Na opasnost.

- Kakvu opasnost? Molim te, Martha, prekini s time - iskapi piće i krene prema svojoj sobi.

- Tu će se još svašta dogoditi - vikala je za njim Martha.

Charles ubrza korak i umjesto u sobu, izađe iz doma. Zapalio je cigaretu i zagledao se u

lanternu u parku koja se svojom toplom žućkastom svjetlošću borila protiv sve gušće magle. „Eh, što ti je život“, pomisli Charles. „I kad hoćeš postupiti ispravno poput ove lanterne, svijet se uroti protiv tebe samo da ti oteža i natjera te da preispitaš svoje odluke. I ja sam poput lanterne u magli. Svijetlim, iako svakim danom sve slabije, a okružen sam tamom i maglom. Ali ja i dalje svijetlim i činit ću to dok god u meni ima ljubavi. Ljubav je moja snaga i gorivo... u borbi protiv svijeta.“

Charles se nasloni na lanternu i osjeti vlagu i hladnoću metala. Neobično je zujala, poput elektriziranog bumbara u proljeće. Bio je to vjerojatno lanternski vapaj prije nego li se ugasi i na mjesto sadašnje žarulje dođe druga. „Možda smo svi mi“, pomisli, „zapravo tek žarulja u lanternama. Dok svijetlimo smo dobri, najbolji. Svima zanimljivi i simpatični. Ali kako vrijeme odmiče sve više se udaljavamo od svijeta i stvarnosti, i počinjemo zujati. Možda ja nesvjesno poput magneta privlačim smrt pa mi dolazi u snove. Bilo bi dobro kad bih i ja mogao začuti taj zvuk pa pronaći neki prekidač u sebi. Dobro pretražiti vlastito tijelo, dušu i um, pronaći taj crveni prekidač kojeg skriva sigurnosno staklo na kojem piše U SLUČAJU NUŽDE RAZBITI STAKLO. E, pa s guštom bih ga razbio i počupao sve žice i kablove, i zauvijek prekinuo taj zvuk.“

- Laka ti i mirna noć - reče i baci dogorjelu cigaretu i zaputi se u dom u sobu broj 24.

U sobi je gorjelo svjetlo što je bilo neobično budući da Maxu svjetlo nije trebalo. Uđe u sobu i na prvi pogled ne primijeti ništa neobično. Max je i dalje spavao, a ono malo pokušava u sobi uglavnom je bilo nedirnuto. Sve osim Charlesova kreveta.

- Bok, mili, već te dugo čekam - reče Oliva koja je ležala na krevetu, odjevena u prozirnu spavaćicu.

- Oliva?! - vikne zaprepašteno. - Što ti radiš ovdje?

- Wilson je u bolnici i skroz sam tužna. Tužna sam po cijelom tijelu - reče glasom koji je trebao biti seksi i počne rukama prelaziti „tužnim“ mjestima.

- Ti nisi normalna! - izdere se Charles.

- Istina, luda sam za tobom. Još u tom novom odijelu... odmah bih ga strgala s tebe!

- Oliva, slušaj, nisam raspoložen za tvoje šale!

- Ja se uopće ne šalim - ozbiljno će Oliva i krene prema njemu. - Dođi, mili, da te tvoja Oliva

skine iz tog novog odjelca.

- Oliva, ne približavaj mi se!

- Što ćeš? Vrištati? - upita i nastavi se kretati teškim koracima.

- Oliva, ozbiljno ti govorim!

Bilo je prekasno jer se već sljedećeg trenutka Oliva baci na njega i oboje se uz glasan tresak i škripu federa sruše na krevet. Olivinih 100-tinjak kilograma uspjeli su mu ublažiti pad.

Došlo je do natezanja i okretanja, a Oliva je strastveno vikala:

- Dođi, cakani, da te poljubim!

- Ma skidaj se s mene, beštijo bestidna! - vrisne i naglo je odgurne pa Oliva poljubi naslon kreveta. Vrisnula je i ljutito ga pogledala, a iz nosa je krenuo tanak mlaz krvi.

- Krvarim! Vidi što si mi uradio, idiote nezahvalni! Razbila sam nos.

- Tko te tjerao da skačeš po meni?

- Budalo jedna matora! - vikne na rubu plača i napusti sobu.

Charles je ostao ležati na krevetu čekajući da mu se vrati dah. „Pa da ne povjeruješ! Znao sam da joj nisu sve na broju, ali što je previše, je previše!“ Kad se pribrao, odluči da je vrijeme za spavanje jer više ne bi ni mogao podnijeti. Zaspao je brzo, izmoren ali pomalo i zabavljen proteklom danom.

Probudio se već oko šest i više nije mogao zaspiti pa se, nakon što se nekoliko puta bezuspješno pokušao zaspiti, ipak odluči ustati. Negdje u sebi, nadao se jutarnjoj erekciji, ali njegov je vjerni pratitelj očigledno mislio suprotno. „Moram kupiti *Viagru*“, pomisli i zaputi se prema kupaonici. Dok se umivao gledao je tamnozelene i crne pločice koje su dominirale ionako sumornom prostorijom. „Večeras ću ionako spavati u hotelu“, pomisli hrabreći se, „i imati kupaonicu samo za sebe. I Opheliju, naravno.“

Nakon što je obavio sve radnje koje su ga vezivale s kupaonicom, zaputi se u kantu popiti kavu. Ako ga sjećanje ne vara, ta se rupa otvarala u šest ujutro. Upravitelj je želio iskoristiti sve mogućnosti radnog vremena jer je većina „stanovnika“ ustajala prilično rano, a s obzirom da je velika većina, u koju na sreću nije spadao kao jedan od mlađih pripadnika domske populacije, bila slabo ili nikako pokretna, nije bilo alternative veronskoj birtiji

bezobrazno smiješnog naziva *Zlatna kapljica za zlatno doba*. Konobar, stariji muškarac duge sijede kose, šutke položi šalicu na šank i nastavi sa svojim barskim poslovima. Međutim isti ga nisu sprječavali da započne razgovor.

- Obaveze?

- Može se i tako reći.

- Baš me zanima kakvih obaveza ima umirovljenik u staračkom domu.

- Pa mislim da ćeš to brzo saznati. Mislim s obzirom na tvoje godine - reče Charles, u nadi da će ga konačno skinuti s vrata.

- Ha, ha, ha - nasmije se barmen iritantno. - Sviđaš mi se.

Barmen na trenutak zašuti pa reče ozbiljno:

- Nisam mislio seksualno.

- Ah, onda ništa.

- Šta ništa? Ne znam što si ti pomislio pa došao ovdje isprobavati svoje pedofilske sklonosti.

- Pedofilske, mislim stvarno...

- Da, da znam ja vas stare pervertite. Dolazite ovdje i buljite mi u stražnjicu. Sram vas bilo.

- Slušaj me ti... barmenu! Čak kad bih i bio p... homoseksualac, sigurno ne bih gubio vrijeme na tebe, već na nekog profinjenog prodavača odijela, i to muških. Čak i u tom slučaju, teško da bi se naš odnos mogao smatrati pedofilskim, seksualno neodgojeni divljače - završi Charles, ostavivši nepopijenu bljuzgu od onoga što tamo nazivaju kavom i napusti kantu.

- Nađi si nekog svojih godina - čuo je barmena kako viče.

Vratio se u sobu, malo „popričao“ s Maxom, uzeo notes iz ladice i zaputio se van. Odlučio je doručkovati u gradu i ondje provesti cijelo prijepodne sve do sastanka s Ophelijom.

U autobusu nije bilo gužve jer je još bilo rano za školarce. Tek pokoja žena ili muškarac, snenog i umornog izraza lica, kao da imaju spoj sa smrću. Charles je, u usporedbi s njima, izgledao poput pubertetlije.

Vani je bilo hladno i maglovito, ali to nije smetalo zaljubljenom Charlesu da se poput „mačka u veljači“ šepuri ulicama grada.

GLAVA DVADESET I PRVA

Trgovine, ali i ljekarne, što je Charlesu u ovom trenutku bilo izrazito bitno, otvarale su se u devet sati, što je značilo da je imao još sat vremena praznog hoda. Uđe u prvi pub na doručak. Nije mu se žurilo, do sastanka s Ophelijom trebalo je proći još punih sedam sati. Doručkovao je na miru i nije mislio ni na što, samo je žvakao svoj sendvič trudeći se što bolje iskoristiti Maxovo zubalo. Potom je zapalio cigaretu, otpio gutljaj kave i zagledao se kroz prozor, u grad koji je polako ali sigurno postajao sve užurbaniji. Svi su jurili svojim poslom, obvezama nevidljivima ali ipak prisutnima, koje poput konjskih zaprega, silom tjeraju da hodaju brže. Svijet ide prebrzo, ljudi postaju potrošna roba bespovratne ambalaže. Možda se i zemlja okreće brže, dani postaju kraći, sve ih je manje, a uvijek postoje želje i snovi.

Ubrzo se i on našao na ulici, kao jedan od svih ostali usred jutarnje gužve. No opet drugačiji. Hodao je besciljno gledajući u izloge tražeći kakav prigodni poklon za Opheliju. Na kraju uđe u zlatarnicu više nagonski nego namjerno te stane razgledavati nakit.

- Dobar dan - pozdravi ga visoka i vitka prodavačica kratke sijede kose i tijela poput Schwarzeneggera.
- Dobar dan - uzvratí Charles malo preplašeno te skrene pogled na izloženo prstenje.
- Mogu li vam kako pomoći? - upita Apolonova ljubavnica bez trunke ljubaznosti u glasu.
- Samo gledam, hvala.
- Gledate ili kradete?

Charles dvaput kucne o zaštitno staklo na vitrini. - Imate staklo, znate?

Nastavi gledati prstenje i ugleda jedan od bijelog zlata s malim zelenim rubinom na vrhu.

- Ovaj - kratko će prstom upirući u prsten, izbjegavajući pogledati prodavačicu.
- 200 funti - kratko će i nezainteresirano prodavačica. - Prvo novac.
- Zašto? - zbunjeno upita.
- Da mi ne bi pobjegli.

- Pobjegao vama? Pa da mi noge slomite.
- Vama bih prije slomila vrat – hladno će ona. – Novac?
- Evo – reče Charles i pruži joj 200 funti.
- Nisu lažne? – upita prodavačica i gurne novčanice pod UV lampu.

Prodavačica spakira prsten u prigodnu kutijicu i pruži mu ga.

- Budeš li joj slomio srce, slomit ću ti vrat.
- Ne brinite, gospodo.
- Gospođica – ispravi ga.
- Hvala i doviđenja.

Charles je nastavio koračati glavnom ulicom razmišljajući u čemu je točno problem, u njemu samome ili su ljudi u ovom gradu potpuno sišli s uma. Svi prodavači u gradu kao da su imali nešto protiv njega. „Izuzev Robina, prodavača muških odijela“, pomisli. Iz tijeka misli prekine ga ljekarna koja mu se našla na putu.

- Izvolite – reče starija prodavačica, dubokih bora i lica napudranog kao da je upravo završila sa svojom cirkuskom točkom. Charles, koji je još uvijek tražio odgovore na svoja pitanja, ne reče ništa.
- Dobar daaan. Izvolite! – ponovi.
- Oh, oprostite – reče zaneseno Charles. – *Viagru*, molim.
- Vidim da imate bogat seksualni život. Ovdje piše da ste prije nekoliko dana kupili kutiju.
- Ah, da. To je bila za prijatelja.
- Pretpostavljam da je i ova za prijatelja.
- Ne, ta je za mene – ponosno će Charles.
- U tom slučaju dobro se zabavite – reče mu i namigne.

„Sigurno nešto ne štima sa zrakom“, zaključi i zaputi se na mjesto dogovora. Šetao je

parkom gledajući čas rijeku, čas ulicu, čas zidine starog grada i ućahurio se u svoje misli. Odjednom odluči sjesti jer ga uhvati drhtavica. Rukom prođe kroz sijedu kosu i zastane dlanom na čelu. Izgledao je poput nekog velikog mislioca, ali mu je pogled odavao strah i paniku od neuspjeha. „Što ako ne budem imao erekciju?“, pomisli. „Što ako mi se ne digne i uprskam sve?“, drhtavica ga još više obuzme od te pomisli. „Ja, zapravo, pojma nemam kakav sam ljubavnik. Sve žene s kojima sam do sada spavao bile su plaćene za to, a za njihovu cijenu mogle su sve od reda reći da sam dobar.“

Vrijeme je prolazilo prokleta sporo. Otišao je do obližnjeg puba i popio tri čaja s rumom kada ga je uhvatila panika da će mu alkohol štetiti i da će erekciju samo zamišljati tijekom mamurnog popodneva, osramoćen i zauvijek napušten od Ophelije. Naruči mineralnu vodu, iako zapravo i nije bio žedan. Popije je zajedno s *Viagrom* i to ga na trenutak smiri, no trenutak je trajao kraće nego što bi trebao trajati. „A što ću s pišanjem?“, problem punog mjehura mogao je utjecati na samu pomisao o erekciji, a ako i dođe do toga, mokrit će poput fontane, što je i više nego dovoljno da ubije svu ispravnu romantiku na ovom svijetu.

Kad je konačno došlo vrijeme koje je čekao, hodao je kukavički sporo, preplašen s nepodnošljivom potrebom za mokrenjem. Hodao je poput kanistra prepunog pišaline ususret neizvjesnom popodnevju, dok su oblaci poput njegovog mjehura neumorno izbacivali tekućinu u obliku kišnih kapi. „Debil“, pomislio je dok nije ugledao Opheliju koja je stajala na dogovorenom mjestu. Bila je predivna u bijelom kompletu s crnim uzorcima, ogrnuta crnim kaputom, štiteći svoju ljepotu crno-bijelim kišobranom. Izgledala je poput manekenki iz crno-bijelih filmova. Charles je volio crno-bijele filmove.

Krenula je prema njemu ne bi li ga zaštitila kišobranom, no on je ionako već bio pokisao. Izgledao je poput pijetla koji je izgubio u borbi s bikom.

- Pa ti si sav mokr - reče zabrinuto, brzo ga zagrl i poljubi u obraz. Charles uzvrat istom mjerom i naglo se odmakne. - Dođi pod kišobran, više nećeš rasti.

- Ah, da, ha-ha - uzvrat neuvjerljivo i nasmije se.

- Trema, ha? - nju je ovo zabavljalo.

- Da, mala.

- Ako to ne želiš, možemo...

- Ne, ne - prekine je. - Naravno da to želim, samo...

- Samo što? - upita Ophelija, ovog puta bez osmijeha.
- Hajdemo prvo popiti čaj pa ću ti sve ispričati.
- Trebam li se brinuti?
- Ih, pored mene ovakvog ti da se brineš!
- Dobro - reče Ophelia s olakšanjem. - Gdje ćemo na čaj?
- Bilo gdje, negdje gdje postoji WC.

GLAVA DVADESET I DRUGA

Sjedili su u pubu unutar samih zidina nikada pokorenog starog grada. Sivilo neba davalo je privid rane večeri iako je bilo još rano. Sjedili su pored prozora i neko vrijeme šutke upijali igru svjetlosti koju su im priredila žuta svijetla popaljena diljem zidina. Naposljetku Ophelia prekine tišinu:

- Da čujem što te muči.
- Pa... - započne Charles. - Ne znam kako bih se najbolje izrazio.
- Pisac pa ne zna kako bi se izrazio?
- Ovako, ovako... - malo odlučnije reče. - Ja sam djevac u smislu vođenja ljubavi.
- Ne vjerujem ti - zaprepašteno će Ophelia.
- Ne... nisam pravi djevac, ali nikad do sada nisam vodio ljubav, znaš ono, da nekoga volim. Sve prije je bio samo...
- Samo seks?
- Pa, tako nešto, da.
- Tako nešto? Što to znači?
- Pa za novac - skrušeno će Charles i obori pogled na svijetlo zeleni stolnjak koji mu se odjednom učini jako zanimljivim.
- Misliš, prije nego što si postao pisac, bio si žigolo?
- Ma ne, ne ja, one... Znaš već.
- Ah, tako - reče Ophelia pa nakon kraće stanke nastavi. - Slušaj, ja uopće ne moram znati tvoju seksualnu prošlost. Meni si ti jako drag i želim da tako i ostane.
- Samo sam htio da znaš da to nikada nisam radio s nekom koju volim - reče i naglo zašuti kad je shvatio da je rekao više nego je trebao.
- Drago mi je zbog toga. Da ne osjećam nešto prema tebi, ne bih sada bila ovdje.

- Nešto osjećaš prema meni?

- Naravno da da, ludice. Nego, hoćemo li?

- Možemo - s osmijehom reče Charles. - Ja sam spreman!

Nije bio siguran u to, ali o tome nije htio proćaskati s Ophelijom. I ovo je bilo dovoljno.

Na putu do hotela svratili su u trgovinu i kupili bocu crvenog vina. I jagode.

- Obožavam tu kombinaciju, a ti?

- I ja isto! - ispali kao iz topa iako nikada nije probao tu kombinaciju. Dok su se probijali kroz poslijepodnevnu gradsku gužvu, čvrsto su se držali za ruke. Nalikovali su Ivici i Marici dok lutaju šumom, samo što su oni uskoro stigli do hotela *Ulster* s četiri zvjezdice.

- Stigli smo - Ophelia uperi prst u hotel koji se renesansnom građom savršeno uklapao u ambijent gradskih zidina. - Kako ti se sviđa?

- Savršeno, jedva čekam da vidim kakve su sobe.

- I kreveti, vjerujem.

- I kreveti, naravno. „Kad dođemo u sobu popit ću još jednu tabletu“, pomisli.

Na recepciji su odmah dobili ključ sobe broj 223.

- Želim vam ugodan i nadasve uzbudljiv boravak u našem hotelu - reče tamnoputi recepcioner i namigne Charlesu. Nešto je u tom potezu natjeralo Charlesa da se prisjeti Robina.

- Mislim da je ovaj bacio oko na mene - reče nasmijani Charles.

- Primijetila sam - kroz smijeh će Ophelia. - Ali zakasnio je, ti si samo moj - reče i strastveno ga poljubi poljupcem koji je trajao sve dok se lift nije zaustavio na drugom katu. Njezin miris, dodir njenog tijela, poljubac, sve je to imalo značajan učinak na Charlesa i on je osjetio neko komešanje u hlačama.

- Soba broj 223... Ah, evo je. Otključala je vrata i upalila svjetla. Soba je bila pristojno uređena smeđim namještajem i crvenim tepisima te malom ali funkcionalnom kupaonicom. Krevet se nalazio u sredini sobe, a soba je imala i balkon s kojeg se pružao spektakularni

pogled na stare gradske zidine i rijeku Foyle.

- I, što kažeš? - upita Ophelia.

- Prekrasno je - odgovori i zapali cigaretu.

- Od prijateljice sin radi ovdje - naglo se uozbilji. - Ta je prijateljica sa mnom u domu, morala sam joj reći za nas.

- Žao ti je zbog toga?

- Ne, više me je strah. Tko zna što će biti kad se pročuje...

- Ne brini - reče Charles i zagrlji je.

Charles je poljubi, a ona mu uzvрати poljupcem dok su s balkona kretali prema krevetu.

Dok su se strastveno ljubili, Charles je imao manjih problema s Maxovim zubalom, ali to ga nije dalo omesti. Rukom prođe kroz Ophelijinu gustu crnu kosu te nastavi dalje istraživati njeno tijelo. Je li zbog *Viagre* ili Ophelijinog tijela, nije mogao točno znati, ali nije bilo niti važno, Charlesov mali veseljko postao je nešto veći i osjećao se spremnim za akciju. Lagano je, ne bez tremaške drhtavice, počeo otkopčavati njenu bluzu dugme po dugme dok je nije skinuo i teatralno bacio. Ophelia nije zaostajala za njim riješivši se sakoa i košulje te seljačke blijedožute potkošulje zbog koje su se morali prestati ljubiti. Ona se nasmije.

- Mislim da ti ova potkošulja više neće trebati - reče i nastavi ga ljubiti. Charles, koji se sada kudio zbog ovog propusta, odvaži se misijom otkopčavanja grudnjaka. Ruke su mu se našle na njenim leđima. Položi prste na dugmad, ali drhtave ruke jednostavno nisu htjele popustiti pred snažnom voljom uma.

- Prepusti to meni - reče Ophelia, hvatajući dah, otkopčavši grudnjak jednom rukom. On ga polagano skine i položi na krevet, a u ruke primi Ophelijine grudi. Nježno ih je dodirivao i igrao se njenim ukrućenim bradavicama.

Prisloni svoje usne na njene grudi i počne ih nježno ljubiti. Imale su okus životnog eliksira. Rukom je nastavio tražiti njenu vlažnu unutrašnjost.

- Želim te jako - reče Ophelia.

- I ja tebe - odgovori Charles i po prvi puta u svom životu krenuo je voditi ljubav s osobom

koju je iskreno volio.

Vodili su ljubav polako i nježno, osjećaja identičnih, spojenih u aureolu koja se poput sunčeve izmaglice nadvila nad njima. Charles je u trenutku svršavanja glasno uzdahnuo kao da je s njega pao ogroman teret drugog života bio je lagan poput pera. Legao je pored Ophelije, još uvijek zadihan, dok mu se ona uvukla u zagrljaj.

- Kako si? - upita ga.

- Fenomenalno - isprekidano odgovori. - Kao da sam se pomladio.

- Kemija danas čini čuda - reče ona kroz smijeh. - Šalim se, hajde. Bio si predivan.

- Zaista?

- Naravno, žena poput mene jednostavno te poželi još jednom.

- Ovaj...

- Ne odmah, naravno - smiješeci se reče.

- Ah, dobro onda, jer bi mi bilo jako krivo kad ti ne bi mogao pružiti ono što želiš.

- Ha, ha, nije to više tako jednostavno. Želiš li čašu vina?

- Naravno - reče Charles i krene ustati.

- Samo ti lezi, zaslužio si, ljubavniče moj - poljubi ga u čelo i ustane iz kreveta dok je Charles promatrao njeno još uvijek divno tijelo. „Imam vraške sreće“, pomisli.

Ophelia podigne sako s poda kako bi ga odložila na stolicu i iz njega ispadne kutijica s prstenom.

- Što je to? - upita.

- Što? - pridigne se da bi vidio na što misli. - Nešto za tebe, sitnica.

- Mala definitivno jest - ona će kroz smijeh i podigne kutijicu. - Charles... nije valjda!

- Otvori pa ćeš vidjeti.

- Mislim, znam što je, ali... Predivan je! - sjedne pored njega i poljubi ga. - Ali znaš da se mi

sada ne možemo vjenčati.

- Znam, ali to ne znači da ne možeš nositi moj prsten.

- Nešto poput jedino našeg vjenčanja? - upita Ophelia.

- Da, upravo tako. Nešto što samo nas dvoje znamo.

Ophelia stavi prsten na prstenjak desne ruke. - Idem po vino - krene otvoriti vino dok je Charles palio cigaretu prateći je pogledom. - Izvoli, dušo.

- Hvala, ljubavi... - naglo se prene, ali kako se ona samo nasmiješila, nije se htio ispravljati.

- Osjećam se predivno i htio bih ti zahvaliti na tome - pogladi rukom njena gola leđa, prekrivena sitnim madežima.

- Hvala tebi! I ja sam već počela zaboravljati na sreću, a onda si se ti pojavio onu večer ispred mog doma.

- I skoro dobio batine.

- Moj junak.

- Ovaj... imam jednu ideju ako si za.

- Slušam - zainteresirano će Ophelia i legne na bok.

- Kao što već znaš, do sada se baš nisam nauživao u životu. Bio sam prkosan, a često i zao - na trenutak zastane... - Sve dok se ti nisi pojavila - zaključči, otpije gutljaj vina i zagleda se u njene plave oči koje su ga sa zanimanjem promatrale. - Ako mi ičega u životu nije nedostajalo, bio je to posao. Ja sam uvijek radio i vječito se žalio, ali sam radio. Sada imam veliku uštedevinu s kojom ne znam što bih.

- Platiti dom, na primjer?

- Plaćeni su da me čuvaju do kraja mog života.

- A prostitutke?

- Sada trošim na *Viagru*. Htio sam ti predložiti da odemo na putovanje.

- Putovanje? Kamo?

- Pa mislio sam u Škotsku. Tamo nikada nisam bio...
- Ja jesam, ali išla bih ponovno. Kad bismo krenuli?
- Prekosutra, ako se slažeš.
- Naravno - reče i poljubi ga.
- Ali to nije sve - nastavi Charles. - Ja imam sestru s kojom već godinama ne razgovaram. Ona živi u Traleeju, u Irskoj.
- Voljela bih je upoznati - oduševljeno će Ophelia.
- Nažalost, i ja isto. A mogli bismo posjetiti i tvoju kćer i unuku.

Na ove riječi osmijeh naglo nestane s Ophelijinog lica i zamijeni ga iznenadna tuga.

- Ne znam baš... - tiho će ona.
- Ja ću te čekati negdje drugdje ako ti je neugodno.
- Ne, ne, bit ćeš sa mnom, trebam te sa mnom, samo što...
- Znam, teško je, ali...
- Napraviti ću to - reče i uvuče mu se u zagrljaj. - Hvala ti što si mislio umjesto mene.
- Nema na čemu. Znači krećemo?
- Dogovoreno. Ali prije bi se trebali malo naspavati, ne misliš?
- Hajde u krpe - pogladi je po kosi i poljubi u čelo.

Gledao je njeno golo tijelo dok spava, i najzad je pokrio. Ogrnuo se u kućni ogrtač koji je našao u kupaonici. Imao je miris po naftalinu. Natočio je čašu vina i izašao na balkon. Zadovoljno je promatrao zidine starog grada. „Ponovno sam se rodio“, pomisli u sebi i ushićeno nastavi mjerhati grad.

Nakon što je probudio Opheliju s bezbroj nježnih poljubaca, ponovno zasja od sreće, ugledavši njeno sneno lice prekriveno osmijehom.

- Kako si? - upita.

- Ja odlično, a ti?
- Pa, pomalo gladno – umanjio je jačinu svoje gladi.
- Idemo večerati?
- Hoćemo li pronaći neki restoran u blizini?
- Samo da je intiman.
- I da ima dobar izbor hrane.

Ulice su uglavnom bile puste, ali njima je bilo svejedno. Neprekidno su pogledavali jedno drugo.

Sjeli su pokraj prozora u najudaljeniji, najintimniji separe restorana pa je konobaru trebalo nešto vremena da ih uopće primijeti. Vrijeme čekanja kratili su razgovorom i planiranjem putovanja.

Konačno su naručili bocu crvenog vina i teleće odreske u umaku od gljiva. Jeli su šutke očima upijajući predivnu večer i „ispodstolnim“ maženjem nogu.

Poslije večere prošetali su pored rijeke, držeći se za ruke, svatko u svom malom svijetu misli.

- Ne želim da ova večer završi – reče ozbiljno Charles.
- Hajdemo stisnuti pauzu na daljinskom naših života.
- Hajdemo – složi se Charles i povede je prema hotelu gdje će zajedno usnuti u prvoj zajednički provedenoj noći.

GLAVA DVADESET I TREĆA

Jutro, iako za promjenu sunčano i vedro, osvanulo je prebrzo za Charlesa i Opheliju. On se prvi ustao i dugo rastezao, zadovoljno pogledao u novi, sunčan dan. Charles priđe krevetu i poljubi Opheliju u obraz pa u čelo.

- Već je došao novi dan - snuždeno će Ophelia. - Jedva čekam sutra - reče ona i ustane. - Jesi li za doručak?

- Naravno.

- Onda idemo dolje u restoran. Ja umirem od gladi.

Nakon što su napustili sobu, u tišini su doručkovali u hotelskom restoranu i promatrali ljude oko švedskog stola kako biraju doručak.

- Sva sreća da smo došli među prvima, pa smo ugrabili sve najbolje - reče Ophelia dječaćki zlobno.

Popili su kavu u baru u sklopu hotela i razgovarali o detaljima putovanja.

- Ovako, naći ćemo se u 10 ujutro na autobusnom kolodvoru - reče Ophelia.

- Žao mi je što je naša lijepa večer završila. - iskreno reče Charles trepereći cijelim tijelom.

- Ne brini, imat ćemo još puno lijepih večeri - reče Ophelia i oči joj zasjaju nekim čudnim sjajem. - Ali sada moram poći, nažalost. Ali mislit ću na tebe cijelo vrijeme.

- Naravno, dragi - reče Ophelia i poljubi ga u obraz ne mareći za znatiželjne poglede ostalih gostiju. - Do sutra ujutro, dragi.

- Do sutra. I onda si samo moja.

- To već jesam. A ti si samo moj.

- Samo tvoj - reče Charles koji ju je gledao kako se udaljava te naposljetku i sam krenuo prema svojoj autobusnoj stanici.

Hodao je glavnom ulicom gledajući druge zabrinute prolaznike sa sjajem nevinog djeteta u

očima. Sunce, koje je danima izbivalo, ugrije njegovo lice i izvuče osmijeh na lice.

Charles poput dječarca iskoči iz autobusa i nastavi plesnim korakom kroz parkić doma. Hodao je vukući otpalo lišće i uživajući u suncu. U sobi ga dočeka ustajali zrak, „oplemenjen“ Maxovim plinovima. Otvorio je prozor i duboko udahnuo.

- Ah, kako dobro miriše sunce! - reče Maxu.

On legne na svoj krevet i zagleda se u bijeli strop koji je za njega prikazivao mentalne projekcije zadnjih nekoliko tjedana. To ga je zabavljalo dok nije zadrijemao i sanjao sebe i Opheliju na dugačkoj plaži, pijeska sjajnog poput zvjezdane prašine, kako hodaju bosi uz more dok valovi draškaju njihova stopala. „Volim te“, kaže mu Ophelia. „I ja tebe“, odgovara joj Charles i ljubi je.

Iz ljubavnog ga drijemeža trgne buka u hodniku. Pogleda na sat, bilo je podne, što je objašnjavalo komešanje - bilo je vrijeme ručka. Poslije ručka otišao je van zapaliti cigaretu i malo se razgibati, a nakon što je othodao cijeli krug oko zgrade, zaputio se u svoju sobu kako bi pisao.

Ulomak Iz Charlesove autobiografije:

Sanjam li trenutno? Jesam li se možda tek probudio nakon što sam prespavao tolike godine? Ili je pak trenutna stvarnost kao san? Bilo ovo san ili java, ja sam sretan, presretan, lagan poput balona od sapunice nošenog mirisnim proljetnim povjetarcem. Možda je ljubav samo kiša koja nas ispire od površinske stvarnosti; možda je kišni oblak u obliku srca samo prolaznost koju će otpuhati vjetar tko zna gdje. Znam samo da se od takve kiše neću štititi kišobranom. Neka kiši po meni i zauvijek ispere prethodni život i ostavi samo nju. Do samog kraja. Do posljednje postaje i crnog konduktera koji će svojom vječnošću nagraditi svoje strpljenje. Od nas dvoje, želim biti prvi na izlazu da napustim vlak, tu tužnu kompoziciju onih koji su predodređeni za odlazak, za nestajanje u prašini tame. Kao da nas nikada nije ni bilo, osim u tom sjećanju. I njenim mislima, nadam se, u njenom srcu.

Charles zadovoljno odloži olovku i zapali cigaretu. No odjednom mu misli donesu strah, ne od pisanja, već od sadržaja. „Počinje odbrojavanje. Prije nisam mario za to, ali sada mi je

vrijeme dragocjeno. Sada sam je našao, a imamo tako malo vremena. Poput *jackpota* na sudnji dan. Armagedon je svanuo, idemo trošiti novce... Premalo vremena“, razmišljao je.

- Volio bih da sam ponovno mlad – reče glasno kad začuje kucanje na vratima, a tren poslije ugleda Wilsona sa zavojem na glavi. – Wilsone, jarce stari, zašto imaš taj zavoj na glavi?

- Šuti, jebem ti jarca – reče Wilson i brzo zatvori vrata.

- Kako se ono kaže... kamuflaža. Wilson, s tri dlake što su virile iz zavoja, priđe Maxu ne bi li se uvjerio da ovaj još uvijek spava.

- Jesmo li sigurni? – uplašeno upita.

- Od Maxa je sigurna cijela galaksija. Wilsone, ti opet krvariš? – upita vidjevši crvenu mrlju na zavoju.

- Tko ja? – zbunjeno odgovori.

- Pa ti, ne valjda Oliva!

- Što Oliva krvari? – uplašeno će Wilson.

- Ne, ne krvari Oliva, već ti!

- Kako znaš da Oliva ne krvari?

- Ne znam, Wilsone, to je bila šala.

- Nemoj se šaliti s tim stvarima – ozbiljno će Wilson. – Oliva mi je rekla da kad krvari iz njene... ovaj... stvari, mislim, spolne... znaš na što mislim...

- Wilsone, Oliva više ne može krvariti iz one stvari jer...

- Pa ne može biti trudna, mislim, u njenim godinama.

- Nemoj me prekidati, imao sam i ja biologiju u školi!

- Kada? U srednjem vijeku?

- Srednja Irska, budalo! – ljutito će Wilson.

- Ali ti i dalje krvariš, ne iz one stvari, već iz glave, te koja ti se nalazi na ramenima!

- Ah, to – odjednom će Wilson s osmijehom olakšanja.
- Nije to ništa.
- Eh, Charles, kao što sam rekao, nije to krv, nego kečap.
- Što će ti kečap na glavi?
- Joj kako si glup! Pa zbog kamuflaže, već sam ti rekao – iziritirano će Wilson.
- Kakve, pobogu, kamuflaže?
- E, baš si glup! Pa ne moraju svi znati da sam bio u bolnici zbog ere-ere, kako se ono kaže?
- Erekcije.
- E, baš toga, pa sam svima rekao da sam razbio glavu.
- Kome svima?
- Pa svima u domu, valjda, nisam sigurno išao u Anstraliju to govoriti.
- Kao prvo, Australiju. A kao drugo, cijeli dom već odavno zna da si bio u bolnici.
- Lažeš!
- Pa svi su te vidjeli! Čak i oni smrtno bolesni, skočili su poput male dječice, samo da te vide kako se previjaš po hodniku.
- U, jebote, i što ću sad? – zabrinuto upita Wilson.
- Možeš početi s time da makneš taj kečap s glave i muški podneseš sramotu. Za ljubav se treba žrtvovati.
- Tebe će svi katolici u ovom domu osakatiti ako se okaniš one nevjernice – zajedljivo će Wilson.
- Wilsone, zamolio bih te da o Opheliji ne govoriš takve stvari. Ustvari, zamolio bih te da o njoj uopće ne pričaš. I da je nikome ne spominješ.
- Već je kasno, cijeli dom bruji o tome i nisu zadovoljni. Cijela situacija je nezgodna kao onda kad su me pogodili u glavu. Prljavi i ružni protestanti!

- Samo nek' svi gledaju svoja posla kao što ja gledam svoja - zamišljeno će Charles.
- Idem sad skinuti ovaj kečap s glave. Ideš na večeru sa mnom?
- Može, dođi po mene. Vidiš, da su te protestanti opet pogodili kamenom u glavu, sada ne bi trebao kečap. Nisu oni tako loši.
- Je, istina - odsutno će Wilson. - Ali su katolici bolji - reče i izađe iz sobe.

„Koji debil!“, pomisli. „Trebao bih se početi pakirati.“ Nije ni završio misao u glavi kad začuje nekakav zvuk poput čudnog laveža neke opake beštije, barem se na prvu tako činilo. Charles se na trenutak skamenio od straha.

„Smrt je došla po mene i prije vremena“, pomisli. Charles na vlastiti užas ponovno začuje isti zvuk i oblije ga znoj, hladan i ljepljiv poput paklenske melase koja se još nije stigla ugrijati u vrućem kotlu pakla.

- Raughhhkihih - začuo je dok mu je dogorjela cigareta među prstima počela paliti kožu. Vonj zapaljenog filtra brzo se počeo širiti sobom.

- Raughhhhhkkkkihhih - začuje se ovog puta još glasnije iz pozadine sobe. Potom je začuo laganu škripu kreveta. „Evo je“, pomisli. „Prvo će Maxa dekapitirati pa zatim... mene!“ „Snijeg, snijeg“, odjednom mu padne na pamet. Iza svojih leđa začuje dugačak zijev i nekakvo mljackanje, ali i dalje se nije usudio okrenuti. „Pa nije valjda da ga živog jede?“ pomisli i naglo se okrene.

Na Maxovu krevetu je sjedio, a tko drugi, nego sam Max i zbunjeno gledao u prestravljenog Charlesa pa konačno prozborio promuklim i napuklim glasom:

- Ne znam tko si ti, ali izgledaš poput hrpe govana u snijegu.

GLAVA DVADESET I ČETVRTA

- Koliko sam dugo spavao ovog puta? – upita Max i desnom rukom pokuša pogladiti svoju razbarušenu kosu, ali povuče iglu od infuzije koja je bila ubodena u venu te sruši stalak i bočicu s infuzijom. Pogleda u izbezumljenog Charlesa:

- I? Koliko sam dugo spavao?

- Pa, ja sam tu godinu dana.

- U jebote, a ja te prvi put vidim. Što vrijeme leti... Nego, što si ti tako napet?

- Pa, ovaj, ništa, ne znam... Mislim, ti...

- Pa cimeru, vrijeme je da se upoznamo. Ja sam Max – reče i pruži mu ruku.

Charles se polako i oprezno približi njegovom krevetu i pruži ruku.

- Ne boj se, ne grizem... A kad smo već kod toga, gdje su mi zubi? Siguran sam da sam ih ovdje stavio.

- Ne, ne znam – slaže Charles.

- Kompa, toliko si napet da tjeraš kisik od mene. Nego, imam ja nešto za opuštanje.

- Mislim da bi prvo trebali obavijestiti sestru i doktora.

- Onog senilca? Ma daj, molim te, nego trebam tvoju malu pomoć da nam obojici pomogneš

- reče Max i pokaže na noćni ormarić.

- Da?

- E, na dnu se nalazi jedna mala zelena torbica. Dohvati mi je, molim te.

- Zašto? – zbunjeno će Charles.

- Čovječe, razgovor s tobom me stvarno uspavljuje. Hoćeš li je dodati?

- Evo.

- Superiška, e sad odi proviri u hodnik, dolazi li tko?
- Zašto?
- Zašto, zašto! Jebote, što si dosadan. Hajde uradi nešto za svog cimera.
- Evo, odmah - krene prema vratima i baci pogled na prazan hodnik.
- I?
- Nema nikoga.
- Superica - ponovi Max. - A sad dolazi ovamo.

Charles se okrenu i iznenadi se kad ugleda Maxa kako mota cigaretu.

- Mogao sam ti ja dati cigaretu.
- Stari, ovo je prava marihuana koja se, po mojoj slobodnoj procjeni, sušila više od godinu dana. Hoćeš li, molim te... a ne treba, prozor je otvoren. Bravo.
- Ali...
- Psst, niti riječi da čujem, ovo ionako radim zbog tebe. Vjeruj mi, ovo će te opustiti.
- Ali...
- Tišina, rekao sam - reče Max, smota joint do kraja i zatraži upaljač. - Eh - reče nakon nekoliko uzastopnih kratkih i jednog dužeg dima. - Ovo se zove pravo buđenje - pruži Charlesu *joint*.
- Ovaj... - promuca Charles.
- Uzmi, jebote! Vidiš da gori bezveze, a sušila se godinu dana!
- Pa, hvala - stidljivo će Charles i uhvati *joint*.
- Poslije ćeš mi zahvaljivati. Sad uvlači.

Charles stidljivo uvuče dim.

- Vidi ga! E, jesi curica! Povuci ga onako, muški!

- Evo, evo – reče, povuče dim i zakašlje se.
- Polako, polako, ne želim te nositi na duši! Nego, ima kakve hrane ovdje?
- Ne, nema – kroz kašalj odgovori Charles.
- Jebi ga, baš sam ogladnio. Ova je infuzija super, znaš. Ali nema do pravog odreska.
- Slažem se – potvrdi Charles i ponovno povuče dim, ali se ne zakašlje.
- Bravo – reče Max. – Tko bi rekao da mi starkelje možemo brzo učiti. Nego, daj i meni malo, što si tako pohlepan, k'o da nikad *joint* nisi pušio.
- Pa i nisam.
- Nisi nikad duvao? Pa koliko godina ti imaš?
- 67.
- Eh, jesi ih potratio, ha?
- Baš tako, cimeru moj, baš tako.
- E, u tom slučaju drži se mene, ja ću ti sve objasniti. Samo da ustanem iz ovog kreveta.
- Ali prvo ćemo popušiti *joint* do kraja?
- Već si se navikao? Čekaj da probaš tablete iz moje osobne apoteke, bit ćeš ponovno poput napaljenog mladca.
- Ne treba – na to će Charles. – Već imam *Viagra*.
- Pa, cimeru, oprosti što sam te podcijenio. Nego, što će ti *Viagra*?
- Kako šta će mi? Pa za seks.
- Ma znam čemu služi, nisi me valjda silovao dok sam spavao?
- Jesi ti lud ili napušten? – upita ga Charles.
- Pomalo oboje. Ali ipak bi mi bilo lakše kad bi mi rekao da imaš curu.
- Naravno.

- Ništa nije naravno u 67 godini života, prijatelju – reče Max i povuče još par dimova. – Nego, kako se zove?
- Ophelia, ali nikom ni riječi o tome.
- Zašto? Neka mlada njegovateljica u domu?
- Ma ne, protestantkinja je.
- U jebote! I još uvijek živi u ovom domu?
- Živi u protestantskom domu.
- U jebote, na kvadrat. Cimeru, ti si luđi od mene.
- Sutra idemo u Škotsku.
- Ti to nešto ozbiljno, ha? – upita Max.
- I ti bi, da si na mom mjestu – reče Charles i pruži mu *joint*.
- Ah, ne hvala, meni je dobro i ovako; ili sam nadrogsan ili spavam. Ako mi je do seksa, ali najčešće nije, uvijek se da uloviti neka stara baba. Ima kakvih novih komada ovdje?
- Oh da – zagonetno odgovori Charles.
- Šta da? Jesu zgodne?
- Pa sad, koliko to mogu biti.
- Ajde, Casanova, nisu protestantkinje vrh svijeta! Naprimjer, kako se zove ona s kojom sam bio kad sam došao u dom? – upita samog sebe i uhvati se za glavu. – Pomozi mi!
- Rado, ali mi se ne znamo od prije, sjećaš se? – reče Charles i prasne u smijeh.
- E, čekaj, sjetio sam se, Bertha. Da, baba se zove Bertha. Nije loš komad za svoje godine.
- E, na nju možeš zaboravit.
- Zar mulja s upraviteljem?
- Ubio ju vibrator – jedva kroz smijeh prozbori i obojica prasnu u histeričan smijeh čija je

tutnjava dovukla nekog na vrata.

- Tko sad kuca? Baš sad kad nas najviše drma! - upita Max.

- Nemam pojma - odgovori Charles, zatetura poput pijetla pred zoru te ponovno sjedne. - Ja ne mogu otvoriti.

- Čekaj, ja ću - kroz smijeh će Max. - Naprijed, jebote! - vikne. - Vidiš kako se to radi?

Vrata se lagano otvore i pojavi se Wilson. Ostane stajati na mjestu.

- Što si ti? Novi kulturni spomenik? - upita ga Max. - Zatvori vrata, potjerat ćeš sav dim iz sobe.

- O-o-oprostate.

- Uđi, Wilsone, ne moraš se bojati - reče Charles i pruži mu ostatak *jointa*.

- Ne, ja ne pušim - odrješito će Wilson.

- Ne, ja ne pušim - posprdno će Max. - Svi puše, brate, svi puše u životu. Samo je pitanje što... Uzmi prijatelju, to ti je dobro za potenciju.

- Ajde, onda hoću - reče Wilson i povuče dim te se zakašlje. - Dobra je ova.

- Vidim da ti paše... Inače, ja sam Max.

- Znam, ja sam Wilson - reče i pruži ruku.

- Eto, sad smo prijatelji - posprdno će Max.

- Charles - tiho će Wilson. - Trebam te nešto.

- Sve što bi rekao meni, možeš reći i mom cimeru - reče i namigne Maxu.

- Ajde, kao da ja ništa ne znam - reče Max.

- M-molim? - zamuca Wilson gledajući u Charlesa.

- Sve ja znam - nastavi Max. - Znaš, ja ti patim od nesanice.

- Ali ti si spavao!

- Pretvarao se, pretvarao.
- Onda idem po nju pa joj ti objasni neke stvari - odlučno će Wilson i napusti sobu.
- Gdje će ovaj? - zbunjeno upita Max.
- Po Olivu.
- Pa pošto će nas biti četvero, moram smotati još jedan *joint*.
- Slažem se - reče Charles blaženo, mladoliko i lagano poput prvašića na prvi dan škole.
- 'Oće li on skoro? Ja sam već gotov.
- Pa tko ti brani da ga zapališ? A što se Wilsona i Olive tiče, ne boj se, samo što nisu ušli. Osjećam ih - čim je to rekao začulo se glasno kucanje.
- Na-na-naprijed - reče Max, a Charles prasne u smijeh.
- Hva-va-va! - promuća Wilson ulazeći.
- Ti šuti, vole jedan impotentni - zavrišti Oliva, ali kad ugleda Maxa naglo promijeni ton. - Kao u bajci s tri mušketira!
- Svi na jednu, jedna na sve! - reče Max i pruži Olivi *joint*. - Drži, stara.
- Ovaj, mislim da ne bi trebala - zabrinuto će Wilson.
- Ti nemaš pravo glasa - prekine ga Oliva i počne kašljati kao na medvjedom antitalent natjecanju u pjevanju.
- Rvaughh - hrghhh... rrrghaoj - ponovno povuče dim.
- Hej, hej, pusti malo i nama - razdražljivo će, ali i dalje vidno dobro raspoložen Charles.
- Prvo ti meni nešto, onda ja tebi nešto - naprasno se počne smijati Oliva, ali njen kašalj zvučao je još gore.
- O čemu ona to? - upita Max Charlesa.
- Ma svi ste vi konjići - ljutito će Wilson i uzme smotuljak iz Olivine ruke.

- Konjina - vikne Oliva.

- Konjić, molim te - smireno će Wilson i povuče jedan dugačak dim, sruši se na pod i počne gušiti od kašlja.

Charles ustane s kreveta i klekne pored Wilsona cijelim se tijelom tresući od smijeha.

- Wilsone, Wilsone - reče i položi ruku na ležećeg Wilsona. - Jesi li dobro?

- Ni-nikad bolje - odgovori ovaj kroz smijeh dok su mu suze tekle niz obraze.

- Dobra ti je frizura - reče Charles i svi prasnu u smijeh.

Oliva sjedne kraj Maxa i počne se trljati o njega.

- Ljepotice, ja ti ne mogu pomoći, moj pajdo spava - reče joj Max i lagano je odgurne.

- Hoćeš da ga probudim? - upita Oliva i povuče još dva dima.

- Pa... kad si ti u pitanju, mislim da je moj prijatelj odlučio zauvijek preseliti u zemlju snova.

- Ne znaš što odbijaš! - uvrijeđeno će Oliva. - Wilsone, na noge. Ovdje me više ne poštuju.

- Ja bih ostao još malo - reče i počne se ničim izazvan glasno smijati.

- A što je smiješno? - strogo upita Oliva.

- Pa ovaj... tiiii. Izgledaš poput žirafe!

- Majmune, ja sam leopard - ljutito će Oliva, poravnavajući nabore svoje haljine sa životinjskim uzorkom. - Idiote, ja sad odlazim - prokće i baci opušak na Wilsona koji se uspaničeno počne koprcati po podu kao da je u pitanju olimpijska baklja. - Zbogom! A ti, Wilsone, zapamti kad si zadnji put moju pičku vidio!

Max i Charles nastave s havarijom smijeha, ali Wilson iz nagle euforije padne u depresiju i počne plakati poput nesretno zaljubljenog tinejdžera.

- Šo je pak sad s njim?

- Wilsone, jesi li dobro? - upita Charles i dalje se kreveljeći.

- Dobro, dobroooo - nastavi kroz suze zavijati Wilson. - Stalno me to pitaš, a znaš da nisam

dobro.

- Oprosti, stari, ali to znam i ja - nadoveže se Max, na što mu je Charles prstom preko usana gestikulirao da bude tiho.

- Prijatelju - smireno nastavi Charles. - To ti je ljubav, a na sreću, ili nesreću, kako se gleda, i ja sam upoznat s tim osjećajem. Vjeruj mi, ljubav mora boljeti katkad.

- Misliš? - upita dok su suze i dalje nekontrolirano tekle niz izborane obraze, a one tri dlake na glavi su se pokunjile, splasnule kao i njegovo raspoloženje.

- Znam, prijatelju, znam. Ali poslije boli dolazi do potpunog užitka.

- Stvarno?

- Sigurno, kad ti ja kažem. Ne brini, vidjet ćeš da će sve biti u redu.

- Ali ja se toliko trudim, a ona... ona je...

- Jednom riječju, užasna - umiješa se Max koji se jednostavno nije mogao suzdržati.

- Ali ja je volim - ljutito će Wilson.

- Hej, sve je u redu. Ne shvaćaj Maxa ozbiljno, on je ševio Berthu.

- Ša stvarno? - ozbiljno upita Wilson. - I?

- Šo i?

- Jel' bila dobra, mislim, i ja sam htio biti s njom, ali me odbila.

- Bertha te odbila? - začuđeno će Max. - Prijatelju moj, ti si beznadan slučaj.

- Misliš? - razočarano će Wilson.

- Samo se ti drži Olive. Na kraju krajeva, ona i nije tako grozna, kad se uzme u obzir cjelokupna slika.

- Da - ubaci se Charles. - A nju i voliš.

- Tako je! Idem joj to odmah i reći! Hvala vam, prijatelji - ustane hitro, koliko je to moguće, i vidno raspoložen te napusti sobu.

- Auuu - reče Max.
- Auuu - reče odsutno Charles dok je sunce lagano napuštalo horizont. „Nisam se niti počeo pakirat“, padne mu na pamet.
- Hej! - reče Max, ali bez učinka. - Heeej! - ponovi. - Zemlja zove Charlesa. Hej, cimeru, je li te šlagiralo?
- Ha? - zbunjeno će Charles.
- Jebote, što te pere, gdje si nest'o?
- Ma ništa - reče Charles. - Razmišljao sam u putovanju sutra.
- Nego, reci ti meni kakve su te protestantkinje? - upita Max.
- Što, ti kao veliki zavodnik pa ne znaš?
- Jok, brate, kodeks - ozbiljno će Max.
- Kakav kodeks?
- Glup, eto kakav, da neću biti nikada s protestantkinjom.
- A ti si kao veliki vjernik?
- I nisam, zato sam ti rekao da je kodeks glup. Nego, nisi mi odgovorio na pitanje.
- Najbolje - odgovori Charles.
- Pretpostavljao sam - ljutito će Max. - Kako sam mogao biti tako glup? Ima li tamo još koja od tih odličnih?
- Gdje?
- Pa u njihovom domu.
- Koliko ti srce poželi!
- E, onda me moraš odvesti tamo.
- Ali tamo ima i ljubomornih protestantskih dedeka.

- Ja sam snažan i napušeni katolički ljubavnik, s i bez *Viagre* - reče Max i obojica se nasmiju.
- Nego... - reče Charles. - Ja bih se trebao spakirati.
- A ja konačno ustati. Hoćeš li, molim te, pozvati najmlađu sestru koja je sada u smjeni.
- Naravno - odgovori Charles i namigne mu.

GLAVA DVADESET I PETA

Dok se Charles pakirao, došla je jedna od „negodovateljica“, stara koliko i sam dom što je Maxa natjeralo da se požali.

- Što postavljanje kamena temeljca za ovo mjesto nije ti bilo dosta?

Sestra Zlatka odgovori mu lošim engleskim s izrazito slavenskim naglaskom:

- Vi se budalili, to se ne dogodilo.

- Od lošeg ka gore - reče Max. Charles ga obavijesti da ide na večeru kako bi ga sestra mogla pregledati na miru.

- Donesi mi jednu pivu.

- Vi ne bi smjela piti pivo, loše za vas - reče Zlatka.

- Možda za tebe, slatka, ali ja bolje znam sebe od tebe, zasad - reče i uštipne Zlatku za stražnjicu. Charles napusti sobu.

U blagovaoni je sreo neizbježnog Wilsona i Olivu, golupčice, kako zajedno večeraju i, dok je Oliva energično mahala da im priđe, Wilson je, jednakom energijom i nešto većim žarom, signalizirao da im se ne približava.

- Dođi, sjedni s nama, bivši moj ljubavnice - taktično će Oliva.

- Ovaj... - započne Charles, ali mu u riječ upadne Wilson. - Ma ne, ne treba, ti ionako voliš jesti sam.

- Sam? - zgroženo će Oliva. - Pa tko još voli jesti sam?

- Zato što mu ja kradem hranu, a on to mrzi - brzo će Wilson.

- Da, baš tako. Tebi to ne radi?

- Samo nek' proba - reče Oliva i natrpa usta mesnom štrucom tako da se zakašljala i počela pljuckati komadiće hrane. Charles zaključio da mu je dosta ovog prizora pa se povuče za stol uz prozor da jede na miru zamišljeno gledajući jesenju večer i tužno drveće u parku koje je

gubilo svoje najzlatnije listove.

- Oliva mi je, nažalost, cimerica – tobože će tužno Martha.

- Hajde, hajde, nije to tako strašno.

- Strašno? – zaprepasteno će Martha. – Mislila sam da je strašno dok nije postalo još gore! I to zbog tebe.

- Ako misliš na moje putovanje s Ophelijom...

- Tvoje putovanje s onom protestantkinjom? – kroz smijeh će Martha. – Vas dvoje možete putovati jedino u pakao. Ali drago mi je da si mi to rekao, iako sam ja mislila na nešto drugo.

- Pa ovaj dom je gori od ludnice – reče i uhvati se za glavu.

- Magarče! Spremna sam činjenicu da hodaš s tom protestantkinjom staviti sa strane, za sada, ako... – reče i složi lukav izraz lica kojeg se ne bi postidjela niti najstarija lisica.

- Ako što?

- Ako kažeš Maxu par dobrih riječi o meni. On je trebao biti moj – reče uzbuđeno Martha, a prethodni izraz lica zamijeni ljutnja. Ali ga se ona kurva Bertha dočepala prije mene.

- Kurva Bertha? Mislio sam da ti je ona bila najbolja prijateljica?!

- Ha, ha, ha, a Papa ševi protestantkinje. Ne budi smiješan, Charles.

- Nije lijepo od jedne katolkinje da tako priča o svom vrhovnom poglavaru... Ok, nek' ti bude, razgovarat ću s Maxom.

- I, ovaj, sretan put. Nemoj se izgubiti u tom svijetu poganske vjere.

- Trudit ću se – reče Charles i pogledom isprati Marthu, a kad je uvidio da je stekla dovoljnu prednost, i sam ustane te se zaputi ka svojoj sobi.

Kad je ušao u sobu, iznenadila ga je svjetlost, kao podsjetnik da netko ondje uistinu boravi. Charles sjedne na krevet i krajičkom oka pogleda u ladicu svog noćnog ormarića koja se činila netaknutom, ali je otvori i uvjeri se da je autobiografija na mjestu. „Valjda je nije čitao“, pomisli.

- Hajde - nevoljko će Charles. - Što si pročitao?
- Kao prvo, to što skrivaš u ladici nisam ni pipnuo, a pretpostavljam da su nekakvi memoari.
- Ovaj, tako nešto.
- Svi mi penzići popizdimo od dosade pa si umislimo kako se u nama kriju veliki pisci. Pogrešno! Mi se jednostavno bojimo da ne zaboravimo ono što smo proživjeli, pa tako švrliamo po papiru dajući tome veću važnost od realne.
- To su žvrljotine, a ovo sada je život. Ono što te čeka sutra je život. O tome razmisli, nemoj da te brine ono što jesi ili nisi učinio. Tako ti ja gledam na stvari.
- Pa donekle si u pravu. Ali nisam učinio puno toga.
- Pretpostavljam, nisam niti ja, ali neke stvari još stignemo popraviti.
- Nisam baš siguran u to.
- Hajde, budi dobar pa mi zapali cigaretu. Ona vještica Zlatka bi me ubila da zna što sam pušio prije nego li se pojavila.
- Tko bi pomislio da si toliki filozof i da zapravo znaš nešto o životu?
- Zašto ne?
- Pa možda zato što si ga pola prespavao - nasmije se Charles.
- To mi zbog tena, šta ne vidiš da mi je lice k'o u Michaela Jacksona?
- Istina, samo malo izbrazdanije i definitivno živahnije.
- To ti je zbog igre svjetla i sjene. Nego, pričaj mi o sebi.
- Pa nema se baš puno toga za ispričati - skromno će Charles.
- Ha, ha, ha, katolik pripadnik treće životne dobi u vezi s protestantkinjom i nema što reći?! Ti si poput hodajuće meksičke sapunice.

Charles povuče dugačak dim te počne polako prepričavati svoje zadnje tjedne, otkad je ugledao Opheliju. Od doktora Stewarta, preko „ljubavnog boja“ s patuljkom Billyjem, a našao se tu i poneki detalj s Wilsonom i Olivom.

- Jebote, šta sam ja sve prespavao! - reče Max i utone u san jednostavno kao pritiskom na dugme. Charles je još neko vrijeme ležao u krevetu, a naposljetku i on utone u san.

Negdje pred zoru probudile su ga kišne kapi koje su kapale po oknu otvorenog prozora pa se intenzitet kiše činio jačim nego li je uistinu bio. „Zaboravio sam zatvoriti prozor“, pomisli. Pogleda prema Maxu. Njegovo lice gotovo pa i nije mogao nazrijeti od crnosive čupave kose i sijede brade. Zatvori prozor, uzme svoju torbu i u polumraku napusti sobu, a nedugo zatim i dom *Veronu*.

- E, pa doviđenja, dome moj - pozdravi se Charles i iznenadi se što ga je nazvao domom. „Ne znam ludiš li ti ili ovo mjesto, ali jedno je sigurno - netko ovdje nije normalan“, pomisli i zaputi se kroz kišom i lišćem prekrivenu ulicu prema autobusnoj stanici.

Kada je prvi autobus stigao, Charles je bio jedini putnik, a sam se vozač iznenadi ugledavši ga.

- Što, rana smjena na poslu ili ste odslužili kaznu pa želite što prije ugrabiti slobodu? - upita vozač s brčinama alpskog kravara.

Charles je kroz prozor gledao u puste i maglovite ulice Londonderrya prije nego li se autobus zaustavio u centru grada.

- Iskoristi dan, tako savjetuje Robin Williams u *Društvu mrtvih pjesnika* - poviče brkati vozač.

- Da znaš da hoću! - reče Charles, više onako za sebe, i zaputi se u trgovačku ulicu.

Kada je ugledao prvi otvoreni kafić, on uđe bez oklijevanja te sjedne do prozora.

- Otvaramo tek za deset minuta - vikne konobarica.

- Nema veze, čekat ću. Ja bih sjeo ako ne smetam.

- O, ne, samo vi izvolite - reče konobarica i nastavi s postavljanjem stolova.

Charles je iskoristio to vrijeme da malo razmisli o svemu.

- Što ako ona uopće ne dođe? - reče poluglasno.

„Ne boj se, doći će, zašto ne bi, a?“, vodio je razgovor sa samim sobom. Iz torbe izvadi notes

i olovku pa zapiše.

Ulomak iz Charlesove autobiografije:

Poput otpalog lišća ležim na zemlji. Predivan, zlatan i nemoćan. Moji su dani odbrojeni, to znam. Ali hajdemo ih izbrojati zajedno, onako da nam ljepše prođe vrijeme. Pokupila si me sa zemlje, rosne trave i primila u svoje naručje. Osušila si mene mokru i ljepljivu prljavštinu prošlosti i vratila moj iskonski sjaj. Nemoj me sada odbaciti jer, iako sam otpao, imam ponešto za ponuditi. Primi me za ruku, ne napuštaj me sada niti ikada, a onda, kada me životni dah napusti, prisloni svoje usne na moje i reci da si me iskreno voljela.

Charles stane. Ove riječi još su ga više uznemirile. Pogleda na sat, bilo je 7 i 20, a ulica se polako punila prvim prolaznicima. Naručio je još jednu kavu te je s nelagodom i osjećajem straha nastavio pratiti kazaljke sata.

Nakon gotovo jednog okretaja duge kazaljke Charles napusti kafić i zapali cigaretu čim je nogom stupio na pločnik. Nije bio siguran želi li da vrijeme prođe brzo ili sporo. Prošao je kroz vrata gradskog parka pola sata ranije od dogovorenog, ali ona je već stajala na mjestu i gledala nešto što on nije mogao vidjeti. Kad ga je ugledala široko se nasmiješila. Charles joj uzvрати osmijeh, a sve brige i strahovi nestanu s njime.

GLAVA DVADESET I ŠESTA

Charles poželi potrčati. Umjesto toga njegove noge, teške i paralizirane, ostanu ukopane na mjestu, no te ne spriječi Opheliju da mu krene u zagrljaj.

- Mislila sam da nećeš doći! - reče mu tiho u uho, a on se naježi od ugone.

- To sam ja mislio za tebe.

- Budalice, kako si to mogao pomisliti? Idemo? - upita ga Ophelia.

- Smjesta - veselo će Charles te ju izvede iz parka noseći dvije torbe, a ona pridržavajući njega. Taksijem su krenuli prema zračnoj luci.

Sjedili su u kafiću zračne luke i razgovarali dobro raspoloženi.

- Kako si proveo jučerašnji dan? - upita ga Ophelia.

- Joj, bolje da ne znaš! - nasmije se i ispriča joj dogodovštine s Maxom, Wilsonom i Olivom. Nije bila sigurna da li da se smije ili plače pa je na kraju plakala od smijeha.

- A ti? - upita je Charles.

- Cijeli sam dan napeto iščekivala današnji. Nedostajao si mi ti, znaš.

- I ti meni - ozbiljno će Charles.

- I onda sam dva sata sjedila pored telefona, sretna zbog nas i tužna što nisam smogla dovoljno snage da nazovem kćer - reče i porazno pogleda u pod.

- Kako ja mogu pomoći?

- Budalice, ne možeš mi pomoći u mojim vlastitim brodolomima.

- Pa ja sam ti radio u brodogradilištu - kroz smijeh će Charles.

- I?

- I ništa, svi su brodovi dobro, koliko ja znam.

Avion je bio pun putnika, uglavnom poslovnjaka i ponekog tinejdžera koji su nesigurno prolazili kroz ionako preuzak prolaz između sjedala tražeći svoje.

- Previše kravata za moj ukus – podrugljivo će Charles. – Ovdje ne vrijedi ono pravilo da se starijem ustaneš i ponudiš svoje mjesto?

- Tiše budi – kroz smijeh će Ophelija. – Uostalom, zašto bi nama netko ponudio mjesto? Pa nismo mi najstariji ovdje.

- Možda bi onom bubuljičavom tamo trebao ponuditi svoje sjedalo?

- Onda bih ja morala sjediti s njim, a ne s tobom.

- Imaš pravo, loša ideja.

Uskoro je stjuardesa počela sa svojom uobičajenom pantomimom, a Charles ju je sjedeći imitirao nasmijavajući Opheliju.

- Bojiš li se, ili se to meni samo čini? – upita ga.

- Tko ja?

Avion je polako uzlijetao i parao prvi sloj oblaka i taman što je ulovio pravu putanju i visinu, već se polako počeo pripremati za spuštanje.

- Tu sam vožnju mogao i ja odraditi.

- Dragi, zračna udaljenost između Londonderrya i Edinburga i nije baš prekooceanski let.

- Pa mogao nas je netko praćkom baciti, siguran sam da bi izbjegli ove loše avionske kolače.

- Nitko te nije tjerao da ih pojedeš pet – kroz smijeh će Ophelia.

- Mislio sam da ćemo letjeti duže.

Nebo iznad Edinburga bilo je idilično smrknuto i sivo, kao i iznad Londonderrya uostalom, pa Charles u prvi mah pomisli da nigdje nisu ni otišli.

Taxi ih je odvezao do *Scotlands Dreama*, derutnog malog hotela u samom centru grada.

- Sve dok nisam ušao u hotel, mislio sam da je moj dom *Sheraton* prema ovome. No unutra je druga stvar.

- Dragi, noćenje u ovom hotelu vrijedi dvije moje mirovine tako da paziš što pričaš.

- Šalim se - reče Charles. - Ionako ja plaćam.

- Ne ovaj put! Iako je noćenje s tobom neprocjenjivo, ovog puta ja častim.

Soba je bila prostrana i namještena novim namještajem antiknog dizajna. Charles se izvali na veliki krevet i zagleda se u strop dok je Ophelia razmicala zavjese i upijala panoramu srednjovjekovnog grada.

- Ne mogu vjerovati - reče.

- Što? - upita Charles.

- Da sam ovdje s tobom. A još nedavno sam mislila da je taj dio mog života zauvijek završen.

Charles ustane i priđe joj obujmivši joj leđa rukama i poljubi u potiljak.

- Ali mi sad stvaramo uspomene i u tome moramo uživati.

- Volim te - reče Ophelia i okrene se Charlesu.

- I ja tebe.

Kada su napustili hotel, kiša je urotnički padala kao da je namjerno htjela pokvariti dojmove, ali njih dvoje nisu se dali smesti, nego su s još većim oduševljenjem krenuli u razgledavanje. Zagrljeni ispod kišobrana, sretni i bezbrižni kao da ponovno otkrivaju sebe, a ne Edinburg.

A grad ih je ostavio bez daha. Malo su razgovarali dok su hodali ulicama, samo im je mimika bila aktivna dok su prstima pokazivali sve te građevine koje su im pristizale sa svih strana. Kada su stigli do *Royal Milea*, kiša je stala. Sa zapada stidljivo proviri sunce, a s istoka se protegne velika duga.

- Tko zna - započne Ophelia. - Možda ako prođemo ispod duge postanemo mlađi.

- Ti si nešto najbolje što mi se dogodilo u posljednjih 67 godina života, što je jako dugačak period nesreće.

- Ali sada je iza tebe - reče i rukom pređe preko sitnih kapi kiše koje su se caklile na njegovu licu poput bisera.

- Promijenio sam se... ti si me promijenila - reče, a u njegovom pogledu pokažu se suze.

- Plačeš? Hej, nemoj se skrivati - reče Ophelia koja je sada i sama plakala.

Charles je privuče k sebi, čvrsto je zagrli, a ona mu uzvratila poljupcem.

Sjeli su u restoran znakovitog imena *The Edinburg Vaults* i iznenadili se što su tamo zatekli uglavnom Irce.

- Ovo su neki tvoji? - sumnjičavo upita Charles.

- Ne, nego tvoji, ako nisi primijetio mi protestanti imamo profinjeni britanski naglasak, a ne kao vi seljaci - reče ona engleskim naglaskom kakvog se ne bi postidjela ni kraljica Elizabeta.

- Ha, ha, pazi što govoriš! Naposljetku, ipak si u Škotskoj.

- Ne bih da sutra idemo natrag u Derry.

- Ne bih ni ja - reče Ophelia i naglo se rastuži. - Ali moramo.

- Ne, ne moramo. Gdje ti živi kćer?

- U Belfastu. Zašto?

- U Belfastu - iznenađeno ponovi Charles. - I niste se vidjele sve te godine? Onda sutra pravac Belfast!

- Ne, ne dolazi u obzir!

Charles je stisne za ruku i reče:

- Rekao sam ti da sam uz tebe i da ću ti pomoći. Ne vidim drugog načina nego da odem tamo - s tobom, uz tebe i za tebe. Vjeruj mi, nikada neću dozvoliti da se tebi nešto dogodi.

Ophelia se kratko osmjehne i reče:

- Moram razmisliti prije. Ali prvo se moram srediti jer sigurno izgledam poput strašila - rukama je brisala šminku koje su razmazale suze.

- Misliš, Elizabete? - zajedljivo će Charles.

- Ne, tvoje prijateljice Olive - odgovori mu Ophelia i krene prema WC-u.

Kada se vratila, djelovala je pribrano, a do deserta je bila odlučna:

- Sutra pravac Belfast!

- Takvu te volim!

Izvan restorana na edinburškim ulicama vladala je neprobojna magla.

- Osjećam se k'o doma, samo ljudi govore malo drukčijim naglaskom - reče Charles imitirajući škotski naglasak. - Jesi vidjela konobara kad sam mu ostavio napojnicu? Kao da sam mu ostavio nasljedstvo.

- Blesane! - kroz smijeh će Ophelia. - Iako, moram priznati, djelovao je prilično sretno. Isplatilo se... Zapravo, sve se s tobom isplati!

Kad su došli u hotel, Charles je odmah otvorio bar u sobi pa natočio svakome po whiskey. „Ipak smo u Škotskoj“, pomisli i dok je Ophelia bila u kupaonici on kriomice popije tabletu *Viagre*. „Pajac, kao da ona ne zna da mi treba“, pomisli. Padne mu na pamet naslov knjige Sidneyja Sheldona, *Ako postoji sutra*, ali Charles je u sebi mislio „Ako dočekam sutra“, „Barem ću umrijeti seksualno iscrpljen, što i nije tako loše“, nasmije se na tu pomisao, kad je u sobu ušla Ophelia i rekla:

- Mislim da nisi trebao uzeti taj stimulans - pokaže na whiskey. - Bio bi bolji onaj plavi...

- Ne brini za plave stimulanse, oni se najbolje razgrađuju s pravim škotskim whiskeyjem, sada samo treba čekati. Ali kada te pogledam, u toj prozirnoj spavaćici, pomislim da mi nisu ni trebali - reče, ispije piće, pruži čašu Opheliji koja učini isto da bi se potom prepustili zabavi koja dolikuje ljubavnim parovima.

Probudili su se u zagrljaju i na sreću u nešto ležernijem položaju od onih u kojima su se nalazili određeni dio noći.

- Naplaćuju li ovdje ovaj predivan pogled? - upita Charles.

- Naravno, škotska je magla ipak nešto posebno.

- Ista je kao irska.

- Misliš, sjeverno-irska? – posprdno će Ophelia.

- Sve je to Irska – ponosno će Charles. – A kad smo već kod magle, diže li se i ova k'o irska? Želim nešto i vidjeti od te Škotske.

Kad su napustili hotel, sjeli su u taksi koji ih je odveo na autobusni kolodvor.

- Ne znam zašto inzistiraš da se vraćamo autobusom – reče Ophelia.

- Strpljenja, vidjet ćeš.

- Što? Iznenadenje?

- Jašta da je iznenadenje – veselo će Charles. – Pa mogu valjda i ja sudjelovati u organizaciji ovog izleta!

- Naravno – složi se uzbuđena Ophelia da bi trenutak potom klonula. – Zar nismo danas trebali ići u Belfast?

- Ne brini – Charles je zagrlj i poljubi u čelo. – Večeras smo u Belfastu, obećajem.

- Toga se i bojim.

Nakon što je Charles po deseti put odbio reći kamo ih vodi, vožnju autobusom uglavnom su proveli šutke. Dok su se vozili kroz predjele sjeverne Škotske, Charles usklikne:

- Ovdje ima više ovaca nego u Irskoj!

- To ti se samo čini, ljubavi, zna se da je Irska broj jedan u ovicama.

- Misliš, Sjeverna Irska?

- Republika Irska, dušo draga, na sjeveru su samo konji!

- Te plemenite životinje – cinično će Charles.

Kada su stigli do trajektne luke, Ophelia se iznenadi.

- Ha, vozit ćemo se brodom?

- Pa što si mislila, plivati do Irske?

- Ha, ha, da ne bi ti malo noge pokvasio! Sigurno se nitko ne bi trudio spašavati šezdesetsedmogodišnjaka iz ledenog mora.

- Osim tebe, ljubavi - umiljato će Charles.

- Hm, morala bih razmisliti.

Vožnja brodom im je odgovarala. Pili su kuhano vino u papirnatim šalicama, promatrali valove i udisali svježi zrak. Kada su stupili na kopno ponovno ih je čekala vožnja autobusom.

- *Giant's Causeway*! - oduševljeno će Ophelia. - Posljednji sam puta tamo bila još kao dijete.

- Drago mi je da ti se sviđa naš izlet.

- Oduševljena sam!

Razgledali su taj prirodni fenomen držeći se za ruke, ignorirajući zajedljive poglede mlađih posjetitelja; njih dvoje, poput jednog, zajedno jači od svih dok je maglu zamijenila prva irska kiša.

- Priroda je zaista čudesna - reče Ophelia.

- Priroda ili divovi? Ja sam skloniji divovima.

- A ja tebi! - privi se uz njega dok je hladni vjetar pojačavao ritam noseći miris soli.

Trenutak su samo gledali neobičan kameni pejzaž oko sebe, tu savršenu kombinaciju sivog, smeđeg, plavog i zelenog - poput remek-djela nebeskog slikara pa spoje usne u poljubac koji je trajao dugo kao da je nestalo okolnog svijeta, godina, problema, ratova, gladi i mržnje u tom vremenu koliko je trajao poljubac za Charlesa i Opheliju. Nestalo je sve izuzev njih samih, i *Giants Causewayja*, naravno.

Natrag su išli sporije, što zbog umora, što zbog strme uzbrdice koja je bila izazov i djetetu. Ali nisu se žurili, radili su česte pauze razgovarajući o izgubljenoj mladosti i novim pravilima starosti.

- Nemaš ti pojma kakav sam ja sprinter - reče kroz smijeh zadihani Charles, a uto se sjeti svojih noćnih mora i ozbiljnog lica nastavi: - Garantiram ti da sam bolji sprinter nego što izgledam. Uhvatio se Opheliji za ruku tako da ga je sada ona doslovno vukla za sobom. Negdje na pola uzbrdice, Charles reče: - Mislim da ovo i nije bila baš briljantna ideja! I ti

glupi farmaceuti, kad čovjeku treba tableta za seks, onda su prvi... a kad čovjeku treba prava pomoć, onda ništa!

- Sinoć se nisi žalio na farmaceute.

Kada su se konačno popeli, Charles ih povede da se ugriju čajem. Zapali cigaretu i zagleda se u Opheliju.

- Poput raja je ovdje biti s tobom - reče nesvjesno.

- I bolje od toga, ljubavi.

Kada je sunce „potonulo“ u more, na istoku se pojavila niska ali gusta izmaglica.

- Gle nje, dugo je nije bilo - reče cinično Charles.

- Morat ćeš me čvrsto držati, znaš, da se ne izgubim.

- Ne brini se, sa mnom si sigurna - reče Charles ukrcavajući se na autobus koji će ih odvesti do Belfasta.

GLAVA DVADESET I SEDMA

Kad su stigli u Belfast, noć je već odavno pala pa se njih dvoje odluče smjestiti negdje na noćenje. Ophelia nije mnogo govorila, više je pokazivala znakove nervoze, stalno se okretala i tresla kao da je netko uhodi.

Nakon večere više nisu bili raspoloženi za šetnju niti daljnje razgovore, nego su samo iscrpljeni zaspali napeto iščekujući sutrašnji dan.

A on je bio tmuran da tmurniji nije mogao biti. Gusta magla praćena jutarnjom rosom pritiskala je prozor hotelske sobe kao da bi tako mogla proniknuti unutra.

- Jebote, mi ćemo se izgubiti danas - reče Charles nezadovoljno klimajući glavom.

Nakon što su doručkovali, pozvali su taksi koji ih je odveo u zapadni dio Belfasta s pretežno protestantskim stanovništvom. Charles je promatrao sve te pogrdne grafite i nije mogao u njima ne pronaći ljepotu unatoč pogrešnoj i nasilnoj poruci koju su proklamirali.

- Ovdje je šarenije nego u Disneylandu - reče tobože ravnodušno, ali Ophelia ga uopće nije čula. Zamišljeno je gledala negdje kroz prozor taksija. Šake je čvrsto stiskala kao da u njima drži posljednji životni (uz)dah. Primi je za ruke i s mukom ih rastavi. Na dlanovima je ostavila tragove noktiju.

Kad se taksi zaustavio, Charles je kroz maglu prepoznao tipičnu englesku kućicu od crvene cigle. U vrtu ispred nemarno je ležao bicikl pored ljuljačke koja je djelovala staro kao da je godinama nitko nije koristio.

- Idemo? - upita Charles.

- Ovaj... Valjda... Možemo se još malo provozati, upoznati grad... - odgovori s kiselim osmijehom.

- To možemo i poslije ljubavi - započne Charles. - Sjeti se što smo razgovarali, ovdje i sada, jedino to je bitno, više nemamo vremena za propuste.

- Da - nesigurno odgovori Ophelia.

Kad su se ulazna vrata otvorila, na pragu je stajala djevojčica predadolescentske dobi, u

izrezanim i izlizanim (isfucanim, palo je Charlesu na pamet) trapericama i crnom majicom na kojoj je vrištećim slovima pisalo TOKIO HOTEL. „Mala valjda želi postati sobarica u Japanu“, pomisli Charles.

- Mi... - započne nespreno Charles.

- Ne kupujemo ništa! Nemamo para ni za nove tene, a kamoli za nekakav starački maskenbal. Ajd' brišite sad! - povika djevojčica odrješito. Njena crna kosa mogla je biti lijepa kad bi joj njena vlasnica dopustila, ovako je stršala na sve strane prkoseći zakonima gravitacije.

- Sharon? - upita Ophelia, a djevojčica se trgne na zvuk svog imena.

- Ne zanima me ni ako ste vidoviti - reče kad se pribrala. - Svi danas mogu zvati moje ime, za to je dovoljan fejs.

- Pa prvi put te vidim - zbunjeno reče Charles.

- *Facebook*, starkeljo. Ali u tvoje vrijeme je i digitron bio iz svemira.

- Sharon, to sam ja, tvoja baka... Ophelia.

- Čuj, stara, ja ti nemam baku, a tebe sigurno ne želim

usvojiti!

- Hej, mala, ako... - uzrujano će Charles.

- Sharon - nastavi Ophelia i pritom stisne Charlesovu ruku. - Molim te, možeš li pozvati svoju mamu?

- Pih - reče Sharon, odmjeri ih i nakon nekoliko trenutaka vikne: - Stara, neki pornografski glumci te žele vidjeti.

- Sharon! - začuje se ženski glas iz pozadine. - Koliko sam ti puta rekla da ne otvaraš vrata svakome! U hodniku se pojavi ženska osoba koja je na drugi pogled nedvojbeno bila Ophelijina kći, što se baš i nije nedvojbeno moglo tvrditi za unuku. Laura, Ophelijina kći, stane uz Sharon držeći u ruci bijeli tanjur koji se nekoliko trenutaka kasnije našao u sukobu s tlom i postao porculanska gomila.

- Mama? – iznenađeno će Laura.
- Hej, nemoj si zaboraviti i tatu – reče Sharon pokazujući na Charlesa.
- Hej, ja nisam... – započne Charles, ali ga Laura prekine.
- Mama, što ti radiš ovdje? – upita ljutito.

Nekoliko trenutaka je proteklo u tišini. Charles već pomisli reći neku glupost kad nastupi Laura.

- Uđite – reče neodvajajući pogleda s Ophelije.
- Hajde, hajde, dok vas nismo sustigle u godinama – nervozno će Sharon.

Ophelia uđe, a za njom i Charles kojemu se ova situacija sve manje i manje sviđala.

- Sjednite – reče Laura kad su stupili u skromni dnevni boravak, pretežno namješten u tonovima tamnosmeđe boje. – Sharon, hoćeš li, molim te, pokupiti tanjur iz hodnika?
- Naravno, uvijek ja moram čistiti – zajedljivo će Sharon.
- Kad počistiš i sve one jedinice u školi, možda ti onda i ja malo pomognem – razdražljivo će Laura dok je Sharon uvrijeđeno paradirala prema hodniku. – Sjednite.

Ophelia i Charles konačno sjednu jedno pored drugoga na neudoban kauč.

- Ne grizem – reče odjednom Laura i zagleda se u Charlesa koji se počeo crvenjeti u licu. – Ne grizeem! Oh, Bože, zašto sve moram ponavljati dvaput?
- Laura, kćeri... – prozbori nesigurno Ophelia.
- Laura, kćeri – što? Misliš da se s tvojim dolaskom nešto promijenilo?
- S lošeg na gore – strogo će Ophelia.

Nekoliko trenutaka je vladala grobna tišina koju odluči prekinuti najstariji sudionik nijemog razgovora.

- Lijepo ste uredili dnevni boravak – reče Charles.
- A ti kao znaš kako je prije izgledalo?

- Laura, ne moraš biti zajedljiva prema Charlesu, on ti nije ništa skrivio.
 - Još samo da ga zovem „tatica“ i da ga pustim da mi briše guzicu! – histerično će Laura.
 - Pa ja baš i ne bih – reče Charles.
 - Pa tko te pita! – obje će u isti glas. Laura i Ophelia se značajno pogledaju i prasnu u smijeh, a potom se zagrle, a histerični smijeh zamijeni histerični plač koji naprasno prekine Sharon upitavši Charlesa:
 - Hoćeš da se ti i ja zagrlimo i da plačemo?
- Ophelia i Laura su još neko vrijeme samo plakale ignorirajući cijeli svijet oko sebe, a naposljetku Laura prva progovori:
- Nedostajala si mi, mama.
 - Volim te, kćeri – kroz suze će Ophelia.
 - Super – sarkastično će Sharon. – Sad imam i mamu i baku, i zbunjenog dedu. Pitam se što je sljedeće. Tatica, možda?
 - Psst! – tiho reče Charles, kažiprstom prekrivši usta.
 - Čuj, dedek, ak’ si ti usran, ja bome nisam. Govorit ću kad me je i što me volja. Jasno?
 - Kristalno, ali... – započne Charles.
 - E, onda smo sve riješili! Ali ako me samo jednom krivo dotakneš, tužit ću te za pedofiliju.
 - Ne boj se, neću te ni gledati – zajedljivo će Charles.
 - Sharon, zar nemaš neke barbike s kojim bi se igrala? – upita Laura.
 - Kakve barbike? Njih sam poklonila dečku koji me je razdjevičio.
 - Sharon! – vikne Laura.
 - Šala mala – skrušeno će Sharon. – A sad moram baciti ostatke tanjura, ćaos.
 - Uh! – bilo je sve što je Charles uspio odgovoriti.

- Idem joj pomoći - reče Ophelia.
- Idem ti pomoći! - panično će Charles.
- Ti ostani ovdje. Valjda dvije žene mogu riješiti ostatke jednog tanjura. A sad oprostite, čeka me upoznavanje s mojom jako živahnom unukom - reče i napusti dnevni boravak.

Nekoliko je trenutaka među njima vladala neugodna tišina koju nespretno prekine Charles.

- Ovaj...
- Ako me želiš pitati za Sharoninog oca, bolje nemoj - odrješito će, ali ne i namjerno neljubazno Laura.
- Zapravo, nisam ništa htio pitati, rekao sam to tek tako, reda radi.
- Moja je majka uvijek voljela muškarce koji vole red, iako se to nije moglo reći za mog oca.

Charles pokušava promijeniti temu jer je shvatio kamo može otići razgovor.

- Ja zapravo...
- On je bio toliko neuredan i loš. Iako mi je bio otac, ponekad mi je žao zbog toga. Ali ti djeluješ dobro i pošteno.
- Baš takav i jesam! - sretno će Charles.
- I bolje ti je, jer ako moju mamu povrijediš samo jednom, zauvijek ćeš je izgubiti.
- To se neće dogoditi.
- Kako ste se vas dvoje uopće upoznali? Šta nisu ti domovi odvojeni, mislim posebno muškarci, posebno žene?
- Neee - reče Charles. - Doduše, naši domovi jesu odvojeni, i to jako odvojeni, ali tvoja mi je mama jednom spasila život i od tada, manje-više, ja pripadam njoj.
- Samo jednom ti je spasila život? - upita Sharon koja se ponovno pojavila niotkud. - U tvojim godinama, čovječe, ako ti ga ne spašava nekoliko puta dnevno, nećeš još dugo pripadati mojoj babi!
- Sharon, prestani! - grakne Laura.

- Neka je, pusti je – smireno će Ophelia i pogladi Sharon po glavi.
- Da, da, kviri mi frizuru sad, to je odličan način da nadoknadiš moje neponovljivo djetinjstvo. Još me moraš lupiti po guzi i uštipnuti za obraz! – reče i brzo otrči uz stepenice.
- Joj, Bože, poludjet ću s njom – kroz suze će Laura, a Ophelia je zagrlila i pridruži se plaču. Charles se, u to vrijeme, osjećao kao slijepi putnik u brodu kojeg će vlastitim plačem potopiti njegova posada. Osjećao se kao na nekom sprovodu. Sve te silne suze i naricanja, natjeraju ga da pomisli na svoju mlađu sestru, Theresu. „Theresa sada i više nije tako mlada, bez obzira što je mlađa“, pomisli. „Ako su svi obiteljski susreti ovakvi, možda siročadi i nije toliko loše!“
- Oh! – odjednom će Laura. – Pa ja vas nisam ničim ponudila.
- Ja bih... – krene Charles.
- Eh, ionako nema ništa – prekine ga Laura. – Moram u kupovinu.
- Može, i ja ću s tobom – oduševljeno će Ophelia, kao da je odlazak u kupovinu nešto najbolje što joj se dogodilo u životu.
- A ja? – upita Charles.
- Možeš čuvati Sharon!
- Eto, ljubavi, čuvaj Sharon – kroz smijeh će Ophelia i snažno ga poljubi u obraz. – Hvala ti na svemu, znaš da te volim – šapne mu na uho.

Sharon se spustila u dnevni boravak gotovo isti čas čim su Laura i Ophelia izašle iz kuće. Sjela je nasuprot Charlesu i prkosno ga gledala, a taman kad je ovaj htio nešto priupitati, ona upali CD player čija se glasnoća mjerila s onom iz najbučnijih pilana ovoga svijeta. Da stvar bude još gora, Sharon skoči na fotelju i glasnim se urlanjem pridruži ionako nemelodičnom vokalistu. Charles se ukipio kao da mu je ovako suđeno umrijeti i nekoliko je trenutaka ostao nijem.

- Yeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeahhhhhhh! – zavrišti

Sharon i teatralno skoči na pod, izvali se na leđa i počne svirati zračnu gitaru. Charles u prvi mah pomisli kako ima napad epilepsije pa se pridigne kako bi joj pomogao, ali ona zavrišti, skoči na noge i ugasi muziku.

- Samo me takni! Zvat ću policiju! - reče ljutito.
- Ma vjeruj mi, ne želim te ni gledati ni slušati, a kamoli dotaknuti!
- Zašto ne bismo kvalitetno proveli vrijeme skupa kao pravi djed i unuka.
- Radeći što?
- Možemo igrati *Monopoly*?
- Ha, ha, pa jesi li normalan? To je kapitalistička igra za debile!
- Istina - složi se Charles i nesvjesno počne gristi nokat, a kako mu je proteza bila prevelika, ispadne mu iz usta i on je jedva uhvati prije nego je pala na pod.
- Nisi mogao kupiti neke bolje zube? - s gnušanjem će Sharon
- Ma, nisu moji. Od cimera su.
- Pa ti si odvratniji nego što izgledaš! Ali, zabavan si.
- Hvala.
- Hoćeš li slušati muziku sa mnom?
- Ne, molim te - brzopleto će Charles.
- Što ti se ne sviđa Tokio Hotel? - ljutito će Sharon.
- Ma odlični su, samo sam slušni aparat mijenjao za zubalo pa ne čujem baš najbolje.
- Hajdemo gledati filmove!
- Hajde - donekle će oduševljeno. - Koje?
- Pa one najbolje, *Sumrak saga*, prvi, drugi i treći dio, molit ću lijepo.
- Odlično, to nisam nikada gledao.
- Osim što si starkelja, još si i seljačina! O, Bože, kakvog si mi to djeda poslao?! - teatralno reče Sharon i ispruži ruke prema nebu.

Nakon što je sve pripremila, Sharon sjedne do Charlesa i reče:

- Čuvaj to zubalo, djedice, jer ovi ujedaju.

Prvi dio filma protekao je u relativnoj tišini ako se izuzme Sharonino povremeno dobacivanje „vidi ovo, vidi ono“.

- Oh, Bože, kako je sladak!

- Tko je sladak? - ponovi Charles.

- Pa vampir, zar si slijep?

Charlesu nije bilo jasno kako neki štrkljavac, koji uz to glumi vampira koji (pazi sad ovo) niti spava u kovčegu niti živi u transilvanijskom dvorcu i hoda po danu, može biti ikome sladak). Od gorčine mu se javila žgaravica. Naravno da vampir na kraju spasi odabranicu svog mrtvog srca i taman kad se Charles možda zapitao je li to kraj i kad će više Ophelia doći, Sharon pobjednički reče:

- A sad drugi dio!

- Što ima još ovog? - uzbudi se Charles.

- O da, a drugi dio sam specijalno daunloadala i do sada pogledala 16 puta.

- Zašto želiš po 17 put gledati isti film?

- Zato što se poistovjećujem s njima - uozbilji se i odgovori Sharon. - Vidiš, ona, moja mama i ja smo skoro iste.

- Misliš? - skeptično upita Charles.

- Ne fizički, već psihički. I ona je poput moje majke i mene dijete rastavljenih roditelja. Samo što se moja mama zauvijek posvađala s ocem, a s mamom je bila posvađana do maloprije.

- A zašto su bile posvađane? - lukavo upita Charles.

- Duga priča, ali ako je želiš čuti, ispričat ću ti je - uzbuđeno će Sharon naoko uživajući u novopečenoj ulozi odrasle osobe.

- Svakako.

- Evo, otprilike ovako ti je to bilo - reče Sharon te se okrene prema njemu, prekriži noge

poput Indijanca i lijevom rukom raščupa ionako čupavu kosu. – Moja mama je jako voljela svog tatu, mog pravog djedu.

– Ah, tako...

– Ne brini, ja ga nikad nisam upoznala pa si mi ti i dalje djed broj jedan.

– Onda dobro.

– Ali... – nastavi Sharon. – On je puno putovao i nije provodio puno vremena s Laurom i Ophelijom. Moja je mama, mala kakva je bila, stalno i uporno zahtijevala od oca da je povede s njim na putovanje, a on je nakon nekoliko godina, kad je mama bila mojih godina, popustio i poveo je sa sobom na poslovni put.

– I? – zainteresirano će Charles.

– Stigli su u London, jer svi pravi poslovi vode u London, ali djed tamo nije radio, barem nije radio svoj posao.

– Nego?

– Djecu, jebote – reče Sharon i počne se smijati. – Moj je djed imao paralelnu obitelj i htio je moju mamu upoznati s njenom braćom i sestrama, ku'iš?

– Kužim – reče Charles i bi mu žao Ophelije.

– I od tog vremena, muškarci su za moju baku bili zauvijek otpisani... Moja mama je naravno odmah zbrisala i stopirala od Londona do Belfasta, jebote. Ali godine su prolazile i moj djedica se više nije javljao. Zapravo, to mu je bilo zabranjeno, a moja se mama počela viđati s dečkima i tu nastaje problem.

– Zašto? – zbunjeno upita Charles.

– Pa zbog moje bake, mrziteljice muškaraca.

– Uh.

– Sve do tvoje pojave, moj naklon... I tako se moja mama jednog dana odlučila udati za nekog tamo mutikašu, mog dragog taticu, a baka nije htjela ni čuti za to. Da skratim priču, počelo mi se i zijevati već, moja mama je zbrisala od Ophelije, udala se, rodila mene. Ubrzo

se rastavila, ali to ti je neka već druga priča.

- A Ophelia?

- Očito je prestala mrziti muškarce.

- Mislim, njihov odnos?

- Jednostavno ga nije bilo, čovječe! Istina, kad sam se ja rodila, ona je htjela svim silama doći i vidjeti me, ali je moja mama bila preponosna da to dopusti, ali je u posljednje vrijeme sve češće spominjala svoju mamu i tiho plakala.

- I što sad?

- Pa što ja znam šta sad, sad su u šopingu i kao da se ništa i nije dogodilo. I to sve zbog tebe.

- Zbog mene?

- Ako si ti tu, znači da je baka prestala mrziti muškarce.

- Kakve to sad veze ima s bilo čime?

- Hej, s vama starcima sve uvijek ima veze s nečime... Hm, spreman za drugi dio?

- Naravno – reče nesigurno, ali kako je film odmicao od početka, bio je siguran da je lagao. Masirao je sljepoočnice kada su ušle Ophelia i Laura smijući se kao napušene, komentirajući neke muškarce koje su vidjele u trgovini.

Ophelia uđe u dnevni boravak i sjedne između Charlesa i Sharon te ih oboje zagrlji. Charles utješno nasloni glavu na njeno rame, a Sharon ipak malo izmakne.

- Drago mi je da se vas dvoje zabavljate!

- Zabava života – sarkastično će Charles.

- Začepite, sad je najnapetije – strogo će Sharon.

Kad je film završio, Sharon je plakala. Charles je također bio na rubu suza, ali iz potpuno drugih razloga, Laura je komentirala svu veličinu gluposti u filmu, a Ophelia pokazivala neiskreno zanimanje za film.

Ostatak dana proveli su u zajedničkom razgovoru, kuhanju ručka. Ponekad je došlo do svađe

između Laure i Sharon da bi se, kako se bližila večer, i one smirile i uživjele u jedinstven obiteljski skup. Ophelia je djelovala sretno i lepršavo, a Charles je bio sretan i ponosan zbog nje. Na kraju krajeva i zbog sebe, jer koliko god je uvijek bježao od vlastite obitelji, sada se pokazao kao spasilac tuđe. I više od toga, postao je članom obitelji, Ophelijine obitelji, koja ga je zbog svega danas sigurno voljela još više.

GLAVA DVADESET I OSMA

Kako se približavala noć, tako je ponovno i kiša počela, prvo stidljivo u malim kapljicama stvarajući srebrni vodeni veo noći, a potom se veo pretvorio u vlažni i gotovo neprobojni zid. Ophelia je stajala na vratima Laurine kuće, obgrlivši Lauru i Sharon. Kada se okrenula prema Charlesu, on nije vidio razlike između kišnog neba i njenih očiju.

- Doći ćemo ti brzo - kroz suze reče Laura.
 - Mo'š si mislit zabave u staračkom domu - reče Sharon.
 - Volim vas - vikne Ophelia i mahne posljednji put dok ih je taksist uporno požurivao trubeći.
- Nakon što ih je nervozni šofer dovezao do hotela, uplakana Ophelia šutke uđe u sobu te se baci Charlesu u zagrljaj pa brizne u plač.
- Sad je sve u redu i to znaš. Sad je sve opet dobro.
 - Sve je opet dobro... - ponovi Ophelia.
 - Volim te - reče napeto Charles.
 - I ja tebe, ludice moja.

Kad je Ophelia zaspala, uljuljkujući se suzama u san, Charles je ustao i zapalio cigaretu. Gledao je u kišnu noć i svu tu simboličnu životnu tugu koju ispire kiša i koja se vraća ponovno poput neizbrisivog otiska pečata sudbine. „Kako je malo potrebno za sreću, a opet je toliko nedostižna“, pomisli i ukaže mu se ideja o vlastitoj „sljepoći“ zbog koje je potratio život, imun na čitav spektar ljudskih osjećaja kojima je sada bio obuzet.

Ulomak iz Charlesove autobiografije:

Danas me je dodirnula obiteljska ruka, ali ne na onaj način koji sam nekada poznao kada su mi se obrazi stalno sudarali s dlanovima mojih roditelja, već na neki novi, nježniji, meni potpuno nezamisliv način. Danas se nada mnom nadvila ta magična aureola poput prozirne gejzirske pare na nekom pustom otoku, svijetu

tako nebitnom, ali toj obitelji temelj opstanka, sigurnosti, sreće, ljubavi... Kao da smo lebdjeli, sneni od ushićenja, nošeni dodirima, kroz sunce i kišu nasmijani. Danas sam bolje upoznao Opheliju, njenu bol, očaj i suze koju mijenja sreća poput mjesečevih polovica, tamne i sunčane.

Charles prestane pisati i gotovo trenutno zaspi pored Ophelije osluškujući smirujuće tonove njenog disanja i kucanje svoga srca.

Opet je imao noćnu moru, s razlikom da ga ovaj put nije progonila Ona, već vampir Edward. Opet se nalazio na šljunčanoj strmini, a za njim je trčao Edward u bejzbolskoj kapi na kojoj je pisalo *Sišem krv ljubavnicima*. Charles je potrčao, ali gle čuda, mlađahni Edward, ako se takav atribut može pridati jednom vampiru, već je stajao pokraj njega i mahao lijevom rukom. Charles pokuša proći pored njega, ali ga ovaj zaustavi.

- Ja sam vampir. Ja sišem krv starim ljubavnicima.

- Ja znam čitati, debil.

- Ja sam... - započne Edward.

- Znam što si, možemo ovako do sutra, jebote.

Edwardove se oči rašire od bijesa i on pokaže velike biserno bijele očnjake pa zagrabi prema Charlesu koji se izmakne, izvadi Maxovu zubnu protezu i urlikne.

Jutro je svanulo tmurno i oblačno te su Charles i Ophelia rano napustili hotel kako bi krenuli za Trallee, koji se nalazi na zapadnoj obali Irske. Za vrijeme vožnje nisu mnogo razgovarali, jedino je Ophelia tiho plakala dok su napuštali Belfast, a Charles ju je držao za ruku da bi potom utonuo u misli dok su se kraj njih izmjenjivali sivi i zeleni krajolik, nebo i kopno, tek tu i tamo prošarano pokojom ovcom. Autobus ih je vozio prema Tralleeju gdje je živjela Charlesova sestra, a po njegovoj procjeni ondje su trebali biti u ranim poslijepodnevnim satima. Kad su sišli s autobusa, Charles odluči pozvati taksi, ali ubrzo shvati da takvog nečeg u Tralleeju nema.

- Ima jedan pajac - reče mu mrzovoljno crvenokosa djevojka, koja je, kada nije čistila pod autobusne stanice, radila na šalteru informacija. - On ponekad vozi nešto slično taksiju, ali je sada vjerojatno prepijan pa ne može ni sebe pješke nositi, a kamoli voziti. Charles je upita

zna li možda gdje se nalazi Ulica prvih irskih mučenika, na što mu ona odgovori da nije daleko, prva lijevo, druga desno.

Charles to prihvati kao činjenicu, uzme torbe i kufer te se lagano zaputi van. Vrijeme je na zapadu bilo sunčano i toplo pa se Charles poveseo što će malo prošetati. Nakon prve lijevo, druge desno, došli su do njive kukuruza, odnosno nigdje.

Charles sjedne na kufer i zapali cigaretu pa reče:

- Tja, ovo je selendra. Koliko daleko može biti? Ako je to Ulica irskih mučenika, to mora da je negdje blizu centra, ne?

- Mislim da smo u ovoj situaciji mi mučenici - kroz smijeh će Ophelia. - Ne brini, pronaći ćemo je.

Nakon dvadesetak minuta besciljnog hodanja stigli su do tražene ulice, a potom konačno ugledali i kuću. Bila je tipična irska, od crvene cigle s izbljedjelim zelenim vratima boje bljuvotine. Ophelia brzo prođe kroz dvorište i pozvoni na ulazna vrata prije nego li se Charles stigao predomisli dok je ovaj uzaludno rukama signalizirao da uspori kao da još nije sasvim siguran.

- Evooooo ideeeem! - začulo se iz unutrašnjosti kuće, a ubrzo se pojavila njena vlasnica, prepunašna starica sijede kose, velikih naočala sa staklima debelim poput vjetrobrana Apolla 13 i figurom toliko glomaznom da niti pogled nije mogao ući u unutrašnjost kuće.

- Doo-baar dan - zamuca Ophelia, netipično za nju.

- Protestanti, opet - strogo će starica svojim krhkim glasom koji nikako nije pristajao njenoj figuri.

- Kako ste pogodili? - iznenađeno će Ophelia.

- Neću, neću i ponovno neću! Neću se preobratiti, neću te vaše Kule stražara, ili kako se već zovu ta vaša sranja!

- Ne, ne, krivo ste me razumjeli - reče Ophelia i digne ruke u znak predaje.

- Znam ja vas, puj protestanti prljavi, puj, puj - reče i krene zalupiti vratima.

- Theresa - reče Charles i starica zastane.

- Kako jedan prljavi protestant zna moje ime?
- Piše na vratima – činjenično će Charles. – Ali ja ga znam jer sam ga odabrao za tebe.
- Charles? – upita Theresa i počne jecati. Puj, prljavi antikriste, sad si me se sjetio? – reče ljuto, stupi nogom napolje i odalami ga svojom teškom desnicom. Ophelia vrisne, a Charles zajauče i iz nosa mu poteče krv.
- Jesi li ti normalna? – ljutito upita Charles.
- Ja svakako – reče kroz sablasni smijeh. – A sad ulazite unutra, odmah – zapovjedi.
- Nema šanse – ljutito će Ophelia, ali Charles digne ruku signalizirajući da je sve u redu, te reče:
- Bolje da je poslušamo.
- Dabome da je! – strogo će Theresa.

Unutrašnjost kuće bila je tako uređena da bi joj Vatikan zavidio: relikvije, križevi, svete slike ispunjavale su svaki milimetar zidova, vrata, prozora, stolova, kauča, TV-a, a s radija su dopirali zvuci katoličkih pjesama. Na stolu su se osim regularnih svetaca nalazile i uokvirene fotografije Charlesovih roditelja kao i nekog nepoznatog muškarca te mnoštva dječice.

- Josephe, vidi tko nam je došao u goste – reče sada sretno, ali odgovora nije bilo. – Ha, znala sam da ćeš biti sretan – reče Theresa. – Sjednite tu kraj Josepha, on je tako sretan što vas vidi!

Charles i Ophelia izmijene poglede. Ona zine kako bi nešto rekla, ali je Charles preduhitri: – Oprosti, sestro, ali gdje hoćeš da sjednemo?

- Pa tu kraj Josepha – reče Theresa, tonom kao da se obraća malom djetetu. – Za stol.
- Oprostite – zbunjeno, ali ljubazno reče Ophelia. – Ali gdje je Joseph?
- Pa za stolom! Zar si slijepa? Ah, ti protestanti...

Charles joj kimne glavom te oboje sjednu za stol, pokraj crno-bijele fotografije smrknutog muškarca, strogih crta lica koji je očigledno trebao biti Joseph.

- Što ćete popiti?

- Ništa - kratko odgovori Ophelia.
- Dva čaja, molim - brzo će i uplašeno Charles.
- Dva čaja, odlično - oduševljeno će Theresa, a potom ispali: - Ne, Josephe, za tebe nema whiskeyja, znaš da ti škodi - reče i napusti dnevni boravak, ostavivši Charlesa i Opheliju same s Josephom.
- I Josephe, što ima kod tebe? - tiho upita Charles na što se Ophelia tiho i slatko nasmije pa nadoda:
- Pitaj ga je li prebrojao mrvice na stolu.
- Mislim da ovo baš i nije bila tako dobra ideja - reče Charles.
- Definitivno.
- A, evo i čajića! - slatkasto će Theresa, stavivši na stol tri šalice čaja. „Josephe, opet ćeš ostati suhog grla“, pomisli Charles. - Opa, a mi se nismo niti upoznale! Ja sam Theresa, a Josepha već znate - reče i pruži ruku Opheliji.
- Drago mi je, Ophelia.
- Oh, tako tipično ime za jednu protestantkinju, ali s druge strane od brata kakav je Charles, drugo nisam mogla niti očekivati.
- Drago mi je da sam ispunio tvoja očekivanja.
- Nemoj ništa govoriti - prekine ga Theresa. - Moli se... Moli se za svoju crnu dušu, traži oprost od svih pa i od mene.
- Oprosti - zbunjeno će Charles.
- Ja sam ti već odavno oprostila - reče lica na kojem se pojavi psihodeličan osmijeh, a oči zasvijetle nekim čudnim sjajem. Ali Joseph nije.
- Što Joseph nije? - zbunjeno će Charles.
- Nije ti oprostio, dragi - smireno će Theresa i otpije gutljaj čaja.
- Oprosti, draga sestro, ali on je samo slika.

- Ne, ne, ne i ne! - vikne histerično. - Kako se samo usuđuješ Josepha zvati slikom, ti antikriste jedan! Reci! Reci da Joseph nije slika! - strogo će Theresa.
 - Joseph nije slika - skrušeno će Charles.
 - Ah, tako je bolje - smiri se sestra. - A kakav je čaj?
 - Hm... - krene Ophelia.
 - Odličan - prekinu je Charles.
 - Joseph voli gorči jer uvijek govori da mu je život sladak kao slika - reče Theresa i počne se histerično smijati.
- Nekoliko je trenutaka proteklo u napetoj tišini. Ophelia je pomalo uplašeno cupkala nogom, Charles je zamišljeno gledao u stol izbjegavajući kontakt očima s Josephom, a Therese smješkala zabetoniranim osmijehom kao hijena na narkoticima.
- I? - naposljetku upita Theresa. - Josepha zanima zašto ste tu.
 - Pa da te vidimo i da se upoznaš s mojom... hm, zaručnicom.
 - Joseph se ne upoznaje s protestantima - strogo će Theresa, usmjerivši pogled pun mržnje prema Opheliji da bi se trenutak potom slatko nasmijala i rekla. - Pij čaj, dušice, ohladit će ti se.
 - Ti si moja sestra i mi smo povezani pa ako smo mi u stanju prihvatiti Josepha, u te njegove dvije crno-bijele dimenzije, mogao bi i on prihvatiti Opheliju.
 - Imaš pravo, Charles, brate moj - Theresa ustane, prolije čaj po stolnjaku te zapleše. - Ovo treba proslaviti pjesmom - reče i na gramofonu pusti pjesmu o hrabroj irskoj konjici.
 - La-la-la Ireland, La-la-la Ireland... Joseph obožava ovu pjesmu.
 - Vidi mu se na izrazu lica - doda Charles.
 - Kako si mi ti, brate? - upita donekle suvislo.
 - Dobro, odlično čak. Živim u Londonderryju...
 - U Derryju, valjda. Živiš na sjeveru. Sad mi je jasno otkud ti ta... ta... nevjernica.

- Theresa, molim te!

- Sve u redu - nadoda Ophelia i namigne mu.

- Još je i namiguša! Znam ja takve, Joseph je bio lud za njima - reče i brizne u plač.

- Hej, hej, nemoj sad plakati - reče Charles, ustane i zagrlji je, a ona mu uzvratila zagrljaj. Charles je stajao ukočen i zbunjen, uplašen da bi bilo što uradio, Theresa koja je grčevito jecala, Ophelia je samo bezizražajno buljila u šalicu čaja dok ih je sve promatrao smrknuti Joseph.

- Oh, Josephe moj - kroz jecaje reče Theresa. - Tako mi je nedostajao tvoj zagrljaj. Oh, Josephe! - stane snažno stiskati Charlesa.

- Ovaj... - zbunjeno će on. - Nije Joseph, već Charles.

Odgurne ga od sebe pa se slatko nasmije: - Oh, Charles, to si ti? Želiš li čaja?

Theresa je hitro poput šiparice natočila još čaja i gotovo pjevno rekla:

- Uz obitelj najbolje odgovara čaj!

- Ili kila dinamita, kako se uzme - doda Charles, a Ophelia se nasmije. - Mislim da se i Joseph smije.

- Joseph ima jako lijep smisao za humor - činjenično će Theresa pa prozbori šapatom: - On ti je bombaš.

- A što bombardira?

- Pa protestante - reče Theresa, a Ophelia se nakašlje, dok je gramofon počeo preskakati na jednom, ali simboličnom stihu: „Hell, hell, hell to all England Soldier“, pjevao je nepoznati irski prvoborac nakon što je igla na ploči konačno uzela zalet. - Nego, želite li možda nešto pojesti?

- Ne, ne - brzo odgovori Charles. - Zaista žurimo.

- Eto, gori ste od mojih unuka koji me gotovo pa više i ne posjećuju - reče zamišljeno Theresa. - Da mi nema Josepha, vječno bih bila sama.

- Možeš doći kod mene - tiho će Charles.

- U pakao protestantskog sjevera! Nikad.
- Ali ja sam u katoličkom domu.
- Zaista? - upita Theresa. - A kako se zove taj tvoj dom?
- *Verona*.
- Lijepo ime, zvuči španjolski.
- Talijanski - ispravi je Ophelia.
- A možda čak i grčki - nastavi ova kao da je nije čula. - Ne znam, moram razgovarati s Josephom, on će odlučiti.
- E pa onda, ako smo to riješili, sestro moja, drago mi je sam te vidio još uvijek živu i zdravu
- reče neuvjerljivo i ustane.

Charles pruži Theresi ruku, ali ga ona zagrlji.

- Hvala ti, brate, hvala ti - reče Theresa, a Charlesu se učini da je u njenom glasu začuo notu lucidnosti te joj uzvrati zagrljaj i poljubi u obraz.
- Bilo mi je drago - reče Ophelia i pruži ruku.
- Pih - odgovori Theresa.
- Pa onda zbogom, i dođi nam u posjet - ponovi Charles.
- Neka bude volja Josephova - pridoda Ophelia i brzo napusti dvorište kao da je upravo napustila kuću strave u lunaparku.

Prime se za ruke i šutke krenu kroz puste ulice Tralleeja prema autobusnom kolodvoru.

- Sad mi je lakše kad znam da se Joseph brine o njoj.

Kiša je doslovno pljuštala, a autobus se kretao sporo, no nikome nije smetalo. Oboje su ubrzo zaspali, slomljeni umorom na putu za Londonderry i svoje staračke domove; nakon proživljenih iskustava ipak malo jači i privrženiji jedno drugom.

DIO TREĆI

„ČISTI SHAKESPEARE“

GLAVA DVADESET I DEVETA

Jutro je u Londonderryu svanulo kišno i tmurno. Charles se probudio kasno i još neko vrijeme ležao u krevetu razmišljajući o putovanju. Povratak je bio miran, a u dom je pristigao negdje iza ponoći nakon što je taksijem otpratio Opheliju do *Orange Housea*. Zaspao je iscrpljen, ali san bez noćnih mora ga je okrijepio i bio je spreman za ustajanje. Maxa u sobi nije bilo, što mu se činilo neobičnim, jer je navikao da spava na drugom kraju sobe.

Ustao je i pogledao kroz prozor. „Eh, da mi je izbrisati ovo mjesto“, pomisli.

- Da mi je izbrisati cijelu moju prošlost – reče naglas i krene u kupaonicu.

Kad se vratio, imao je što vidjeti – Maxa i Wilsona kako isprobavaju njegovo odijelo.

- Ti uzmi hlače, ja ću sako – reče pohlepno Wilson.

- Ma odjebi, ja ću sako, ti uzmi zavrane hlače!

- Imaš pravo, ja ću hlače – brzopleto će Wilson. – Samo malo...

- Hej! – vikne Charles. – Što je ovo? Modna revija?

Ova dvojica ga blijedo pogledaju te brže-bolje bace odijelo na krevet.

- Vidim da vas dvojica nemate više što obući – strogo će Charles.

- Bit ću *mister* doma – prekine ga Wilson.

- E nećeš ti, nego ja – reče Max.

- Rekla je Oliva da ću biti ja – odrješito će Wilson, što je bilo neobično od njega.

- Ne, nego ja. Barem imam kosu!

- Ali nemaš zubalo.

- Ma samo da ulovim tu budalu koja mi ga je ukrala, bit ću savršen.

- Čekajte, čekajte – reče Charles skrećući s teme. – Što se ovdje događa?

- Pa ti ne znaš? - upitaju gotovo istodobno obojica. - Pa sutra je izbor za *miss* i *mistera* doma, ali više se ne možeš prijaviti, sva mjesta su popunjena. Možeš biti u publici. Ovaj, moraš biti u publici - reče Max.

- I navijati za mene - doda Wilson.

Charles od muke samo sjedne na krevet i počne se smijati.

- Ovaj se vratio totalno lud - reče Wilson. - Šta su ti radili tamo u toj Engleskoj? - zabrinuto upita.

- Škotskoj - ispravi ga Max.

- Sve je to Engleska.

- Budalo - iziritirano će Max. - Ja sam porijeklom Škot i to nije isto, s tim Englezima.

- Pa pričaju isti jezik - uporno će Wilson.

- Kao i ti. A jesi li ti Englez?

- Nikad! Ja sam Irac - ponosno će Wilson.

- Eto, vidiš da si glup - pobjedonosno će Max.

- Dosta, dosta - prekine ih Charles kad je konačno došao k sebi. - Što se to događa?

- Sutra se održava izbor za *miss* doma. Pošto tebe nije bilo nismo te ni prijavili, ali možeš glasati za jednog od nas. Pobjednici idu zajedno na večeru u neki skupi restoran i...

- Majmune - prekine ga Max. - Idu u McDonald's!

- Oh, opet neki Škot. Dakle, pobjednici idu kod tog Škota na večeru. Oh, nadam se da ćemo ja i Oliva pobijediti.

- Ne, prijatelju - reče Max. - Pobijedit ćemo ja i Martha.

- Od kad ste vas dvojica prijatelji?

- Otkad je Max odbio spavati s Olivom, jel' tako prijatelju?

- Da - reče Max i namigne Charlesu. - Otad.

- Ja sad idem masirati Olivi noge i nalakirati nokte. Ti se, prijatelju, dogovori s ovim za sako ili hlače... I da, Charles, Martha je rekla da te treba vidjeti zbog nečeg - reče i konačno napusti sobu.

- Onda? - upita Max. - Kako je tebi bilo?

- Odlično - počne Charles i ukratko mu ispriča etape njihovog putovanja.

- Moram ga upoznati - reče Max potom.

- Koga?

- Pa Josepha, naravno. Mislim da bi odvalio na ovu novu travu što sam nabavio. Da nam smotam jednu?

- Možda poslije. Ipak moram prvo do Marthe.

- I da znaš da nije upola vatrena ko Oliva, al' daj šta daš. U godinama sam kad više ne mogu birati. Iako u zadnje vrijeme picu vidim češće nego WC školjka.

- Idem do nje, baš me zanima što hoće.

- Mislim da ima neke veze s izborom. Dok se vratiš, ja ću nam smotati joint. Pa kud puklo da puklo.

Nije uspio niti pokucati na Marthina vrata kad je iz sobe izletio Wilson noseći u rukama neku čudnu ljubičasto-žutu haljinu i otrčao niz hodnik, skoro ga srušivši.

- O-o-oprosti, prijatelju - samo je viknuo i nastavio trčati tromim korakom.

- Gade, stani! Jebem li ti sve - povikala je Martha i krenula za Wilsonom, ali je zastala kad je vidjela Charlesa.

- Platit ćeš mi, ti impotentni nosorože! - viknula je za Wilsonom.

- Kad sam zadnji put bio ovdje, ovo je bio starački dom. Kada je postao ludnica?

- Ma idiot! - reče uzrujano Martha. - Ukrao mi je najbolju haljinu.

- Pa što će njemu haljina?

- Ma nije za njega, glupane, već za onu njegovu fuficu, Olivu.

- Mislim, što te nije mogla pitati?

- Ti k'o da si na Marsu bio, a ne u Škotskoj. S kim se viđaš, nije ni čudo. Ajd' ulazi! - strogo će Martha. - Moramo razgovarati.

Unutrašnjost sobe izgledala je poput poprišta modne revije. Haljine, hlače, bluze, suknje bile su razbacane po cijeloj sobi. Charles nije mogao pronaći stolac.

- Sjedni - reče nehajno Martha. - Ma bolje nemoj, sve ćeš mi izgužvati. Zapravo, ipak sjedi. Prije sam nosila sve ove haljine i svi su me gledali.

- U to ne sumnjam - sarkastično će Charles.

- Ne s podsmijehom, već žudnjom. Za tobom se, vjerujem, žena nije okrenula od 18. stoljeća. Mislim, prava žena, katolkinja, ne ona tvoja kako se već zove?

- Ophelia.

- Ah, da, Oooooophelia - teatralno će ona.

Charlesa zasmeta njen ton pa odrješito upita:

- Dobro, što ti hoćeš?

- Hoću krevet u tvojoj sobi.

- Martha... Pa ja sam u vezi.

- Ma ne s tobom - vrisne. - Želim da se Max preseli kod mene, a Oliva kod tebe. Sam Bog zna da ne mogu više trpjeti nju i onog debila Wilsona.

- Hoćeš da Max dođe k tebi? - zbunjeno upita.

- Pa mi smo sada u vezi!

- A Oliva i Wilson?

- I oni su u vezi.

- A gdje sam tu ja?

- U grijehu protestanata? Što ja znam gdje si ti.

- Ne znam baš - nesigurno će Charles.
- Hajde, samo da probamo na par dana, zauzvrat ću ja nešto učiniti za tebe.
- Što?
- Što god hoćeš.
- Doved ću Opheliju na izbor za *miss* doma.
- Ona ovdje? Ne dolazi u obzir!
- Dobro - reče Charles i ustane. - Želim ti ugodan ostatak života s Olivom.
- Čekaj! - zaustavi ga Martha. - Ali ne smije sudjelovati. I mora glasati za Maxa i mene kao najljepši par.
- Dobro. Ali ne odgovaram za bilo kakav eksces.
- Zašto eksces?
- Pa ti stvarno nisi normalan - ljutito će Martha. - Cijeli dom već danima bruji kako se vucaraš s nekom protestantskom kurvom, a ti je hoćeš dovesti ovdje.
- Baš me briga što pričaju ove starelje - reče tobože ravnodušno iako se sav zacrvenio u licu od ljutnje.
- Trebao bi malo razmisliti o svemu tome, ta vaša veza neće dobro završiti.
- To je moj problem - tvrdoglavo će Charles.
- Samo sam te upozorila.
- Hvala ti. Znam se brinuti za sebe. Kad je selidba?
- Sutra poslije izbora.
- Onda smo se dogovorili - reče Charles i izjuri iz sobe niz hodnik prema izlaznim vratima doma. Zapali nesigurno cigaretu i primijeti kako mu ruke drhte.
- Baš me briga što svi drugi misle o Opheliji! - reče iz svega glasa. „To su sve ionako sami senilni i prljavi starci, i baš ću im svima sutra pokazati, nek' sline i nek' puknu od zavisti...

Još bolje, neka crknu od vlastite pokvarenosti“, vrtio je misli u glavi a da nije niti primijetio dogorjelu cigaretu među prstima, tek je osjetio bol koju je izazvao žar u dodiru s kožom. Baci opušak na potopljeno tlo. Pogledao je u nebo i viknuo, jednom pa još jednom, i treći puta, za slučaj da nebo nije čulo njegovu ljutnju.

- Baš me briga - rekao je smireno kiši pa se mokar vratio u dom. Kad je ušao u dnevni boravak svi su ga promatrali u čudu.

- Što je? - vikne Charles. - Što buljite?

- Ovaj... - reče debeli brko. - Postoje i kišobrani, znaš?

- Postoje i škare! Ne začepiš li istog časa brkatu gubicu, ujutro ćeš se probuditi bez tih prljavih mačjih repova ispod nosa - reče ljutito Charles i zaputi se prema svojoj sobi.

- Hej, cimeru, taman na vrijeme. Danas ćeš probati specijalnu Maxovu mješavinu iz lule. Udara u psihi kao da si leptirić - reče i pripali lulu. Oštar i opor miris trave u sekundi ispuni prostoriju.

- Baš mi i ne treba.

- Ma hajde, cimeru, pa nije kraj svijeta.

- Misliš, bivši cimeru?

- Šta ćeš, žene. Moraju imati sve pod kontrolom, ali ne brini. Čim je prasnem još par puta, vraćam se ja k tebi.

Charles povuče nekoliko dimova specijalne mješavine.

- Nisam ja poput tebe, mislim tip za veze i ta sranja. A i osjećam da bih mogao uskoro ponovno spavati na malo duže vrijeme. Jebi ga, umoran sam, a ionako mi je stalno dosadno. Ovako se naspavam pošteno, a kad se probudim malo zafrkavam bakice ovdje, malo se napušim i to ti je to.

- Malo se napušiš?

- Netko te treba braniti od ovih katoličkih svetaca ovdje. Svi se zgražaju tvoje protestantkinje, a ovdje se ne zna tko s kim nije svašta muljao.

- Da, sve znam i da znaš sutra ću je dovesti ovdje.

- Tako i treba. Ja to cijenim, ali ostali...

- Ma tko ih jebe!

- Obična borova bagra - reče Max i nasmije se.

Odjednom se niotkuda pojavi Wilson, otme lulu Maxu iz ruke i počne luđački uvlačiti dimove.

- Martha će me kaspreparirati!

- Misliš, kastrirati ili preparirati - upita Charles.

- Odsjeći će mi miša i preparirati ga - zabrinuto će Wilson i počne kašljati.

- Hej, polako, uništavaš mi travu.

- Oprosti - kroz kašalj će Wilson. - Ali situacija je napeta, samo što nije došla.

Max mu otme lulu.

- Brzo Charles, sakrij me pod krevet.

- Ma jesi ti lud?

- Hajde, molim te, ubit će me zbog haljine.

- Pa što će tebi haljina, Wilsons, ti se natječeš za *mistera*, ne za *miss* - reče Max.

Uto začuju kucanje na vratima. Charles se nije ni snašao, a Max je već na prozoru gasio lulu. Wilsonove noge su virile ispod kreveta.

- Uh, Charles, zapeo sam, molim te, pomози!

Charles više nije izdržao i prasne u histeričan smijeh, kojeg je sinkronizirano pratio Max. Kucanje se ponovi glasnije, ali i dalje nitko nije odgovarao. U sobu stupi Martha, nepozvana, lica užarenog od ljutnje.

- Gdje je, majku mu lopovsku?

- Pa tu sam ti ja, ljubavi - reče posprdno Max.

- Ma ne ti, idiote!

- Siguran sam da to što tražiš sigurno nećeš naći ispod mog kreveta - reče Charles i prstom pokaže Wilsona koji se zaglavljen koprcao po podu.

- E, sad si mrtav - vrisne ona i stane šutati Wilsona po nogama.

- Upomoć, prijatelji, molim vas!

Martha mu izuje cipele i reče:

- Eto, sad ćeš hodati bos, lopove - Martha se stane osvetnički smijati, ali je ubrzo prene vrisak više nalik životinjskom, nego ljudskom.

- Što to radiš, kučko? - reče Oliva kao vlasnica onog vriska, čiji ulazak u sobu nitko nije niti primijetio. - Sad ćeš platiti što diraš mog dragog. Konjići u napad! - vikne i krene s konjicima u ruci prema Marthi. - AAAAARRRRGHHHLLKIII - začu se iz njenih usta.

- Dođi, samo dođi - prijetila je Martha dok je Wilson zapomagao.

Kroz salve smijeha Charles konačno shvati ozbiljnost situacije i krene zaustaviti Olivu, ali nije stigao. Martha, koja je na vrijeme shvatila Charlesove pacifističke namjere, podmetne mu nogu i ovaj padne na Wilsonove koprcave noge, a desnom rukom izbi Olivu njene konjiće, koja se ipak nije dala omesti pa se uhvatila Martine kose koja joj je ostala u ruci. Max prasne u još veći smijeh kad shvati da hoda s babom Sinead O'Connor.

- Draga, tako vješto nosiš tu periku da te čak niti ja nisam skužio!

- Ti prokletnice! - zavrišti Martha i krene na Olivu pa se obje sruše na krevet.

Max koji je jedini ostao stajati, odluči leći na pod i valjati se od smijeha.

- Jebote, ovdje mi više ni trave ne treba za smijeh!

- Više ništa busenasto nećeš niti vidjeti - reče uvrijeđeno Martha, otme svoju periku i krene prema vratima.

- Ti slabiću usrani! - vikne Oliva Wilsonu pa uzme svoje konjiće. Charles konačno ustane i pomogne Wilsonu da se iskobelja ispod kreveta.

- Hvala ti, prijatelju - reče pomirljivo Wilson. - A sad, oprosti, moram izglediti situaciju s

Olivom – reče i krene za Olivom.

U sobi koja je još maločas izgledala kao bojno polje, samo je Max još ležao na podu.

– Ovdje je super! – zaključi.

– Da, bolje ne može – reče Charles te i on napusti sobu.

Iz nekog razloga, Max se ponovno počeo smijati.

GLAVA TRIDESETA

Charles je telefonski dogovorio sastanak s Ophelijom pa izašao van ne bi li malo razbistrio glavu. „Posudio“ je kišobran od portira, dok ovaj nije gledao, i prošetao parkom. Razmišljao je, ili se barem to trudio, s obzirom na „nadimljeno“ stanje. „Kako je lijepo bilo, samo Ophelia i ja, miljama daleko od ove ludnice... Ah, ljudi žive u uvjerenju da će u staračkom domu pronaći mir... Mir donosi jedino smrt“, pomisao neplanirano padne na um i okrzne tijelo poput električne jegulje. „Smrt“, pomisli i uhvati ga panika da će umrijeti upravo sada i ovdje pa naglo ubrza korak. Kišobranom, u vlastitoj rastresenosti, nije više pokrivao glavu, već ga je vukao po podu poput egzotičnog kućnog ljubimca.

Nakon što se pomno spremio za svoj sastanak, nekoliko je puta promotrio svoj odraz u zrcalu pa krenuo. U džepu je nosio notes, a čim je sjeo na autobusnu stanicu, izvadi ga i počne pisati.

Ulomak iz Charlesove autobiografije:

Ne postoji savršeno biće. Ne postoji savršeni stroj. Ne postoji savršen svemir, a uostalom što to znači savršen svemir? Beskonačni prostor prepun tame, ništavila, tek tu i tamo neka udaljena svjetlost zabljesne, sama i udaljena u svojoj težnji da bude primijećena. Svaki svemir, stroj, svaki čovjek je svjetionik za sebe, sam u borbi s hridima i hladnim valovima, a sve što ima za obranu od tih sila jest tek slabašna treperava svjetlost, koja se k tome još i gasi. Ja nisam savršen, ja sam samo betonsko tijelo svjetionika; hladno i vlažno, prepuno plijesni i rupa vremena. Propuštam i popuštam, ali i dalje prkosno stojim. Nadvio sam se nad valove ljudske zavisti i oštre stijene ljudskih riječi koje sijeku i paraju sve pred sobom, ali ne i mene jer ja imam tebe, Ophelijo, a ti si moja treperava, topla svjetlost na vrhu. Ti mi pokazuješ put, daješ snagu i vjeru. Ti si me ugrijala i osvijetlila i samo s tobom ja sam savršen.

Charlesa iz pisanja prene oštar zvuk trube i pitanje vozača autobusa:

- Hoćeš li ti zauvijek ispunjavati leksikon ili ćeš se voziti autobusom?

Charles mrzovoljno zaklopi notes, uputi mu pogled nabijen prijezirom pa sjedne u stražnji dio autobusa.

Kad je stigao u gradski park na dogovoreno mjesto, nije niti shvatio da je stigao prerano. Njegove misli bile su obuzete crnim slutnjama te je odsustvo Ophelije samo pogoršalo njegovo raspoloženje. „Možda neće niti doći? Možda me više ne voli? Možda joj se nešto ružno dogodilo, a ja nisam kraj nje da joj pomognem?“, pomisli prestravljen i pogleda na sat kako bi shvatio da je prerano za njihov susret i da s razlogom nije tu – zato što nema običaj raniti sat vremena. Prošeće do rijeke i sjedne na vlažnu obalu. „Život je poput rijeke, po kome poput kiše padaju jedino sitne iglice oholosti. Moram pobjeći odavde! Za bilo kakav početak već odavno je prekasno. Kasno je za novo svitanje na zapadu, zapadu mog života“, počne se tresti od jezivih misli kada ga netko primi za rame. Charles vrisne, ali kad ugleda njeno nasmiješeno lice, zamalo zaplače od sreće. Pomogne mu ustati i umalo oboje ne završe na blatnom tlu.

- Volim te, volim te, volim te – ponavljao je Charles i ljubio joj lice.

- Hej, što se dogodilo?

- Ništa, samo te dugo nisam vidio.

- Samo to?

- Između ostalog, ali sad je sve odlično kad si ti tu. Hajdemo popiti čaj, promrzao sam ovdje na kiši.

Sjeli su u prvi kafić na koji su naišli i koji je bio gotovo prazan jer se kišno vrijeme nije pokazalo naročito uspješnim u mamljenju šetača.

- Hajde, izbaci to iz sebe, ne mogu te više gledati takvog, kao muhu u zatvorenoj tegli! – reče kroz smijeh, pomalo zabrinutog pogleda.

- Teško je to objasniti, a puno je toga. Ipak, jedna je bit svega.

- A to je?

- Osjećaji! Nikad se nisam ovako osjećao – reče i čvršće stisne ruke.

- Mislim da znam o čemu pričaš – uhvati ga za ruku. – To je prejako, istina, ali istovremeno i prelijepo.

- Zašto smo se tek sad sreli?
- Ne znam - tiho će Ophelia. - Sudbina je tako htjela.
- Ti si barem imala nešto od života. Imaš kćer i unuku, a ja imam samo tebe.
- Ludo, i ja imam samo tebe, a trenutno samo tebe i želim.
- Bez obzira što sam katolik?
- Uh, to je veliki problem za mene.
- Stvarno? - smrtno ozbiljno će Charles.
- Ma naravno da nije! Iako ima ljudi u mojoj okolini kojima to jako smeta.
- Misliš na dom?
- Da, na dom. I službeno sam druga najomraženija osoba tamo.
- A koja je prva?
- Pa ti, naravno - reče Ophelia i kiselo se nasmiješi.
- I kod mene u domu su počeli s tim vjerskim sranjima.
- To je sve u principu pogrešno.
- Pogrešan je svijet, pogrešne su vjere, iako u principu sve iste, pogrešan je grad, ljudi, pogrešna je... - naglo zašuti.
- Što je pogrešno, ljubavi?
- Pogrešna je starost - reče Charles i prekrije rukama oči.
- Hej, ljubavi, ne brini. Nisu u pitanju samo protestantsko-katolička sranja, jel' da? U pitanju smo mi?
- Zapravo ja... Žao mi je što sam te tek sad upoznao, sad kad mi smrt kuca na vrata, sad kad je jedna od svježe iskopanih grobnica moja, samo ne znam koja. Sada, a imao sam toliko vremena.

- Još uvijek imamo vremena, samo za nas, da budemo slobodni i rasterećeni poput klinaca.
Udaj se za mene - tiho će Charles.

- Molim?

- Udaj se za mene - glasnije će Charles.

- Hoću, ljubavi, hoću! - ona odgovori, a iz daljine začuju pljesak oduševljenja brkatog konobara.

Vani je kiša i dalje padala, a oni se stisnu ispod kišobrana poput štrumfova ispod gljive. Pokvarila je njihove planove pa su umjesto šetnje parkom pješice krenuli prema domu *Orange*.

- Sutra je izbor za *miss* i *mistera* doma *Verona* - odjednom će Charles. - Volio bih da ti dođeš.

- Misliš kao natjecateljica? - upita šokirano.

- Ma ne - kroz smijeh će Charles. - Kao...

- Što misliš da nisam ljepša od katoličkih cura? - pravila se uvrijeđena.

- Nisam mislio tako... Sva su mjesta već popunjena, čak se ni ja ne mogu natjecati.

- Oh, to im je veliki propust, ti si zasigurno najzgodniji katolik na svijetu.

- Uh... hvala - reče on iskreno. Hoće li onda najzgodnija protestantkinja svijeta praviti društvo jednom zgodnom katoliku?

- Najzgodnijem katoliku - ispravi ga Ophelia pa nastavi: - Mislim da ti nije dobra ideja, ali dobro, doći ću.

- Sjajno, ja mislim da je to odlična ideja, neka vide da smo sretni pa će nas pustiti na miru.

- Možda - zamišljeno će ona, i stisne se još više uz Charlesa, iako je kiša konačno prestala.

Prestanak kiše kao da ih je verbalno razdvojio, kad već nije mogao tjelesno, jer iako su i dalje hodali „priljubljeni“ ispod kišobrana, koji je sada više ispunjavao funkciju navigacijskog radara, ostatak puta prošli su uglavnom šuteći. „Kao da nas je stoljetna netrpeljivost i uzaludno nadmetanje vjera tek sad ubola ostrim noktima kao neka nevidljiva sila koja

pokušava stati između nas“, mislio je Charles i stiskao kišobran kao da je u njemu posljednja neraskidiva nit. Večer je već pala, a prva topla žuta svjetla gradske rasvjete redom su započela svoju noćnu smjenu.

- Volim te - reče Ophelia, kao da je osjećala o čemu Charles razmišlja.

- I ja tebe. Ne brini, ti si mi sve na svijetu. Da nije bilo tebe, slobodno bih život nazvao promašenim, ali ovako...

- Ti i ja, zajedno protiv svih nevolja i zala.

- Dogovoreno - entuzijastično reče Charles i oni se strastveno poljube na pustoj ulici osvijetljenoj slabim žućkastim svjetlom ispod svoje imaginarne neraskidive niti ljubavi, koja je samo igrom slučaja imala oblik kišobrana.

Kad su stigli do doma, Ophelia zastane kao da je upravo stala na hrđavi čavao.

- Uh, već smo stigli - nesigurno će Ophelia. - Mislim da je bolje da se rastanemo ovdje.

- Ma daj, uostalom već sam bio ovdje - reče i povuče je za ruku. Za nekoliko minuta, bili su kod ulazne ograde.

Pogled se pružao na potpuno prazno pročelje *Orange Housea*.

- Pa vidiš da nikog nema.

- Uvijek ima, uvijek ima - znalački će Ophelia i poljubi ga. - Evo, sad imaju i materijala za proučavanje.

- Volim te - reče Charles i još je jednom poljubi.

- I ja tebe, hajde pođi sad.

- Do sutra - reče i nevoljko se odvoji od nje.

- Do izbora za *miss* - nadoda Ophelia i protiv volje se nasmije.

- Laku noć! - reče krenuvši, ali nakon par metara stane.

- Laku noć - odgovori Ophelia i brzim korakom krene prema domu. Na ulazu se još jednom okrene, rukom mu signalizira da ode, ali on je džentlmenki ipak pričekao da je izgubi iz

vida pa nastavi svojim putem. Nije napravio niti deset koraka kad za leđima začuje muški glas kako viče za njim:

- Katoličko govno, više se ne vraćaj ovdje.

Charles zastane kao kopljem pogođen, htjede se vratiti, ali pomisli kako bi mogao prouzročiti Opheliji nove brige.

- Puši kurac ekstremistički! - vikne i produži dalje.

Kad je stigao pred svoju sobu, iz unutrašnjosti su dopirali čudni uzdasi. Sam Charles duboko uzdahne pa hrabro otvori vrata.

U sobi je vladao potpuni mrak izuzev slabašne plavkaste svjetlosti na Maxovu krevetu. Zvuk ženskog erotskog uzdisanja sada je bio neusporedivo glasniji. Upalio je svjetlo i ugledao Maxa kako bez treptanja gleda u laptop na čijem su se zaslonu izmjenjivali muški i ženski spolni organi zauzeti identičnom repetitivnom radnjom.

- Hej, stigao si - odsutno reče Max. - Dođi, moraš vidjeti ovaj filmić!

- Odakle ti to?

- Pa s interneta. Gledaj kako joj se sise tresu!

- Ne mislim na sise, već...

- Ne misliš na sise? Pa svi misle na sise!

- Već na kompjutor! - uporno će Charles.

- Dobra stvarčica, čak štoviše, odlična. Posudio mi noćni čuvar u zamjenu za dva *jointa*.

- A zato ga nema, baš sam se pitao...

- Kako mu neprimjetno vratiti kišobran? Ne boj se, riješio sam to.

- Kako je saznao?

- Hm, ovdje se sve sazna... Hej, dođi ovo vidjeti.

- Ako je drugi dio tog filma, vjeruj mi da nisam...

- Ma ne, nešto još bolje od pornografije. Čekaj samo malo - reče i počne sumanuto kucati po tipkovnici. - Ha, vidiš - reče pobjedonosno.
- Što?
- Vidiš li broj obožavatelja? Ovaj ovdje - reče i pokaže na broj 226. - One me sve obožavaju.
- Tebe? - zbunjeno će Charles. - Kako to?
- Pa vidiš, ovo ti je *Facebook*, a ja sam mladi i zgodni vampir, a sve ove ženske, njih 226... ops, samo malo, još dvije su se javile. Dakle 228, mene obožavaju.
- Tebe? Ali ti nisi ti već neki mladi, mršavi i zubati...
- Stvarno počinješ jako sličiti na Wilsona - ljutito će Max. - Ništa ne razumiješ, ta ne moram ja biti ja na slici, bitno je samo da me obožavaju i šalju poruke.
- Ali one misle da si ti netko drugi.
- Nego što!
- Pa zašto si vampir?
- Pa to ti je sad *in*.
- *In*?
- U modi, jebote što si zadrž!
- Gledao sam taj film i užasan je.
- Ha, ha, ha, ti si to gledao? Pa ti si luđi nego što sam mislio.
- Pa kako to mladi vampir sluša Engelberta Humperdincka?
- U, jebote, imaš pravo. Brzo mi reci nešto novo, glupo i moderno, a da pjeva - panično će Max.
- Tokio Hotel.
- Budalo ne pitam te za sobu već za pjesmu?

- Pa da, Tokio Hotel.
- Hotel u Tokiju?
- Ma ne, Tokio Hotel.
- I to je sad moderno? U moje vrijeme hoteli nisu pjevali.

GLAVA TRIDESET I PRVA

- Allealeeeeeurghhhplinkljmnž - začulo se u cik zore u sobi broj 24 staračkog doma *Verona* u Londonderryu dana gospodnjega drugog studenog. - Rghhhplinkkhmnžiaiai - začulo se ponovno iz Charlesu neutvrđenog pravca, ali je bio siguran da je taj nepodnošljivi zvuk dolazio iz njegove sobe. Taman kad je htio izustiti Maxovo ime, začuje njegov glas koji je otkrivao jednaku ako ne i veću razinu iritacije.

- Pa dobro, Wilson, jesi li ti normalan? Hajde, molim te lijepo, prvo mi to odgovori pa te poslije mirne duše mogu ubiti.

- Šta nije super? - uzvratio je Wilson protupitanjem i ponovno proizveo isti zvuk. Charles se pridigne u sjedeći položaj i protrlja oči, ali prizor koji je vidio i dalje je bio sanjiv. Ugledao je Wilsona odjevenog u premalo žuto-crno karirano odijelo, na glavi je nosio kaubojski šešir, a da bi stvar bila još gora, u ruci je držao violinu.

- Wilson, pobogu, što radiš? - upita Charles.

- Pripremam se za večerašnji nastup - ponosno će Wilson. - Ha, što kažeš?

- Mislim da ćeš svakako pobijediti, a glavna nagrada bit će ekskluzivno i već plaćeno putovanje na gradsko groblje. Gubi se!!! - vikao je Max.

- Hej - reče Wilson Charlesu. - On ti je samo ljubomoran zato što ću ja svirati, a Oliva će pjevati i sigurno ćemo pobijediti. Hoćeš li me čuti kako sviram?

- Ne, hvala. Nešto mora ostati iznenađenje - snađe se Charles.

- Imaš pravo. A sada me ispričajte, ali moram vježbati, vidimo se kasnije.

- Podsjeti me na doručku da iz kuhinje ukradem nož - reče Max nakon što je Wilson napustio sobu.

- Dva, valjda?

- Zašto?

- Jedan za Wilsona, jedan za Olivu!

Vrijeme se nije danima mijenjalo pa tako niti na taj sudbonosni, odlučujući dan pobjednika, no nikome to, činilo se, nije naročito smetalo da od zore šeću, trče, urlaju, vrište hodnicima i sobama, a sve zbog tako trivijalne stvari kao što je izbor za *miss*. Pravi parlamentarni izbori nisu izazvali toliko interes. Kao da je danas Dan D i sutra više ništa neće biti isto. Kao da će sudjelovanjem ili još bolje pobjedom ispraviti potrošenu davnu mladost. Barem u svojim, varljivim očima, bit će ponovno lijepi i puni života.

Charles je čekao u redu za WC deset minuta koji za promjenu nije smrdio na fekalije, već na mješavinu svih mogućih i nemogućih parfema koji su svi odreda mirisali kao mješavina slatkog znoja i mokraće, kao da je Denim toliko nedostižan. Njegovateljice iz jutarnje smjene danas uopće nisu imale posla. Nitko nije zaspao, pomokrio se u krevet, nitko više nije bio bolestan, a kada su kome i ponudile pomoć rečeno im je da ne guraju nos tamo gdje im nije mjesto. Sara i Mara, jutrošnje njegovateljice, samo su stajale na hodniku ruku podbočenih o bokove s kolicima prepunih lijekovima čistom posteljinom koju su potpuno netaknutu vratile jer je danas sve bilo OK danas je u domu život propupao poput proljeća.

U sobi ga je dočekao nervozni Max.

- Hajde, što si se porađao tamo? Znaš da ne smijem ostaviti sobu praznu.

- Zašto?

- Pa zbog Wilsona da mi ne mazne odijelo - reče i izjuri iz sobe da bi se isti čas vratio. - Ti se ne mrđaj i stražari.

- Na zapovijed! - salutirao je Charles. Potpuno nesvjestan svog dobrog raspoloženja, stane fučkati, a tek ga je zvuk koji je sam proizvodio prenuo iz sretne letargije koja je postala stvarnost. Možda je baš želio biti ovdje i s nestrpljenjem čekao da i Ophelia osjeti isto.

Max se vratio mirisan poput ljiljana, sjajan od krema i gela. Charles zgrabi svoj notes i zaputi se van.

- Dontra, vidimo se - kratko reče i nestane.

Uspio je neopaženo proći prepuni živahni hodnik i predvorje, vjerojatno zato što su svi bili previše zaokupljeni vlastitom pojavom. Čak ga ni portir nije primijetio jer se pripremao da, uz ulogu glavnog *de luxe* nadzornika, preuzme i onu suca. Uvježbavao je svoju ulogu dajući pohvale i pokude nervoznim bakicama. Neke su se crvenile u licu, a druge su pak plaćući napuštale predvorje. On se provuče kroz tu „modnu“ strku i izađe van na slabašnu kišu.

Veselio se večerašnjem susretu s Ophelijom, razmišljao je, iako stidljivo, o vjenčanju.

Htio je iskoristi dobro raspoloženje za pisanje pa se odluči vratiti u sobu, u nadi da će ista biti prazna. Danas je netko gore bio na njegovoj strani. Charles otvori notes i krene.

Ulomak iz Charlesove autobiografije:

Ponekad je život poput tobogana. Zabavan, iako te strmoglavno vodi dnu. Uspon je težak, ali se barem penješ, pa opet bjesomučno juriš prema dolje, strepiš da ćeš tresnuti glavom, raspametiti se i ugledati svijet onakvim surovim i sivim kakav zaista jest, nikada nije zabavno. Osim danas. Danas se svijet čini poput duginog padobrana kojim se spuštamo u oazu usred pustinje dosadnog, bezizražajnog života. Danas smo svi sretni i uzbuđeni jer će se dogoditi nešto neobično za nas, iako je to nešto što bi prije pedeset godina bilo nešto obično, beznačajno.

Prolaznost dana, mjeseci, godina u očima mojih vršnjaka obično pretvara u neobično, normalno u nenormalno, istinu u laž, smijeh u suze. Život je sklop nesretno posloženih suprotnosti. Kad si dijete, želiš baciti svoj bicikl i voziti auto, kad si odrastao i imaš auto, dva auta, dao bi ih oba samo za jedan dan djetinje vožnje na biciklu. Dok se školuješ, jedva čekaš postati samostalan, kad počneš zarađivati i naporno stjecati novac, želiš natrag u školu gdje je novac bio samo sredstvo za kupovinu bombona. Jedino nitko ne želi ostarjeti u staračkom domu, mislim da nema te pogodbe, ali danas je dan kada starenje nema ništa s tim, danas sam sretan što sam ovdje gdje jesam, i ostali su sretni. Danas je baš neki sretan dan.

Večer je došla i suviše brzo s obzirom na strku i metež koji se cijeli dan odvijao.

Blagovaonica, večeras specijalno uređena kao pozornica s pripadajućom modnom pistom i stolicama poslaganim u redovima za gledatelje, već se počela puniti natjecateljima (od kojih je najmlađi imao svega 62 godine), žirijem, gledateljima, novinarima i inim radoznalcima.

Soba broj 24, kao i sve ostale, hodnik i predvorje odisali su mirisima raznih parfema kao u nekoj tropskoj šumi. Bend se još uvijek uštimavao i za probu odsvirao *Put Your Hand On My Shoulder* na oduševljenje prisutnih, od kojih su se neki čak usudili i zaplesati. Ispred doma je bio parkiran službeni Fiat *Uno* te kola hitne pomoći za svaki slučaj. Charles se motao po

predvorju dok sat nije otkucao 19 i 40 pa je krenuo prema autobusnoj stanici. Na izlazu je sreo njegovateljicu Maru koja je u civilu bila prava bomba, iako to nikada nije zamijetio. Uska kratka crna haljina, duga plava kosa i osmijeh za pet; ne čudi što se tako sredila kad je ipak ona voditeljica glavnog događaja.

Charles vani zapali cigaretu. Večer je bila bez kiše, ali zato je magla gospodarila parkom doma. Iznutra se i dalje čula pjesma Paula Anke i Charles se lagano zanjiše u ritmu.

- Put Your Hand on My Shouuulder - zapjevao je dok se dim cigarete gubio u magli.

- Hm, hm, smijem li se pridružiti? - upita netko.

Charles se trgne i ugleda doktora Stevea Stevensa u svijetlosivom odijelu, uredno počesljane duge brade.

- Oh, doktore, to si ti - reče Charles s olakšanjem. - Kako je?

- Nikad bolje! S godinama kao da se pomlađujem. Nego, imaš cigaretu? Malo mi je kriza pa...

- Naravno - reče Charles i pruži mu kutiju. - Nadam se da nije ozbiljna.

- Pa znaš, vi penzići ste poput lavine. Kad jednog boli, sve boli isto ili slično, a kad svi žele biti zdravi i lijepi, kao večeras, onda nikome ništa. Vjerujem da će već sutra čekaonica biti dupkom puna... Znaš li ti uopće da se ja nisam mogao natjecati, ha? - reče Steve i povuče dim da bi dobio na dramatičnosti.

- Ne, zašto?

- Jesam li ja stanovnik doma? Dobro, u tehničkom smislu jesam, ali da li zaista jesam?

- Pa stariji si od ovog doma, to je sigurno!

- Ha, ha, baš smiješno. Vidiš, ali ja nisam stanar ovdje.

- Pa živiš u ambulanti.

- Živim tamo jer sam tako izabrao, mislim nisu me ovdje smjestili.

- Pa nisu ni mene „smjestili“, sam sam se smjestio.

- Sam si odlučio? Pa ti mora da nisi normalan! - začuđeno reče Steve.

- Govori mi netko tko živi u ambulanti!

- Da, ali tamo ima droge. Morao sam potkupiti suca, onog vražjeg portira i od tuda ta kriza. Krvopija, sve mi izbio iz džepova, nije mi ostalo love da ga potkupim za pobjedu. Pa ako ti imaš što sitno, ja ti obećajem, svi analgetici i antibiotici u ambulanti su tvoji. Sve te prekrasne šarene tablete, samo reci...

- Zašto ne pitaš portira? Prema mojim saznanjima, on također voli onostrane svjetove nesvjesnog.

- Vidiš, to ti je dobra ideja. Ajde, daj još jednu cigaretu.

- To uvijek može. Evo, ja ću jednu s tobom - reče Charles kad iz magle dopre sablasni, poznati glas:

- Mislim da vam to i nije najbolja ideja.

Iz sve gušće magle prvo je izvirilo nešto poput kožnog jarbola: ogromno, špičasto i zategnuto. Taj komad nosa parao je maglu i za sobom vodio doktora Stewarta, glavom i nosom.

- Dobra večer, kolega Stevens - reče Stewart uz cinični osmijeh koji se nenadano pretvori u grimasu užasa kada ugleda Charlesa. - A i vama dobra večer. Vidim da je neobično živahno ovdje večeras - reče suhim i krckavim glasom, stavivši živahno pod zračne navodnike. - I Charles, kako vaš proljev?

- Nikad bolje. Čak i kad malo zapne, pomislim na vas i odmah teče poput proljetnih potoka. A otkud to da ste vi ovdje?

- Vjerojatno bih sad imao pametnijeg posla, kao što je spašavanje života vrijednih spašavanja, da nije vašeg staračkog egzibicionizma.

- Slušajte, kolega...

- Ššššš! - reče Stewart i položi ruku na uho. - Jesam li ja to čuo korake dinosaura?

Nakratko nastane tišina jer su sada svi osluškivali korake.

- Hej, kompice, što se radi? - reče Max koji se pojavi niotkuda. U ruci je držao *joint* kojeg se hitro riješi, poput srednjoškolca za vrijeme racije, kada je ugledao doktora Stewarta.

- Nije dinosaur, al' je narkoman - nastavi cinično Stewart i počne se iritantno smijati.

Na njegov smijeh nadoveže se Max koji je stao točno ispred njega te mu začuđujuće brzim pokretom glave razbije nos. Stewartov se smijeh pretvori u vrisak, krv počne prskati uokolo, a Maxov se namješteni smijeh pretvori u prirodni.

- *Junkie*-dinosaur u borbi protiv ljigavog nosoroga - reče Max i zapali novi *joint*.

- Ti, ti, ti... - započne šokirani Stewart prstom upirući u Maxa, potom u Charlesa i Stevensa koji su, oporavljeni od iznenađenja, prasnuli u smijeh na tu njegovu prijetnju.

- Only yooou... - zapjeva Max. - Can make my nose bleed, only yooouu... - nastavi pjevati dok se Stevens počeo gibati u ritmu i pucketati prstima.

- Platit ćete za ovo - histerično priprejeti Stewart i nestane u magli.

- Evo - reče Max i pruži *joint* Charlesu koji samo niječno zatrese glavom. - Ah, da žena - kratko prokomentira i krene sam povući dim kad mu ga iz ruke otme Stevens. - Polako, ima dosta za sve.

- A-ha - kroz dim odgovori Stevens.

- I, jesi spreman za večeras? - upita Charles Maxa.

- Ja sam rođen spreman.

- Prijatelji moji, i još draži pacijenti! Večeras je noć kada će se valjda i meni posrećiti.

- Misliš pobijediti?

- Ma dobro i to isto, ali mislio sam na drugu vrstu sreće. Ovu bradu već dugo nitko nije gladio, ako se dobro razumijemo.

- Ha, ha, doktor se misli malo maziti večeras - reče Max otpuhujući dim dalje u maglu.

- Pa da - stidljivo će Stevens koji je poput psa pred stolom vlasnika pratio kretanje *jointa*.

- Pa sretno ti bilo, doktore.

- Probaj s Olivom, to ti je bar zicer – reče Max.
- Ah, te žene, žene... – reče Stevens. – Nisu žene što mene zanima.
- Nego što? – prasne Max. – Mrtvaci? Da nisi ti nekakav, kako se ono kaže, nekrofil?
- Daleko od toga – odgovori s dignutim rukama u znak predaje. – Mene zanima suprotno od žena, muškarci.
- Stevens, pa ti si tetkica! – reče Max i snažno ga potapša po ramenu.
- Jesam, ja sam homoseksualac koji nije osjetio dodira već godinama.
- Probaj s Wilsonom! – predloži Max. – Nego, Charles, što misliš, hoće li se vratiti onaj nosonja?
- Ne vjerujem. Nakon što sam ga ugrizao za ruku, razmazao govna po njegovom autu, a sad još i ti s nosom... Nego, ja moram sad krenuti – reče Charles. – Autobus samo što nije došao, a ja još uvijek nisam na stanici.
- Hajde, požuri. Jedva čekam da je upoznam, što baš i ne mogu garantirati za našeg pajdaša Stevensa – reče Max smiješeći se.

Charles je koračao u potpunosti nesvjestan magle koja ga je okruživala. Bio je zamišljen i nekako zabrinut.

Na autobusnoj stanici nije ga dočekaao jedan autobus, već tri, i svi su bili dupkom puni pa je pomislio da je onaj Stevens malo previše puhao dim prema njemu. Kad su se svi iskricali, mala stanica jednostavno nije imala kapaciteta da primi sve te ljude. Obično su na toj liniji putnici najčešće bili umirovljenici iz doma, ali ne i večeras. Večeras su došli sinovi i kćeri, unuci, prijatelji – potencijalni stanovnici doma, kao i njihovi ljubimci. Nakon nekoliko trenutaka Charlesove slijepe panike, on ugleda Opheliju, predivnu kao i uvijek. Došla je zbog njega, ravno u ralje neprijateljskog doma i izgledala je božanstveno. Ispod raskopčanog dugog crnog kaputa nosila je crne čizme s niskim potpeticama, dugu crnu haljinu s diskretnim dekolteom. Dugu crnu kosu, koja je inače uvijek bila raspuštena, sada je bila u pundi koja je u kombinaciji s dugačkim srebrnim naušnicama djelovala poput krune. Izgledala je kao pozitivna crna kraljica iz *Alice u zemlji čudesas*. Poput savršene heroine spremne za sve. I bila je samo njegova, zbog čega je njegovo srce počelo jače kucati dok ju je s nestrpljenjem dočekaao u zagrljaj.

- Izgledaš predivno – reče i poljubi je u obraz, što izazove nekoliko podsmijeha kod nećijih neodgojenih unuka.
- A ni ti nisi loš, osim što malo zaudaraš po dimu – reče ona i jače se privije uz njega. – Malo me strah.
- Zašto? Ja sam tu da te branim od zajedljivih zala, a kako večeras izgledaš, i od ljubomornih muških pogleda.
- Obećaješ?
- Naravno, a sad hajdemo, izbor samo što nije počeo.

GLAVA TRIDESET I DRUGA

Kad su stupili u zajedničku prostoriju (sada adaptiranu u pozornicu), bend je već uvelike svirao i vladala je gužva pa ih nitko nije ni primijetio.

- Lijepo vam je ovdje – reče Ophelia kad iz blizine začuje kreštavi glas koji je na trenutke uspio nadjačati i svirku.

- Ophelia, draga moja! – vikne Oliva. Da je kojim slučajem glumila u nijemom filmu, njena odjeća bi vrištala umjesto nje. Uska haljina leopard-uzorka bila je toliko zategnuta da su leopardove šare izgledale poput reljefnog prikaza nekog močvarnog područja.

- Ophelia, draga – u nedostatku boljeg zaurla i Wilson koji je trčao za Olivom u svom crno-žutom odijelu dvorske lude.

- Otkad ona više nije senilna? – promrmlja za sebe Ophelia.

- Pa kako si mi, draga? – upita Oliva bacajući se na Opheliju grleći je.

- Pa jako dobro, uzbuđeno zbog večerašnjeg događaja – uvjerljivo slaže. – A ti mi super izgledaš – nastavi u istoj maniri.

- Hvala ti – iskreno će Oliva.

- Dobra večer, gospođo Ophelia – stidljivo će Wilson, izgubivši negdje po putu sav entuzijazam i hrabrost.

- I vama, Wilsone. Osjećate li se sada bolje?

- Nikad bolje, sada kad je ljubav mog života uz mene – reče i pokuša zagrliti Olivu, koja se vješto poput leoparda izmigoljila iz njegovog zagrljaja i stala kraj Ophelije.

- Dobra večer i dobro došli – nadoveže se Max koji se odjednom stvorio. Uz njega je stajala smrknuta Martha s novom sjajnom perikom. – Milodarim – Max pogleda Opheliju ravno u oči i poljubi ruku. – Max, drago mi je.

- Ophelia...

- Oh, kako sam glup! – vikne Wilson, uzme Ophelijinu ruku i poljubi je.

- Ali, mi se već znamo.
 - Prostačino - vikne Oliva. - Kako se usuđuješ ljubiti druge pored mene?
 - Ovaj, oprosti, ljubičice...
 - Moje ime je Martha - reče službeno i pruži ruku Opheliji.
 - Drago mi je, Ophelia.
 - Idemo nešto popiti - pozove ih Max. - Večeras alkohola nikad dosta.
 - Slažem se - pridruži se Charles.
 - Čekajte nas - vikne za njima Wilson.
 - Prostak, zanimaju ga jedino žene i alkohol! - uvrijeđeno će Oliva i krene za njim.
- Za šankom je već stajao doktor Steve Stevenson. Njegovo očijukanje s konobarom prekine dolazak veselog društva.
- Pa vas je sve više. Dobro, dobro je to s obzirom da ste penzioneri!
 - Čini se da jedan doktor s razbijenim nosom nije dovoljan - reče Max.
 - Jel' bilo krvi? - uzbuđeno upita Wilson.
 - Tko je kome razbio nos? - zabrinuto upita Ophelia.
 - Bilo je puno krvi, jel' tako, Charles? - upita Max smiješeći se.
 - Tekla je u potocima - odgovori i namigne Opheliji.
 - A sad nam treba neke druge tekućine u potocima. Konobar! - teatralno zapucketa prstima.
 - Daj svima alkohola.
 - Ah, ne - uzvikne Oliva. - Wilson ne smije, pije tablete za tlak.
 - Ma daj, molim te - zacvili Wilson. - Samo večeras.
 - Dobro - uvrijeđeno će Oliva. - Ali onda spavaš na hodniku.
 - Dobro onda - tužno odgovori. - Sok od kruške.

- Daj čovjeku pivo... Zapravo, daj whiskey i to dupli.
- Ja ću dupli whiskey isto - vrisne Oliva. Konobar ih je samo odmjeravao i fijuknuo.
- Što je? - upita Max. - Želiš li naše osobne? Hajde, hajde toči - naredi mu i okrene se društvu. - Jeste li jako uzbuđeni večeras?
- Oh, naravno. Iako sam sigurna da ću pobijediti - prva se oglasi Oliva.
- Oh, kako slatko! Ali bljutavo i lažno - kroz zube će Martha.
- Slušaj me ti drugorazredna fufo... - započne Oliva zapanjujuće elokventno, kad je prekine doktor Stevens.
- Hajde, curice, imam i ja šanse.
- Pogotovo kad se zna da se i ti natječeš u ženskoj kategoriji - reče Max.
- Molim? - kroz smijeh će Martha. - Kako to?
- Pa ti ne znaš - znalački će Max, sretan što konačno zna nešto što sveznajuća Martha ne zna.
- Molim te odmah da si mi rekao što ja to ne znam - uzbuđeno će Martha.
- Ha... - smireno će Max. - Nek' ti Charles kaže, ja već znam - reče i počne dijeliti svima čaše s pićem.
- Ti ne znaš - ubaci se u prepirku doktor. - Da sam ja homoseksualac.
- Kako? - zbunjeno će Martha.
- Ti si homo, šta? - zbunjeno će Wilson.
- Homoseksualac. Valjda znaš što to znači? - upita ga Stevens.
- Homo, homo... - češkao se Wilson. - Pa znam, ti si onaj prvi čovjek.
- Zasigurno je star kao prvi čovjek - reče Charles kroz smijeh.
- Više kao prva žena - reče Max dignuvši čašu u zrak. - Za sve prve ljude i sve nas ovdje, stare i crne. Živjeli!

- Živjeli! – svi će u glas i kucnu se čašama.

- I Ophelia, kako ti se sviđa ovdje? – upita Max.

- Pa jako je... neobično... i zabavno.

- Uh – reče Oliva mršteći se. – Sigurno je bolje nego u onom protestantskom, oh sačuvaj Bože, domu.

- Kad je čovjek star, onda mu je svejedno gdje je.

- Ljudi moji, popijte to brzo jer nova tura već dolazi, a uskoro će početi i naše natjecanje najljepših.

Nakon što su na brzinu ispili jedno, pa na Maxov nagovor još jedno piće, krenuli su prema pozornici pred kojom je vladalo glamurno raspoloženje.

- Uh, kako sam pijan – reče Wilson nikome određeno.

- Nadam se da nema fotoreportera.

- Samo hrabro, prijatelju – reče Max i položi mu ruku na rame. – Večeras ćeš se sigurno zabaviti. Prijatelji, ovdje se rastajemo – rukuje se s Ophelijom i Charlesom. – Mi natjecatelji moramo u vip-zonu, a vi morate ostati ovdje.

- Nema problema – s olakšanjem će Ophelia.

- Sretno svima – poruči im Charles.

Dok su se Charles i Ophelia gurali kako bi našli slobodno mjesto u predzadnjem redu, na sebe su navukli znatiželjne poglede, glazba je baš u tom trenutku prestala, a u dvorani se čulo samo tiho i nerazgovijetno šaputanje.

- Tko je ovo? – čuli su negdje iza leđa.

- Zar ti ne znaš? – histerično je upitao nepoznati ženski glas. – To ti je ona Charlesova protestantkinja.

- Ha, ha, ha – nasmije se prvi glas, a ubrzo mu se pridruži i drugi.

- Kreteni – reče Charles pogledavši Opheliju. – Nemoj se...

- I neću - prekine ga ona, osmijehne se i poljubi ga u obraz. - Kučke katoličke - reče sa zlobnim smiješkom i sjedne. Charles učini isto.

Kad je bend odsvirao uvodnu špicu, na scenu je stupila voditeljica-njegovateljica obasjana reflektorom i praćena glasnim pljeskom i zvižducima oduševljenja.

- Hvala, hvala vam svima! - zadovoljno će voditeljica kojoj su očito odgovarala svjetla. Njen osmijeh izazove nove salve muških zvižduka, a ona krene pozirati. - Hvala, hvala još jednom, zaista - reče i pošalje poljubac publici.

- Dobro, dobro, hajde više - Charles začuje nervozni ženski glas iza sebe i ugleda Olivu.

- Hej, što radiš ovdje? Ne bi li trebala biti u vip-loži?

- Jebem se s haljinom! - nervozno će Oliva. - Ma ona krava Martha ima ljepšu haljinu, a ja...
- reče Oliva i počne plakati.

- Imate jednake šanse kao i svi ostali, možda čak i malo više, to vam govorim kao žena ženi.

Ophelia je uhvati za ruku.

- Stvarno to misliš? - upita Oliva.

- Naravno - hladno slaže Ophelia.

- Idem ja jer me onaj moj već bezuspješno traži kao što bezuspješno traži i neke moje dijelove - namigne im i krene prema Wilsonu koji je bio na rubu histerije.

Nakon što se nekoliko puta zahvalila na pljesku, voditeljica nastavi:

- Prvo ovim putem moram pozdraviti našu dragu sustanarku Viktoriju *Oldish* Rainstorm koj'a unatoč svim naporima i trudu ipak nije večeras s nama. Naime naša draga Viktorija toliko se pripremala za ovu večer tako da je sva iscrpljena zaspala u solariju pa je umjesto prvobitno zamišljenog brončanog tena dobila opekline drugog stupnja. Trenutno se nalazi u bolnici i život joj je u opasnosti pa vas molim redom da u mislima s njom podijelite ove lijepe i svečane trenutke.

Uvodni dio programa završio je izvedbom pjesme *I Can't Stop Loving You*, izmamio par trećedobnih plesača, a nakon što su „umorni“ napustili podij, na scenu se vratila voditeljica te počela najavljivati prve natjecatelje. Uzavrelost atmosfere u prostoriji došla je do točke

usijanja.

- Vrijeme je - znakovito će Charles.

- Strah me je - reče Ophelia.

I tako su na scenu prvo stupili muški natjecatelji. Prvi je izašao 82-godišnjak sa štapom u svijetlosivom odijelu i slamnatom šeširu. Sporo je, ali borbeno prošetao pistom, samouvjeren u svoju odjevnu kreaciju poput Obame u ideju da će promijeniti svijet. Na kraju piste okrenuo se krajnje sporo i nešto odlučnije zavrtio stražnjicom, što ga je umalo koštalo štapa koji je grčevito držao.

- Bravo, bravo - čulo se iz publike.

Dok je konačno odšepao s piste, na njoj se već nalazio sljedeći natjecatelj, dobro znani Wilson. Izgledao je poput prvog čovjeka na nekoj negostoljubivoj planeti neke još manje gostoljubive galaksije.

- Ajmo, Wilson, skidaj se - vikao je Max iz vip-zone.

Onako nespretno, okrenuo se i sapleo u vlastite noge pa pao. Dvoranom se proširio gromoglasan smijeh svih prisutnih, osim Ophelije.

- Ah, jadan - suosjećajno reče Charlesu koji od smijeha umalo nije pao sa stolice. - kako se možeš tako smijati, sram te bilo.

- Ne mogu si pomoći. - kroz smijeh reče Charles čije su obraze sada pokrivala suze.

- Pa možeš njemu pomoći, možda je ozlijeđen!

Do Wilsona je doskakutala voditeljica. Sagnuvši se, kako bi mu pomogla, otkrila je malo više kože nego što je namjeravala. Kad je uvidjela svoju golotinju, naglo ispusti Wilsona koji je ponovno pao.

- Hvala vam, gospo - zahvali joj Wilson po kojeg je na kraju došla Oliva. Kad je uočila bljesak fotoaparata, nonšalantno ga je zaobišla kao da ga tamo uopće niti nema te stala pozirati.

- Oprostite, gospođo - rekla je voditeljica na mikrofon. - Ali nije vaš red.

- Ti začepi, jeftina droljo! Samo gledaš kako ćeš svući odjeću kraj mog muškarca!

Voditeljčino lice počelo je mijenjati boju, a kad je došlo do ljubičaste ona ljutito reče:

- Ali, gospođo, vi svojom štiklom stojite na svom muškarcu!

Od siline smijeha koji se orio dvoranom nitko nije čuo Wilsonovo zapomaganje čiji je lijevi dlan bio prikliješten Olivinom cipelom. Na kraju mu je u pomoć priskočio bubnjar, a Wilson je neslavno završio svoj nastup.

- Mogu li ponovno, molim vas – zapomagao je Wilson prije nego li je nestao u bespućima jet set vip-zone.

- Evo, nakon hm... – zamuckivala je voditeljica dok se dvoranom još uvijek širio smijeh poput Jokerovog virusa. – Nakon našeg uspješnog drugog natjecatelja slijede jednako uspješni, ako ne još i bolji natjecatelji, pa vas molim da ih nagradite jednim velikim pljeskom.

Usljedilo je nekoliko sličnih staraca, podjednako obučenih u fina crna odijela koja su zasigurno planirali nositi na svoj posljednji ispraćaj.

- Oni su tako neinspirativni – požali se Ophelia koja je i sama pokleknula pred smijehom i dobro se zabavljala.

- Slažem se, ljubavi, ali znaš li ti koliko je upita bilo za moje odijelo?

- Za ove krpe?

- Umalo nisam izgubio nevinost kupujući ga!

- Ma šalim se – reče i uštipne ga za obraz. – Uvjerena sam da si ti nastupao, svoju konkurenciju bi ostavio daleko za sobom.

- Da, jer sam najmlađi. Ali nećeš se tako lako izvući iz ovoga, primijetio sam kako gledaš u sve one dedeke.

- Tko ja? Ovdje si ti jedini katolik koji me zanima.

- A u *Orange Houseu*?

- Ah, tamo ti nema katolika, dušo – reče ravnodušno Ophelia i ponovno se zagleda u pozornicu na kojoj se Max spremao na izlazak.

Max je, za razliku od Wilsona, hodao samouvjereno, čak i pretjerano, kao da je učio hodati

od neke holivudske zvijezde. Svakih par koraka bi zastao i pozirao onoj malobrojnoj sviti fotografa koji su ga htjeli slikati. Kada je došao na sam vrh piste okrenuo se na mjestu te skočio i skinuo sako. Još dok su svi pljeskali, brzopotezno se riješio i kravate i košulje. Maxova sijeda dlakava prsa presijavala su se pod reflektorima poput nemaštovite božićne dekoracije. Na lijevoj je bradavici imao rinčicu sa zlatnim slovom M. Uzdasi oduševljenja naglo su se pretvorili u hysteriju kada je Max skinuo hlače i pokazao svoje tigraste tange. Dobar dio njegove godinama opterećene muškosti visio je preko rubova uskih tangi poput rezervnih zvona neke stare crkve bez svoje pastve. Još dok je klatario svojim mošnjama stidljivo mu se približi voditeljica i jedva promuca:

- Gospodine Max, ova-aj, mislim da bi to bilo dovoljno za večeras!

- Dođi, dođi - oduševljeno će Max što je voditeljici bio znak da se izgubi s pozornice. Naposljetku je opet bubnjar, koji je valjda incognito radio i kao izbacivač, krenuo prema pisti uz pratnju neodobravajućih zvižduka iz publike. U jednom je trenutku na pistu izletjela Oliva koja je brzim i spretnim potezom povukla Maxove tange pa je on ostao stajati gol s tangama oko gležnjeva.

- Ovo vjerojatno nije ni sam planirao - iscijedi u pola daha Charles koji se zajedno s Ophelijom previjao od smijeha.

Jadni bubnjar stajao je na pisti dvojeći koga prvog izbaciti pa se konačno odluči za Olivu, nadajući se da će Max, dok se on vrati, već biti obučen. A Max, pijan i napušen, prilagodio se novonastaloj situaciji i stao pozirati pred publikom. Golotinja uvijek privlači pozornost, koliko god bila bizarna, iako je ona u staračkom domu *Verona* bila daleko više od toga.

Naposljetku se Max ipak počeo oblačiti, sporo i oprezno nanoseći sloj po sloj kao da je oblačenje nekakav po život opasan kirurški zahvat. Još jednom je mahnuo svojim obožavateljicama, novoformljenom *fan klubu* Max.

Na pozornici ga je zamijenila voditeljica kojoj je izraz lica odavao dozu straha ili granične panike kao da jedva čeka da se sve završi.

- A sada - reče bez imalo poleta i žara. - Na redu su naše babe, ovaj... dame - suho reče i brzo se povuče u tamu daleko iza svjetla pozornice.

Prva je na pozornicu stupila, naravno, Oliva i bubnjar je već krenuo za njom kad ga je zaustavila voditeljica, ovaj puta s nešto više žara u glasu. Bubnjar više razočarano, nego s

olakšanjem, napusti pozornicu. Oliva mu pokaže srednji prst i odlučno zakorači prema vrhu podija. Njezine potpetice, podlegle pod težinom, lupale su, klepetale i cviljele pod odlučnošću vlasnice. Dvoranom se prenio glasan i dugotrajan pljesak kao na nogometnoj utakmici.

Oliva, inspirirana trenutkom instant slave digne obje ruke u zrak i pošalje nekoliko poljubaca publici.

- Volim vas – vikala je. – Ja ću se boriti protiv siromaštva i gladi u svijetu!
- Ti pogotovo, s tom trbušinom – začulo se iz publike.
- Ja ću se zalagati za mir u svijetu – nastavila je odlučno.
- Olivu za predsjednicu – viknuo je iz Max iz vip-zone.
- Ma što ova trabunja? – upita Ophelia.
- Misli da je ovo pravi izbor za *miss* svijeta – kroz smijeh će Charles.
- Ja ću se... – uporno je vikala Oliva.
- Ti ćeš se sad maknuti s pozornice – ljutito reče voditeljica.
- Odjebi, kučko! – odvrati joj Oliva i zaradi dodatni bod kod publike. Voditeljica je pogledom tražila svog pajdu, bubnjara, koji je samo slegnuo ramenima i ponovno se zaputio prema pozornici.
- Ja ću se... – ustrajala je Oliva dok ju je bubnjar već polako odgurivao s pozornice, ali Oliva se nije više dala tako lako odgurati tako da ju je bubnjar vukao za haljinu što je u žaru borbe djelovalo kao da je želi svući.
- Ma pusti me, pohotni kretenu!

Nakon Olive i salvi smijeha slijedila je serija bakica u raznim verzijama kućnih haljina, koje nisu bile nikome osobito zanimljive pa tako ni same sebi i djelovalo je da većina njih nije niti najbolje razumjela što se tu uopće zbiva i zašto svjetla uporno blješte u oči, a publika plješeće. A bilo je također i nekoliko izleta u pretijesnim korzetima na užasavanje većine u publici i jedna bakica koja je zaboravila obući večernju haljinu pa se pojavila u spavaćici misleći da zapravo ide na počinak. Voditeljica je još jednom pozvala publiku na pljesak kada

je prema rasporedu trebala nastupiti uvažena Victorija *Oldish* Rainstorm, a nakon mlakog pljeska na *stage* je stupila Martha, s perikom jednako željnom pobjede kao i glava na kojoj je ponosno lepršala. Ona je poput nekakve „loše djevojke“ uzdasima „napaljivala“ muški dio, a zgrozila ženski dio publike.

- Šteta što ti nisi izašao na pistu, ja bih prva vrištala! Nije ti žao? – Ophelia će.

- Za mnogim stvarima u životu žalim, ali se tu i tamo ipak nađe pokoja za kojom nikada neću plakati.

- Drago mi je – s olakšanjem izusti.

Bend je u pauzi zaszvirao, a voditeljica je pozvala publiku i žiri da glasuju i, naravno, zaplešu. Charles i Ophelia su je zadovoljno poslušali te krenuli ispuniti zadatak. Kad su se našli na plesnom podiju, Charles je upita:

- Za koga si glasovala?

- Što te briga? Bilo je tu i zgodnih muškaraca. A za koga si ti glasovao?

- Pa za Maxa, naravno.

- A ženski dio?

- Što je tu bilo i žena?

- E takvog te volim. Sada može ples.

Plesni se podij ubrzo dobrano popunio starijim parovima koji su na brzi ritam *funky* muzike imali svoj odgovor u vidu *slow-motion* plesnih koraka. Udaljenost između benda i publike bila je poput one između Zemlje i prvog nastanjenog planeta u svemiru. Svatko je živio svoj film pa tako i Charles i Ophelia.

- Želiš li vidjeti moju sobu? – upita Charles i namigne.

- Oh, bezobrazniče, zar ti nešto smjeraš?

- Ništa osim pukog turističkog razgledavanja.

- Pa ako je samo to onda nisam zainteresirana, žao mi je.

- Možda se možemo dogovoriti i za nešto.

- Umrla bih od sramote da nas netko ovdje uhvati - kroz smijeh reče Ophelia i njih dvoje se neprimjetno izvuku kroz gužvu na plesnom podiju.

Dok su hodali hodnicima, Ophelia primijeti sličnost između njihovih domova koji pak osim interijera nisu imali ništa više zajedničkog.

- Sterilno, kao u *Orange Houseu*. Dobro, možda ipak malo sterilnije. Mi barem nemamo svi jednaka vrata, stolove, stolice i ostalo.

- Upraviteljeva genijalna de luhee ideja - reče Charles i otvori vrata sobe broj 24. - Izvolite.

- Hvala - reče Ophelia, a nakon što je brzo provjerila kako u hodniku nema žive ni mrtve duše, primi Charlesa za međunožje. - Dakle ovo je tvoja *de luxe* soba.

- De luhhe - ispravi je Charles.

- Nije loše, stvarno nije loše, a ja sam mislila da ste vi katolici skromni.

- Pa gdje ćeš skromnije od ovog? I u samostanu je modernije.

- Ne znam, nisam nikad bila u samostanu - reče Ophelia i sjedne na Charlesov krevet te se lagano zaljulja.

- Isprobavaš ga bez mene? Hajde, samo ti sline cure, bezobrazni starce.

- Čast mi je biti sam u sobi i to na krevetu s najzgodnijom ženskom u ovom domu, što znači da si ti prava *miss* doma bez obzira na rezultat.

- Drago mi je što tako misliš, iako ti uopće neće pomoći ako nešto smjeraš, ali ja nisam iz ovog doma i nisam katolkinja.

- Još bolje, čuo sam da su protestantkinje bolje u krevetu.

- Da, to je sigurno, ali ne u katoličkom krevetu - reče Ophelia i sočno ga cmokne u obraz pa ustane. - Vrijeme je da pođemo, čujem dolje neko komešanje.

- Ah - razočarano će Charles.

Iz dvorane je dopirao žamor i vriska kao da je u tijeku boksački meč. Pokazalo se da je tako i

bilo, a ozračje je u dvorani, malo bi bilo reći, uzavrelo, više incidentno. Kako se pokazalo, upravitelj je kao predsjednik žirija lažirao glasovanje pa je za *miss* staračkog doma *Verona* izabrana 53-godišnja udovica nekog propalog lorda iz Belfasta. Umjetna brineta, prilično očuvana i ljepuškasta udovica, Lady Elisabeth Moore, ponosno je paradirala svojom *de luxe* lentom, a uz nju je koračao predsjednik žirija i stoički podnosio uvrede.

- Pa lijepu ste *miss* izabrali - prokomentira Ophelia.

- Pa za nju se zna da je upraviteljeva ljubavnica.

- Kurvo grofovska! - vikala je Oliva kroz suze dok je voditeljica pokušavala umiriti strasti.

- Hajde, hajde, molim vas - govorila je u mikrofon razjarenoj gerijatriji koja je, bilo je očito, vrlo ozbiljno shvatila ovaj izbor za *miss*. - Hajde, nismo još *mistera* izabrali.

Oliva je uplakana dotrčala do Charlesa i Ophelije, a za njoj je glavinjao Wilson koji ju je tješio.

- Nemoj plakati, draga, još nisu izabrali *mistera*.

- Misliš da će izabrati mene? - upita Oliva puna nade.

- Pa dušo... pa valjda će mene.

- Marš! - prodere se Oliva. - I ti misliš da sam ružna.

Odjednom se među njima stvorila Martha, iako je nitko nije vidio da dolazi.

- Taj pokvarenjak od upravitelja! A meni se udvarao stalno. Sva sreća da me nije uspio osvojiti! - objašnjavała je Martha. - A što ti, Wilsone? Sad se praviš nevin, kao da ne znam da si nosio boce whiskeya u ured zadnjih dana - ljutito će Martha.

- Tko ja? Ah ne, to je bilo za doktora - stidljivo će Wilson.

- Zar si mislio da ćeš pobijediti? Ha, ha - podlo se nasmije Martha. - Za tvoju informaciju niti pušački mito tvoje drage nije je uspio staviti na tron, a kamoli tvoj alkohol.

- Netko je spomenuo alkohol? - izmigolji u sredinu Max.

Charles je bio zahvalan na njegovoj pojavi jer je naprosto zanijemio od čuđenja, a Ophelijin je izraz lica odavao čistu užasnutost.

- Molim te prestani! S tobom više nikad ništa – reče i zastane, a potom duboko udahne i nastavi. – Kad bolje razmislim, ne želim sa svima vama više nikada ništa – vikne Martha i krene se laktovima probijati kroz njih.
 - Hej, pazi malo – refleksno vikne Ophelia kad joj je ova zabila lakat pod rebra.
 - A protestantska kurvo? Kako te nije sram pojaviti se ovdje pa se još tako važno šepuriti! – ljutito će Martha.
 - Da, da, kučka jedna – složi se Oliva. – Možda se i ona mislila natjecati! Jedino da je upravitelju dala te svoje smrdljive pičke!
- Ophelia je samo nijemo gledala, neodređena izraza lica i stajala poput kipa.
- Hej, cure, pa nemojte tako – reče Charles.
 - A što ti hoćeš, izdajnice? Budi sretan što nisam razbila ovu kurvu koju si nam doveo.
 - Je, je, kurva – složi se ponovno Oliva.
 - Charles – ljutito i na granici plača reče Ophelia.
 - Draga, nemoj ih shvaćati ozbiljno – reče Charles pomirljivo i uhvati je za ruku, ali ona se istrgne i krene prema izlazu.
 - Ophelia! – vikne Charles.
 - Bježi maca na vratanca. Marš, protestantkinjo! – vikne glasno Martha.
 - Smrt protestantima – povikne netko iz mase, što je ista s oduševljenjem prihvatila.
 - Glupačo! – reče Charles Marthi i krene za Ophelijom, a Martha i Oliva ispratile su ga posprdnim smijehom.
 - Ophelia – vikao je Charles teško hvatajući zrak. Sada je već gotovo trčao kao u svojim morama, samo iz drugog razloga.
 - Što je ovom maratoncu? – začuo je komentar.
 - Trenira za sljedeći izbor – odgovori netko drugi i prasne u smijeh.

- Ophelia - viknuo je još jednom i konačno je sustigao na samom izlazu. Srce mu je lupalo poput parne lokomotive, slaboj s ugljenom, a udisao je hladan magloviti zrak kojeg kao da nije bilo dovoljno za potrebe njegovih istrošenih pluća. Pred njim je, naizgled smirena, stajala Ophelia, očiju i obraza vlažnih od suza.

- Što hoćeš?

- Oprosti... - krene Charles i dalje loveći dah. - Nemoj bježati, molim te!

- Trebao si tu tvoju snagu ispucati kad je bilo vrijeme za to.

- Oprosti, ali i mene su iznenadile.

- Tebe su iznenadile? A što sam tek ja iznenađena! - reče i spusti pogled. - Oprosti što sam mislila da si drukčiji. Oprosti mi - okrene se i hitrim korakom brzo nestane u magli.

- Ophelia! - vikne Charles jer više nije imao snage krenuti za njom. - Ophelia, molim te... - pokuša ipak napraviti korak, ali oštra bol u plućima i srcu zaustavi ga poput atletičara u usporenoj TV snimci. Teško je disao, a bol u prsima bila je sve jača kao da mu se srce slama baš ovdje i sada. Negdje iz magle začuo se oholi smijeh i prvo što je pomislio, bila je smrt. „Evo je, strpljiva crna kurva vječnosti, konačno me se dočepala“, pomisli, no smijeh se počeo približavati i on konačno shvati da je taj hihot ljudskog podrijetla. Glupog, doduše, ali i dalje ljudskog. Iz magle je provirio doktor Stewart, zabavljajući se kao nikad u životu.

- Stewart! - ljutito kroz zube progovori Charles. - Marš u pičku materinu - prodere se iz sveg glasa, konačno uhvativši dovoljno daha da opsuje kao čovjek.

- M-molim? - upita uplakana Ophelia koja je u međuvremenu vratila. Charles zbunjeno pogleda u nju, ne vjerujući očima.

- Ne! Nisam tebi... - reče zbunjeno.

- Gade jedan, isti si kao i ostali! Ja sam se vratila ispričati, a ti mene šalješ u pičku materinu?! - reče i počne se udaljavati da bi trenutak kasnije nestala u magli.

Charles je ostao stajati, nemoćan da učini išta osim da vikne.

- Neeee! - proparalo je iz pluća, ali u magli više nije bilo nikog osim iritantnog smijeha doktora Stewarta.

GLAVA TRIDESET I TREĆA

Put od ulaza do Charlesove sobe trajao je dugo kao da istovremeno u tim koracima proživljava svoj život. No nije plakao, ne još. Ta bujica, tsunami koji je svim silama pokušavao probiti i posljednju branu. Ako pusti prvu suzu, ostale će stihijski izbiti iz svih njegovih pora i on će se utopiti u vlastitim suzama.

Kada je konačno za sobom zalupio vrata sobe, sjeo je na pod, leđima naslonjen na hladnu drvenu površinu vrata i zajecao poput djeteta, tek rođene bebe, čovjeka slomljenog i zgaženog srca. Sada kada je bio u sigurnosti svoje sobe, legne na pod i krene duboko udisati zrak pomiješan s česticama prašine. Prekine ga glasno kucanje na vratima.

- Tko je? - upita tiho kroz jecaje.

- Ja sam - začuje Maxov glas. - Hajde, otvori.

Charles otvori vrata s vidnim olakšanjem i ondje ugleda Maxovo zabrinuto lice bez osmijeha s bocom *Chivasa* u jednoj, a dvjema čašama i kiblom s ledom u drugoj ruci.

- Cimeru, moramo razgovarati - reče Max ozbiljno.

Charles rukom obriše suze i slinu iz nosa te odstupi kako bi pustio Maxa u sobu. - Jednom sam - započne Max nakon što je sjeo i natočio piće - bio jako pijan i napušten. Tad sam vozio nabrijanu Vauxhall *Astru*, znaš?... Živjeli!... Eh, tada sam vozio kao budala i slučajno sam lupio neku mačketinu. Ona se odbila od auta, pala pola metara dalje na cestu i tek sam je tada pregazio. Suosjećajan kakav već jesam, zakočio sam, ali kako nisam bio sav svoj umjesto da izađem van, prebacio sam u rikverc i krenuo nazad pa je ponovno pogazio. Tek tada sam shvatio što sam napravio, ali se u tom trenutku pojavio nekakav bliješteći kamion i signalizirao mi da se maknem s ceste. Pojurio sam naprijed, usput ponovno prešao preko mačke i stao sa strane. Kamion je protutnjao brzinom većom od dopuštene, a ako je imalo života ostalo u toj mački, poslije kamiona ga sigurno više nije bilo. Izašao sam iz auta i pogledao mačku - Max napravi pauzu, uzme gutljaj whiskeya pa nastavi. - Bilo je to nešto najgroznije što sam vidio u životu i taj se prizor večeras ponovno vratio jer tvoje lice izgleda gore od te mačke.

- Hvala ti - bezizražajno će Charles.

- Slušaj ovo... – shvati da mu ponestaje inspiracije, izvadi travu i stane motati *joint*. Sama ta radnja kao da mu je automatski razvezala jezik pa nastavi: – Sva ta vjerska sranja, zaboravi na to. I na ove ljubomorne idiote ovdje...
- Idiot! Trebao sam odmah stati u njenu obranu, a ne stajati kao...
- A tko se mogao snaći? I što sad?
- Ne znam, izgleda da je gotovo.
- A u pičku materinu. Vraga je gotovo! Nikad nije, samo ćeš je pustiti dan-dva da se ohladi, a onda ćeš je nazvati i razgovarati s njom.
- Ako bude htjela.
- Naravno da hoće, nemoj biti naivan. Hej, osvrni se oko sebe i napusti malo taj svoj ružičasti oblak ljubavi. Mislim da se dovoljno volite, barem koliko sam ja primijetio, da bi najradije proveli skupa ovo još malo starosti i usnuli u istom trenutku.
- Misliš?
- Naravno, vi zračite na taj način – reče Max i pruži mu *joint*. – Kud baš protestantkinja?
- Kao da je to stvarno bitno? Bitno je da sam protratio cijeli jebeni život! A nisam se previše brinuo o takvim pizdarijama. Oprostite, mila gospo, jeste li vi katolička ili protestantska kurva? Novac je isti i sve se njime može kupiti. Sve osim ljubavi, u pičku materinu!
- I koje su skuplje?
- Šta skuplje?
- Pa kurve?
- Pa katoličke, i to dosta.
- Valjda im je grijeh veći – zaključi Max ozbiljno.

Do tri ujutro, Charles i Max su ispraznili bocu whiskeyja i popušili hrpu trave da bi negdje pred zoru obojica zaspali na podu. Max je spavao bezbrižno i nevino poput djeteta koje je konačno shvatilo da je čudovište u ormaru zapravo njegov kaput dok se Charles ipak imao priliku suočiti sa svojim. U snu je ponovno proživljavao izbor za *miss*. Voditeljica, sada

odjevena u minijaturni dvodijelni bikini najavljivala je natjecanje. Bila je tu ponovno Oliva, u ovoj verziji potpuno gola s ogromnim pitonom oko vrata. Piton je imao glavu Wilsona i mucao je: „Puustii meeee. Pustiiii meeee!“ Martha se pojavila bez perike, onako ćelava plesala je i pjevala *Nothing Compares 2U*. Voditeljica je potom najavila *miss* žalosti, a na pistu je izašla uplakana Ophelia dok ju je publika gađala stolicama i čašama. Charles joj je htio pomoći, ali je bio ukočen, udova utrnutih, i svaki pokušaj njegovog kretanja završio je probadanjem njegovih ruku i nogu s tisuću iglica. Vikao im je da stanu, ali Ophelije više nije bilo na pozornici. Zamijenila ju je voditeljica u bikiniju, ponosno najavljujući pobjednicu.

- Dame i gospodo! - vikala je. - Pobjednica je naša stara *miss* vječnosti!

Publika je počela euforično pljeskati, bend je zasvirao onu iritantnu *Addicted To Love*, Roberta Palmera, a na pozornicu je stupila Smrt i zaplesala sa svojom kosom. Ubrzo joj se pridružila i voditeljica kojoj je prisutna kosa zamijenila štangom za striptiz. Njeno se tijelo zanosno gibalo oko kose s čijeg je vrha kapala krv. Kada je bend zasvirao *I Got You Babe*, UB40-a, Smrt je koščatim prstom pokazala na Charlesa pa u *reggae* ritmu doskakutala do njega.

- Hey, baby - progovori Smrt. - I Got You Babe.

Charles poželi pobjeći, ali ostane ukopan na mjestu poput strašila na američkom polju kukuruza.

- Hm, ovo tvoje ravnodušno ponašanje me već pomalo zbunjuje - reče Smrt nadvivši se nad njim. - Ali ništa ne brini, neću se naljutiti i pobjeći, ostat ću zauvijek s tobom.

Ovako blizu izgledala je poput planine, a kad je položila svoje koščate i ledene prste na njegovo rame, on se trgne iz sna.

Kraj njega je ležao Max, a između njih prazna boca i pepeljara prepuna opušaka. Kroz zatvoreni prozor dopirale su prve zrake sunca koje su mu poput sablji sjekle oči ravno do mozga. Max je hrkao poput nevinašca.

- Što me nisi dohvatila i dokrajčila, ti kučko! - reče glasno i polako se pridigne prozoru kako bi pustio van ustajalost prostorije i svog jada. - Neću odustati, previše sam puta u životu odustao. Ovog puta, Ophelijo, ne odustajem!

Kao da mu je odjednom sinulo što treba učiniti dalje, on se na brzinu otušira, popije dvije tablete protiv glavobolje i odlučno krene prema parku u kojem se uvijek sastajao s

Ophelijom. Jedino što je ponio, bio je notes, držeći ga u ruci poput amajlije.

GLAVA TRIDESET I ČETVRTA

Ulomak iz Charlesove autobiografije:

Svi veliki pisci tvrde kako je za „dobro pisanje“, za taj uzavreli bunar riječi, potrebna bol, bol i samo bol. Bol koja kida i razdire sve što mi je sveto. Ne, nije to tjelesna bol, volio bih da jest, već nekakva nesnosna smetnja disanju, gledanju, razmišljanju, postojanju... Sada odjednom kao da ne postojim, jednostavno me nema i ove retke piše fatamorgana koju čak ni prostor ne može ispuniti. Ali zato može vrijeme, i to je ono što najviše boli. Vrijeme bez nje je poput drhtavog zraka ispunjenog otrovnim pepelom, poput vrele i pulsirajuće pulpe koja me gnječi, trga dušu na komadiće, a srce je poput spužve u koščatoj ruci Smrti. Da me barem uzela sinoć, odvela daleko od svega u te njene vječne i mračne zemlje, ispunjene samo ništavilom besmisla.

Osjećao sam se ponovno rođenim, snažnim i uistinu voljenim, a sada je svega toga nestalo. Obrisano od ruke zavisti, nesreće, tuge i kuge. Prokleti bili i svi ti ljudi kada su me odvojili od jedine osobe s kojom sam se spojio, jedine koju sam volio i koju i dalje volim. I što ću sada? U međuvremenu? Dok me konačno ne ščepa bijela kost i položi mi glavu na panj svih grijeha i dok me bude kosom dodirivala po vratu.

Moram je pronaći, ja ne znam drugo. Makar me više i ne želi vidjeti, ja sebično želim vidjeti nju, biti u njejoj blizini, osjetiti dah na svom vratu, poput proljetnog vihora pred nastupajuće ljeto...

Život je poput vožnje, jednom kad se ulovi zalet nema nazad, kočnice su otkazale, a ručna otpala. Moja vožnja u petoj po najvećoj nizbrdici juri ravno u propast, provaliju tame i očaja, ambis prepun jedino propuštenih prilika. Sve su se moje prilike pretvarale u neprilike. Sve do sada dok se nije pojavila Ophelia. Zato se moram boriti za nju i dobiti bitku. A kad me budu konačno pokapali u dva i pol metarski bezdan, neka svi znaju kako se ispod teškog drvenog pokrova na lijesu smijem i to grohotom jer mi život nije okončao uzaludno. Ova dva mjeseca s njom poništila su sve koji su prethodili. Samo s njom život ima smisla, samo s njom u

smrt gledam s osmijehom...

GLAVA TRIDESET I PETA

Charles spremi notes i olovku u džep pa pogleda oko sebe. Ostaci kišnih dana bili su posvuda. Iz drugog džepa izvadi vrećicu sa sjemenkama. Prvi golubovi dolete i prije nego li sjemenke dotaknu tlo. Uskoro je bio okružen desecima golubova i parom vrabaca koji nisu uspjeli dohvatiti čak ni ostatke. „Ja sam poput vrabaca“, pomisli, „tražim ostatke života, ali mi konstantno izmiču.“

- Hej, golubovi - reče i zapali cigaretu. - Jeste li možda vidjeli Opheliju? Znae, onu prelijepu damu koja vas tovi i koja, igrom slučaja, ne želi čuti za mene? Beštije jedne, i da ste je vidjeli, sigurno mi ne biste rekli, ha? - umjesto odgovora mogao je čuti samo nervozno i pohlepno gugutanje.

Sjedio je tako još neko vrijeme, neodlučan i obeshrabren, a onda ustane i krene prema telefonskoj govornici. „Nazvat ću je“, pomisli, „ionako nemam više što izgubiti; ako zauvijek izgubim nju, više apsolutno nemam ništa.“ Charles baci cigaretu među vrapce i ubrza korak.

Okrenuo je broj koji je dobro znao, zapravo jedini koji je ikada i uspio zapamtiti. Nakon kratke, ali nesnošljive tišine, dok su telefonski kablovi odrađivali svrhu svog postojanja, napokon začuje zvuk zvonjenja. Jednom, dvaput, triput... četvrti, peti i šesti... deseti... ništa. Charles provjeri broj u svom notesu i ponovno ga utipka na aparat. I opet, ništa. Tek iz šestog pokušaja s druge strane odgovori nepoznati ženski glas.

- Tko je to?

- Hm, ovaj... Ovdje Charles, trebao bih Opheliju.

- Ah, ti si taj - prozbori ženski glas kroz slušalicu. - Ne znam je li tu... Ophelia, onaj Charles te treba, da li si tu?

- Hvala vam... - započne Charles.

- Nije tu - strogo odgovori glas.

- Ali...

- Šta ste vi katolici i gluhi? Mislim, osim što ste glupi - reče i poklopi slušalicu. S druge strane sada je čuo samo zvuk zauzeća linije.

- Jebena kučko - promrsi kroz zube i ponovno okrene isti broj. Zvuk zvonjave otegao se u nedogled i htjede zalupiti slušalicu, ali se naglo predomisli i lagano je spusti na nosač. - I što ću sad? - reče ne očekujući odgovora. - Idem popiti šalicu kave i razmisliti - odgovori samom sebi i iznenadi se. - Ludim! - upozori. - Imaš pravo - potvrdi samom sebi.

Sjeo je na prvu terasu i očajnički zatražio kofeina. Sjedio je tako sam, pijuckao kavu i palio jednu cigaretu za drugom. Pokušao je dalje pisati, ali nije se uspijevao usredotočiti, misli su mu skakutale i nije ih uspijevao skupiti na jednom mjestu i povezati. Ruke su mu se tresle, a noge plesale step na mjestu.

„Nazvat ću je“, pomisli, „još samo jednom. Otići ću u *Orange House*, tako mi svega!“ cinično se nasmije na tu svoju pomisao.

- Tako mi svega! - reče sebi i praznoj terasi pa se počne nekontrolirano smijati, ali se umiri kad shvati da ga konobar gleda izrazom djeteta u posjetu zoološkom vrtu. „Charles, smiri se, ne moraju svi znati da ludiš!“

Kada je ponovno stigao do iste govornice, ubaci 10 penija i utipka njen broj.

- Tko je? - javi se isti glas. Charles ne odgovori ništa. - Jel' to opet onaj katolički napaljenko?

- Ovaj, ovdje...

- Ne moraš ništa reći, sve znam - prekine ga glas. - Samo ti ne znaš što znači odustajanje. Em si Irac, em katolik! Najgora pasmina. Zbogom!

Nemoćno spusti slušalicu. „Znači tako“, pomisli. „Nema problema, mogu ja doći da se osobno upoznamo, gospođo.“

Dok je autobusom došao do *Orange Housea*, sunca je već nestalo i pokazali su se gusti sivi oblaci. U daljini je odjeknuo grom. Charles pogleda u nebo i reče:

- Oh, Bože, katolički ili protestantski, svejedno mi je, samo mi pomoz!

Kao znak odgovora začuje grmljavinu.

- Shvatit ću to kao tvoju dobru volju.

Ušao je u prazno i mračno predvorje i osjećaj sablasnog prisustva se pojačao. Na recepciji nije bilo nikoga. Raspored stvari, uredno složenih na jedan snop, i ugašen kompjutor govorili

su kako ovdje trenutno nitko ne radi. U nedostatku boljeg rješenja, stepenicama se zaputi na kat i pokuca na prva vrata na koja je naišao. Vrata otvori znojna starica odjevena u kričavonarančasti triko. Iz sobe su dopirali zvuci glasne glazbe i glasno stenjanje.

- Izvolite - reče starica hodajući na mjestu.

- Tražim Opheliju.

- Ah, ti si taj katolik - reče posprdnio baba u narančastom, a njene riječi izvuku na vidjelo i drugu žensku osobu, odjevenu u kričavozeleni triko.

- Ah, on je taj! - reče baba u zelenom odmjerujući ga od glave do pete. - Mislila sam da gospa Ophelia ima bolji ukus.

- Zasigurno se tako drži - nadoda narančasta. - Pih, ovako nešto ne bih ni na poklon!

- Samo mi recite gdje je mogu naći! - nervozno će Charles.

- Ajme što je bezobrazan!

- Ah, ne može je naći - reče zelena i obje prasnu u smijeh. - Treća vrata lijevo. I to ti govorim samo kako bih se mogla dodatno naslađivati tvojoj patnji.

- Pazi na srce, u tvojim godinama sigurno više ne može podnijeti toliko napor - reče Charles i krene prema Ophelijinoj sobi. Dok je kucao na vrata, babe su još uvijek stajale na hodniku. - Molim vas... - ljubazno će kroz zube.

- Moš' si mislit! Ovo je naš dom.

Charlesu ne preostane ništa drugo nego pokazati im srednji prst.

- Tko je? - upita netko iza vrata. Charles ne odgovori ništa. - Tko je? - ponovno upita glas.

- Katolički Casanova! - vikne narančasta baba i prasne u smijeh.

Vrata sobe se otvore i on u njenoj unutrašnjosti ugleda Opheliju. Krene da će ući, ali mu put prepriječi vlasnica fantomskog glasa. Imala je svojih metar i 90 i stotinjak kila, više-manje. Charles se ne uspije niti zaustaviti pa se zabije u njene ogromne grudi, odbije se kao od trampolina i vrati se na mjesto na kojem je stajao prije nego li je koraknuo.

- Stani, kud si navr'o? Pa nije ovdje Papa - reče ženski gorostas.

- Ovaj, oprostite, ali... - započne objašnjavati pa stane i odlučno vikne: - Ophelia!

Ona se okrene, očiju suznih kao da nije prestajala plakati od sinoć. Na pamet mu, iz tko zna kojeg razloga, padne jedan članak koji je negdje čitao kako ženske suze luče nekakve hormone koji ubijaju muški libido.

- Mika, pusti ga unutra - reče Ophelia ravnodušno.

- OK - reče Mika i malo se pomjeri, nedovoljno da bi Charles ušao pa se morao provlačiti između štoka vrata i njenog glomaznog tijela.

- Drago mi je, ja sam Charles - reče i pruži ruku.

- Veronica Sleevedown - reče Mika bez da ga pogleda.

- Mislio sam da ste Mika - ljubazno reče Charles.

- Ah, to je nadimak. U životu sam se bavila boksom i nadimak sam dobila po boksačkoj legendi - reče s osmijehom koji se brzo pretvori u izraz opreza. - Draga, ja sam ispred vrata u slučaju da ti zatrebam.

- Hvala ti - reče Ophelia.

- Hvala-a-a vam-m - iz nekog razloga ponovi Charles.

Vani je grmjelo sve jače, a jedini izvor svjetla u sobi bio je odsjaj gasećeg dana. Atmosfera je bila kao na karminama.

- Upalit ću svjetlo - neodređeno reče Ophelia, ne gledajući u Charlesa koji joj se pokušavao približiti.

- Ophelia... Ophelia?

- Sjedi - prekine ga ponovno.

- Ne, neću sjesti dok ti ovo ne kažem pa makar grom lupio sada baš u ovo mjesto. Ja se neću pomjeriti dok me ne poslušаш - reče Charles, suznih očiju. „Grozan osjećaj, te suze“, pomisli.

- Hajde - reče Ophelia i sjedne na svoj krevet. - Slušam te.

- Možda sam sinoć mogao bolje reagirati i Bog mi je svjedok da sam trebao. Glupo bi sad

zvučalo da kažem „Oprosti, neću nikad više“. Istina je da sam se zbunio jer nisam vjerovao da stvari mogu otići tako daleko. Proveo sam proteklu noć i današnji dan u zoni sumraka. Ja sam uvijek mogao bez svega. I zrak mi je ponekad bio ogavan, ako sam ga takvim zamislio. Svi ljudi, na ovoj ili bilo kojoj drugoj planeti, sve životinje, sunce, mjesec i zvijezde meni ne znače ništa... – na trenutak zastane i obriše suzu izdajnicu. – Osim ako ih ti ne gledaš sa mnom, i ovo malo života što mi je preostalo ne znači mi ništa bez tebe jer samo s tobom ja sam sretan i potpun.

Charlesovo izlaganje prekine kucanje na vratima, a kroz njih proviri Mikina velika glava. Ophelia digne desnu ruku signalizirajući kako je sve u redu i glave nestane.

– Ovaj... gdje sam ono stao?

– Volim te – reče Ophelia. Charles ne reče ništa, samo je zagrlj čvrsto, ne dajući joj disati. Prošlo je neko vrijeme dok je nije pustio iz zagrljaja i to je učinio s negodovanjem, ali ona nastavi ozbiljno:

– Ne znam koliko ćemo još moći ovako – reče zabrinuto.

– Kako to misliš?

– Znaš i sam, ne moram ti ponavljati što se dogodilo sinoć u *Veroni*, a ni ovdje situacija nije ništa bolja.

– Kako to misliš? – ponovi Charles.

– Ne znam jesi li primijetio, ali ovdje si *persona non grata*.

– Kakva persona?

– Pa, nepoželjna...

– Tebi sam poželjan – s osmijehom će Charles i zapljusne ga val novog oduševljenja.

– Da, da... ali, Charles, što ćemo?

– Pobjeći. Ja imam dobru ušteđevinu. Otići ćemo negdje, bilo gdje – Škotsku, Novi Zeland, i uživati do kraja života.

– Svugdje samo dalje od ovog ukletog otoka.

- Znači idemo? – oduševljeno će Charles.

- Da, ali kako ćemo sve ostaviti?

- Kao na primjer što? Kćer ti je odrasla i ima svoj život i svoju kćer o kojoj vodi računa. Moći će nas posjetiti kad god hoće. Ja, pak, nemam baš ništa da ostavim za sobom. Niti ću ikome nedostajati.

- Hm... Imam i ja nešto ušteđevine, a mogli bi u Španjolsku, za početak barem turistički.

- Eto, je li to onda riješeno? Jel' krećemo? – s oduševljenjem će Charles.

- Ne možemo odmah. Moramo sve pripremiti, organizirati, riješiti neke formalnosti i to. Kroz par dana?

- Odlično! – reče nasmijan i strasno je poljubi.

Njihov intimni trenutak naglo je prekinula Mika koja je uletjela u sobu smrtno ozbiljnog izraza lica.

- Mislim da bi bilo bolje da sad odeš – reče strogo.

- Zašto? – upita Ophelia.

- Ništa ne pitaj. A ti za svoje dobro, idi sad i ne vraćaj se više ovdje.

Charles je zbunjeno pogleda, kao hipnotiziran pusti Opheliju i ustane.

- Čekaj malo – reče Ophelia i dalje ga držeći za ruku. – Što se događa?

- Ništa još, a nadamo se da niti neće... Ako on sada ode.

- Dobro, dobro, eto idem – reče još uvijek ne shvaćajući što se to zapravo događa. – Čujemo se sutra?

- Naravno, nazovi me, imamo o čemu pričati.

- Volim te – reče Charles.

- I ja tebe – odgovori mu Ophelia osmijehom djevojčice.

- Hajde, hajde – nervozno će Mika.

- Čekaj, idem ga ispratiti.

- Ne, bolje ne.

- Ali zašto?

- Nije bitno, a ti bježi sad.

Charles brzo napusti sobu poput bjegunca iz Alcatraza i krene mračnim i pustim hodnikom. Nešto se bio zamislio i odsutno klatario s noge na nogu dok se nije sudario sa staricom u zelenom trikou, koja se prekrila kućnim ogrtačem.

- Gdje ćeš, ljubavniče?

Charles pogleda pred sebe i uvidje da je ona tek dio poveće skupine staraca koja se ispriječila između njega i izlaznih vrata. Niti na jednom licu nije vidio osmijeha.

- Što, katoličke cure više ne daju? - progura se naprijed najveći i najdeblji od njih.

- Teroristi, IRA - uzvikne jedan starac drhtavim glasom i drhtavijom rukom zamahne prema Charlesu. On bez problema izbjegne taj pokušaj udarca i reče:

- Hej, ljudi, čekajte malo!

- Dosta smo mi čekali! - reče vitalni debeljko. - Prvo nam ukradeš curu, a sad se još vucaraš našim domom, to ne može tako!

- Pičko katolička! - vikne konspirativno narančasta baba.

- Hej, ma dajte, ljudi... - krene pacifistički ublažiti situaciju, ali prekasno. Iz pozadine je začuo Opheliju kako viče: - Nemojte! Stanite!

Okrene se u pravcu glasa, taman da izbjegne malu i oblu šaku koja ga je umjesto u nos pogodila u oko. Bol je bila iznenadna i jaka, a Charles padne na pod. Pogledao je u pravcu udarca, ali u prvi mah nije vidio ništa osim maglice. Ni iz drugog pokušaja nije u potpunosti vjerovao svom vidu, doimalo se kao da debeljko ima četiri ruke i to dvije velike i dvije malene i oble. Tek iz trećeg pokušaja vidio je kako debeljko na leđima nosi patuljka Billyja koji mu je zadao udarac pokvareno se cerekajući.

- To ti je zato što si mi ukrao simpatiju - reče Billy i dalje se zadovoljno cerekajući kao da je

ovo želio više od visine.

Kad je osjetio Ophelijine ruke na prsima, Charles je malo došao k sebi i pridigao se u sjedeći položaj.

- Svi ste vi prokleti idioti! - vrisne Ophelia.

- Katolička kurva! - vrisne netko, hrabro se sakrivši u gomili. Kada je čuo uvredu, Charles se odjednom sjeti svog obećanja, ustane i vikne:

- E sad je dosta! - namjesti ruke u borbeni položaj i smireno nastavi: - Da vidim, tko će prvi?
- reče hrabro, ali se svejedno iznenadi kad shvati da je čitava skupina staraca krenula prema njemu.

- Stop! - začuje ženski glas koji je čudom uspio nadglasiti svo komešanje. - Sad je stvarno dosta! - Mika autoritativno stane između Charlesa i Ophelije s jedne, te razjarene gomile s druge strane.

- Ljubavi - tiho mu šapne. - Mislim da bi sada stvarno trebao otići.

- Ali..

- Znam, ljubavi, hvala ti na tome, ali sada stvarno trebaš otići. Zovi me sutra.

- Jesi gluh? - ljutito upita Mika. - Poslušaj je i bježi!

- Bježi, bježi - reče hrabri debeljko. - Ali već ću te ja pronaći.

- Jedva čekam - hladno reče Charles i uputi mu pogled pun bijesa. Debeljko se na to nasmije.

- Do sljedećeg susreta s mojom šakom, katolički štakore.

Charles se ne obazre na ovu posljednju provokaciju, već izađe van na kišu, sretan što je izvukao živu glavu, ali i zato što je održao obećanje. Bol u oku bila je jaka i mogao je osjetiti kako otiče. Kiša koja je padala po njemu, malo je ublažila bol.

Kad je ušao u autobus, izgledao ja kao da se vratio s fronta. Ispružio se na zadnjem sjedištu autobusa i zatvorio oko, ono koje već nije bilo zatvoreno.

GLAVA TRIDESET I ŠESTA

Predvorje je bilo iznenađujuće prazno i mračno, a on doživi neugodni *déjà vu*. „Valjda su svi još umorni od sinoćnje zabave“, pomisli. „Sinoćnje zabave! Ne mogu vjerovati da je to sinoć bilo, kao da je prošla godina...”

U svojoj sobi našao je Maxa, Marthu, Wilsona i Olivu, smrtno ozbiljnih lica. Dobro, osim Maxa koji je bio okupiran onim što je najbolje znao, motanjem *jointa*.

- Što se tebi dogodilo? - gotovo histerično upita Martha.

- Prijatelju - skoči Wilson. - Ja ću te osvetiti!

Charles tek tada shvati da oni govore o njegovoj modrici.

- Što je, cimeru - kroz smijeh će Max. - Vidim da ti je oprostila.

- Aha, to je od one bezobrazne protestantske kučke - poviče Oliva. - Ja ću joj oči iskopati svojim konjićima.

- Smiri kopita! - naredi Charles. - Nije to ništa i nije to ona učinila. Samo za vašu informaciju, Ophelia i ja smo se pomirili i... - zaletio se i htjede im reći za Španjolsku, ali naglo stane.

- Pa tko te je onda tako uredio? - zapita Max i zapali.

- Ma nitko, nije važno...

- Kako nitko? Kako nije važno? - zavrišti Martha. - Jesu li te oni prljavi protestanti tukli? E, sad je dosta - reče ljutito Martha. - Ovo više ne može ovako! - napusti sobu, a za njom se odmah povuče i Oliva.

- Jel' boli? - brižno upita Wilson.

- Ne, ne za sada. Ali i da boli, vjeruj mi, vrijedilo je.

- I ja bih se tukao zbog Olive - reče ponosno Wilson.

- Ti bi od Olive dobio batine - reče Max i počne se smijati.

- Wilsone, svinjo napušena, dolazi ovamo odmah! - začulo se ih hodnika.
- Oprostite, momci - smireno će Wilson i napusti sobu ispraćen smijehom.
- I kako je tebi danas bilo? - upita Max, i Charles mu ukratko prepriča sve što ga je snašlo u *Orange Houseu*.
- Jel' ima dobro tijelo? - upita Max.
- Tko?
- Pa ta boksačica Mika.
- K'o Mount Everest.
- Onda bih ga mogao osvojiti! - reče i prasne u smijeh.

Pričali su još neko vrijeme dok Max konačno nije priču zamijenio hrkanjem, a Charles usnuo snom pravednika iz kojeg ga je probudila Martha snažnim udarcem u rame.

- Hajde, diži se! - naredi. Charles pogleda u njenom pravcu, ali vidio je samo sjenu jer je dnevna svjetlost koja je ulazila kroz prozor bila prejaka.
- Mislim da si pogriješila krevet, draga. Max je tamo.
- Nemoj si laskati! Ne trebam te zapravo ja, već upravitelj.
- Upravitelj? - upita i pridigne se. - Zašto on?
- Otkud znam. Digni se i pravac u njegov ured!
- Dobro, dobro. Samo da se popišam prvo.

Charles nije žurio. Polako se spremio i provjerio diše li još uvijek Max s obzirom da se nije probudio pa se laganim korakom uputio u upraviteljev ured. Hodnik je opet bio sablasno prazan i on se upita što se to, kvragu, dešava. Pokucao je na vrata ureda i ušao.

Za stolom od mahagonija poput kralja je sjedio upravitelj naoružan jedino svojim *de luxe* osmijehom.

- Oh, Charles! Baš vas trebam - reče kreveljeći se poput neke egzotične svemirske ribe. - Sjednite. Ovaj... - zastane i rukom prođe kroz svoju gustu kosu. - Ne znam odakle da

počnem... Ovaj, kako ste?

- Ja odlično - kratko i bez emocija reče Charles.

- Hm, da. Kako ste zadovoljni životom u *Veroni*?

- *Bello* - reče bez oduševljenja.

- *Molto bene*, zapravo *de luhee bene*. Nego, u vašem privatnom životu sve u redu, čujem.

- Dabome da čuješ - nervozno će Charles. - Onda poslušaj i mene: sve je odlično!

- Pa ja baš i nisam tako čuo.

- OK. Ponovit ću - sve je idilično - povisi glas do granice vriska.

- Dobro, dobro - zastane na trenutak da bi nastavio: - Ali... Znate, ta vaša veza s tom gospodom iz protestantskog doma, ovaj... Samo sve je to malo nezgodno, ne mislite li?

- Za mene ne.

- Eh, tu se varate. Upravo za vas ima, tu pred vašim nosom. Ovdje u našoj dragoj *Veroni*, a džentlmen poput vas može birati. Sve su one usamljene i željne muškog dodira, vjerujte mi.

- To ti vjerujem - reče Charles aludirajući na pobjednicu, ali i neke poražene u netom održanom izboru za *miss*.

- Drago mi je da se konačno razumijemo - reče upravitelj i ponovno se iritantno iskesi.

- Ali za mene postoji samo Ophelia.

- Eh, Charles, sad ste samo nerazumni, pa nismo djeca. Što na primjer kažete na gospođu Elisabeth Moore, ona je pravi komad, a uz to i *miss* doma.

- Svi znamo kako je do toga došlo - kroz umjetnu protezu procijedi Charles.

Upraviteljevo se lice naglo zarumeni, ali on zadrži staloženost pa se nakašlje, pročisti grlo i nastavi: - Mislim da ja imam određeni utjecaj kod nje i lako bih vam mogao organizirati intimnu večeru pa čak i zajedničku sobu. I to večeras. Što kažete?

- Nisam zainteresiran. Što vi ustvari hoćete od mene? Zavlačite me dobrih deset minuta.

- Pa, Charles, ja želim da odmah prekinete tu vašu besmislenу vezu s tom, tom... protestantkinjom.
- Molim? Jesi si li ti normalan?
- Ja, ja sam savršeno normalan - uvrijeđeno će upravitelj. - Ali ti nisi sav svoj.
- Ti pričaš gluposti, ne znam zašto sam uopće došao - reče Charles i krene prema izlaznim vratima.
- Stani - prodere se upravitelj. - Tu ćeš vezu smjesta prekinuti.
- Jebi se - reče i otvori vrata.
- Ha, ha, ha - od srca se smijao upravitelj. - Zanimalo te zašto si ovdje? Pa zbog tvog dobra, jer dok smo mi ovdje razgovarali ostatak stanara ovog našeg predivnog doma otišao je prekinuti tu tvoju besmislenу romansu.
- Jebi se - reče i zalupi vratima.
- A na Elisabeth Moore možeš zaboraviti - vikao je za njim upravitelj.
- „Što se to, kvragu, događa?“ pitao se na putu prema sobi gdje je zatekao jedino Maxa.
- Oprosti, stari, ali ja sam tek sad saznao.
- Jebote - vikne Charles. - Ništa mi nije jasno. Što se događa?
- Bolje da sjedneš - ozbiljno će Max. - Svi pokretni stanari našeg doma dogovorili su okršaj sa svim pokretnim, i nepokretnim, stanarima *Orangea*.
- Kakav, pobogu, okršaj? - zabezeknuto će Charles.
- Pa fizički, naravno.
- Pa zašto?
- Pa zbog tvoje veze, i tvoje modrice na oku i stoljetne netrpeljivosti između katolika i protestanata u ovom gradu.
- Oni nisu normalni!!!

- Slažem se, ali to je jače od njih samih.
- Uf, moram nazvati Opheliju. Gdje je taj okršaj?
- Na gradskom groblju – smireno reče Max.
- Kada?
- Za pola sata.
- Jebote, moram odmah zaustaviti tu ludost!
- Idem i ja s tobom. Nađemo se dolje za pet minuta.
- Dogovoreno – složi se Charles. – I Max? Hvala ti.
- Nikad ne propuštam dobru vjersku bitku – reče Max i kiselo se nasmije.

GLAVA TRIDESET I SEDMA

Charles je ispred doma nervozno koračao lijevo-desno poput nekog opičenog znanstvenika kojem eureka neprestano izmiče. Kiša je napravila kratki predah i sunce se nakratko pojavilo iza oblaka. Bilo je hladno, svejedno.

- Pa dobro gdje si ti? - upita Charles kad se Max konačno pojavio.

- Strpljenja, vidjet ćeš. Jesi li dobio Opheliju?

- Jesam, tamo je situacija ista, ako ne i gora. Gotovo se čitav *Orange* zajedno s osobljem zaputio na groblje.

- Bit će krvi, jebote!

- Nadam se da neće - zabrinuto reče Charles. - Ophelia je krenula prema groblju, čekat će nas na ulazu. Hajde, bus samo što nije stigao.

- Bus? Kakav bus? - reče Max s osmijehom, u desnoj ruci držeći ključeve auta. - De luuuuhheee fiat *uno*, na vašem raspolaganju, uključujući i vozača.

- Max, ti si genijalac! Otkud ti ključevi?

- Maznuo sam ih onom šupku od upravitelja.

- Čekajte, čekajte - začuli su iz daljine baš kad su palili auto.

- Jebote, što sad ovaj hoće? - upita Max kad je ugledao doktora Stevensa kako brzo napreduje prema autu.

- Čekajte - reče zapuhano. - Idem i ja s vama ako bude ranjenika.

- Upadaj - vikne Max. - Ha, ha, ranjenika - reče i ubaci u rikverc i punim gasom umalo udari u vaze s cvijećem.

- Opa... - poviče Stevens koji se borio s ravnotežom na zadnjem sjedištu. - Malo smo zahrđali.

- Malo smo zahrđali - ponovi Max imitirajući njegov ton. - Nisam nikada ni položio.

Uno naglo krene uz zaglušujuću buku i sjuri se poput kamikaze na glavnu cestu.

- Max, pazi - poviče Charles panično pokazujući prema koloni vozila. Max samo hladno pređe u suprotnu traku i pritisne gas. Dva automobila koji su mu dolazili u susret skrenu lijevo i počnu strugati rubnik ceste. Simfonija truba se nastavila, ali Max se nije obazirao. - Kakav predivan dan, papčine - vikao je i pokazivao svima srednji prst.

- Ako ovako nastavimo, nama će trebati doktor - reče panično Stevens.

- Opustite se, važno je da stignemo na vrijeme. Jesam li u pravu, Charles?

- Da, da, ako na groblje ne dođemo u ležećem položaju!

- Ha, ha - nasmije se Max i iz džepa izvadi srebrnu pljosku. - Živjeli! Pravi škotski.

- Hej, mogu i ja malo? - javi se doktor.

- Pa gdje ti je doktorska etika, Stevens?

- Malo za sterilizaciju, znaš? - stidljivo će doktor i potegne. - Jebote, Max, tebi semafori stvarno ništa ne znače?

- Ma ta svjetla samo zbunjuju; čas zeleno, čas crveno, čas žuto. Jebote, neke se odluče više za jednu boju!

- U moje vrijeme nije bilo semafora - nostalgično će Stevens.

Ubrzo su stigli na groblje, Max je parkirao ravno pred ulaz gdje ih je napeto čekala Ophelia.

- Brzo, moramo požuriti.

- Nijedna zabava ne počinje bez nas - reče Max.

- A ne završava bez mene - reče Stevens.

- Hajdemo onda - odlučno reče Charles i zagrli Opheliju.

Sunce se u međuvremenu opet sakrilo iza tmine oblaka i bilo je pitanje sekunde kada će ponovno pasti pljusak. Vjetar je pojačao ritam i po alejama je nosio mrtvo i uvelo cvijeće, poklopce lampiona koji su u padu stvarali jezivi zvuk. Već su se približili glavnoj aleji u čijem je središtu dominirao veliki bijeli križ od kamena. Sam prostor oko križa bio je prazan i čist,

činilo se kao da vjetar tamo nije ni zašao. Lijevo od križa stajala je grupica od četrdesetak protestanata zbijenih u dva reda, potpuno spremnih na bitku. Ispred njih licem okrenutim njima izdvojio se starac u invalidskim kolicima. Na jakni su mu svjetlucali ordeni iz tko zna kojeg rata, a u desnoj ruci je ponosno držao zastavu Sjeverne Irske. Nasuprot njima nalazila se brojčano podjednaka skupina katolika koja je bučno dovikivala nešto protestantima.

- Izdajice!

- Krivovjernici!!!

- Vratite nam našu zemlju, mamicu vam britansku!

- Jebala vas kraljica!

Na drugoj strani komešanje se pojača i krene revanš uvreda:

- Ne želimo pedofile u našem gradu!

- Svi van, u Vatikan!

- Papa voli male dječake!

- Marš u Irsku!!!

Verbalno šamaranje prijeđe u nerazumljivu graju, a Max mudro primijeti:

- Prevario sam se, zabava je ipak počela bez mene.

- Oh, Bože moj - reče Ophelia i zaplače.

- Ovo je gore nego što sam mislio! - reče zabrinuto Charles. - Plan je sljedeći. Max i ja idemo umiriti katolike, a ti, Stevens, s Ophelijom kod protestanata. Ljubavi, hoćeš li ih uspjeti smiriti?

- Moram pokušati - odgovori kratko.

- Ja ne bih kod izdajnika - usprotivi se Stevens.

- Stevens! - razdražljivo će Charles. - Molim te, ne počinji.

- Ma hajde, hajde - reče Max. - Svi znamo na kojoj bi strani htio nabrojati više mrtvih.

- Ajde, ne gubimo vrijeme na pizdarije – odlučno će Charles i povede ih prema grupama.
 - Svinje protestantske!... Govna katolička!... – orilo se s obiju strana, sve glasnijim povcima. Kad su stigli tik do mjesta bijesa, ugledaju i dva svećenika u žustroj raspravi.
 - Stanite, ljudi, stanite! – poviče Charles.
 - Ah, evo ga katolički Romeo! – vikne netko iz protestantske grupe. – Njega ćemo prvog ubiti!
 - Samo ga probajte opet dirnuti – poviče Wilson koji izbije na čelo katoličke gomile. – Svi ćete se pokajati-ti – glasno zamuca i protestanti, a i pokoji katolik, prasnu u smijeh.
 - Uh, al' nas je sssstrah-h-ah!
 - Charles, što god da se danas ovdje dogodi, znaj da te volim i jedva čekam da pobjegnemo iz ove lude zemlje!
 - I da se vjenčamo – reče Charles i krnje se osmjehne kutevima usana.
 - I da se vjenčamo – ponovi Ophelia i zagrlila ga. Stajali su tako časak niti ne znajući da će upravo taj čin biti okidač, znak, i katolicima i protestantima da nasrnu jedni na druge.
- Počelo je letjeti kamenje, lampioni, vaze s i bez cvijeća...
- Joooj... – poviče netko iz gomile.
 - Evo ga i prvi ranjenik! – vikne Stevens. – Max, hajde sa mnom.
 - Zar baš moram? – upita Max, ali svejedno ode. Wilson je nišanio okolo svojom praćkom i kao da se ludo zabavljao. Martha je grebala sve oko sebe. Njena perika već je odavno bila na podu.
 - U napad!!! – vikao je starac u invalidskim kolicima koji je, na svoju sreću, izbjegao direktnu bitku, ali je Martha to nadoknadila kamenom u čelo. Krv mu je tekla niz lice, a on je svejedno vikao:
 - Smrt katolicima! Smrt katolicima!

Wilsonu je Ophelijina cimerica, Mika, oduzela praćku I sad ga je vukla za uši i lupala nogom po stražnjici. Oliva je uhvatila protestantskog svećenika i bacila ga na zemlju. Svojom je

težinom legla na njega, a svećenik se nije nimalo opirao. Nije bilo jasno je li samo mrtav ili uživa pod pritiskom njenog tijela.

- Brzo, idemo - reče Charles.

- Volim te, ljubavi! - zabrinuto reče Ophelia.

- I ja tebe - nasmiješi se brišući joj suze. Njihove se ruke stisnu još jednom, a potom razdvoje da bi otišle urazumiti te lude glave, koje su baš tako naumile kratiti dosadu.

Charles je stao pred dvojicu i nije stigao ni usta otvoriti, a već je primio udarac šakom u lice.

- Puj, mamicu ti katoličku - reče udarac i pridoda jedan udarac u rebra. Bol je nastupila ekspresno, a nedostatak zraka srušio ga je u ležeći položaj. Dok je pokušavao doći do zraka, ugledao je Opheliju i protestantskog debeljka kako joj udara šamar i odvlači je među grobove. Onaj ih je, mrski mu patuljak, Billy pratio u stopu huškajući debeljka da ponovno udari Opheliju. Pogledom je tražio Maxa ili Wilsona, Stevensa, bilo koga da mu pomogne. Kad se uspio pribрати, duboko udahne, sve oko sebe: i zrak, prašinu i mržnju pa glasno vikne:

- Ophelia!!! - nesigurno ustane i krene u njenom pravcu.

- Stani, katoliče! - vikne njegov protestantski napadač. Charles se okrene i izmakne novom udarcu, ali zato uzvrat i pogodi napadača u nos. Krv je brzo i efektno prsnula iz meke staračke hrskavice, ali Charles nije imao vremena diviti se svojem djelu, već je pohitao Opheliji. Kad im se približio, prepoznao je onog vitalnog debeljka koji mu je jučer poklonio udarac u oko.

- Ti, kurvo jedna! - vikao je debeljko. - Natežeš se s katolicima, a mene nisi htjela, droljo!

- Stani! - bijesno vikne Charles.

- Ah, i ti si tu - razdragano će debeljko. - Sad imam pravi par golupčića!

- Charles! - vikne Ophelia kroz suze.

- Ophelia, bježi i sakrij se!

- Charles, ne... - započne Ophelia, ali je prekine debeljko imitirajući Charlesa.

- Ophelia, bježi... - reče posprdnim glasom.

„Vrijeme je za osvetu“, pomisli Charles, stisne šake i nasrne na debeljka. Negdje u trećem koraku dok je još ubrzavao, slijep i izluđen od bijesa, Billy ga pogodi još uvijek gorućim crvenim lampionom, te Charles zapne za rascjep u betonu i krene padati na Billyja koji ga je spremno dočekao i odbacio na obližnji grob. Charles shvati kako gubi tlo pod nogama, prizemljenje je bilo tvrdo i bolno, i snažno udari glavom u crni mramorni spomenik. Bol skoro i nije osjetio, samo je čuo čudnu zvonjavu u glavi, kao da su baš sva crkvena zvona riješila zvoniti u isti čas. Na vratu i ramenima osjeti toplu tekućinu koja se počela širiti po njegovoj koži. Pogledao je u pravcu patuljka, ali on je počeo panično bježati. „Seronja kukavički“, pomisli i pogleda Opheliju koja je vrištala i histerično čupala kosu. Nije je mogao čuti zbog proklete zvonjave, ali činilo se da vrišti. Bilo mu drago što ju je mogao spasiti, htio joj je reći kako je voli i neka se smiri, ali nije mogao otvoriti usta pa joj je umjesto toga mahnuo. I uistinu se umirila, prišla mu, uzela ruku i stisnula je. Nešto je govorila kroz suze. On joj uputi osmijeh, a ona mu uzvratila istom mjerom. Bio je to tužan osmijeh, opran suzama, ali Charlesu najljepši koji je u životu vidio.

Na licu je osjetio prve ledene kapi kiše i on pogleda prema nebu. Negdje krajičkom oka uhvatio je poznatu sliku svoje stare prijateljice na bijelom kamenom križu iz čijeg su dna tutnjile munje. Za Charlesa ona više nije bila samo naslikana utvara iz noćnih mora.

„Ah, ipak si me dočekala, ti stara beštijo!“, pomisli. Kapi kiše uskoro su ustupile mjesto sitnim pahuljama snijega koje su se počele hvatati za njegovo ukočeno lice. „Evo me, dolazim“, pomisli i posljednjom snagom stisne Ophelijinu ruku. Pogledao je k nebu i ugledao snijeg pa se još jednom ironično osmjehnuo. Zatvorio je oči.

- Snijeg! Oh, da... Samo da se domognem snijega - rekao je sebi u bradu, ponavljajući poput mantre.

Metalni huk približavao se svojim sablasnim i hladnim prisustvom, neprirodnim poput snježne oluje u tropima.

- A, jebi ga... - reče hrapavim glasom.

Igor Beleš

Rođen 1978. u Borovu Naselju. Kratke priče objavljujane su mu u časopisu Zarez, na internetskim portalima Kritična masa, Čitaj me... Za rukopis *Od Vardara pa do Haaga* dobio je književnu stipendiju Grada Rijeke, a za roman *Neodvojen* potporu za književno stvaralaštvo Ministarstva kulture.

Sudjeluje u brojnim književnim projektima s drugim lokalnim piscima pa je tako član neformalne književne skupine RiLit, jedan je od pokretača i glavnih urednika književnog časopisa Književnost uživo te scenarista društvene igre u nastajanju Arcadia Tenebra. Živi i radi u Rijeci.

Krajem 2013. u kolaboraciji s još 15 riječkih autora piše zbirku kratkih priča *Nova Država Hrvacija 2033*, distopijsku zbirku priča koja nastaje kao kritika političkoj i društvenoj situaciji u Hrvatskoj.

Objavio: *Svitanje na zapadu* (roman, 2012).

Biblioteka elektroRI

knjiga 7

Igor Belež

SVITANJE NA ZAPADU

© 2019 Igor Belež

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2019

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Krešimir Pintarić

Fotografija

ErikaWittlieb / Pixabay.com

ISBN 978-953-345-657-7 (HTML)

ISBN 978-953-345-658-4 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-659-1 (PDF)

ISBN 978-953-345-660-7 (MOBI)

Prvo izdanje

Zigo, Rijeka, 2012.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Rijeke i Ministarstva kulture
Republike Hrvatske.**

